BESTSELLER

Jude Deveraux

EDITURA MIRON

JUDE DEVERAUX

ISPITA

Editura MIRON

Cu temperamentul înflăcărat al unei adevărate Montgomery, moştenitoarea Christiana Montgomery Mathison îi înfruntă cu curaj pe cei doi bărbaţi care o răpesc. Silită să străbată pădurile virgine ale ţinutului Washington, este atrasă într-o aventură palpitantă. Sub avalanşa unor urzeli puse la cale din cupiditate şi dragoste, frumoasa şi curajoasa fată rezistă cu succes curţii asidue pe care i o face unul dintre cei ce au răpit-o, şi-şi foloseşte toate farmecele pentru a-l seduce pe celălalt, misteriosul Tynan. Un bărbat brunet, nespus de frumos, care o doreşte... dar care trebuie să-i refuze cu orice preţ dragostea...

Prolog

Bărbatul înalt, zvelt, cu părul negru, Ieşi din biroul lui Del Mathison trântind uşa. Se opri. Muşchii maxilarului îi zvâcneau ca şi cum reflecta profund la lucrurile pe care tocmai le auzise. După un moment, părăsi holul şi intră în salonul bogat mobilat al lui Mathison.

În cameră, sprijinit de căminul stins, se afla un bărbat. Şi el era înalt, dar avea înfăţişarea efeminată, îngrijită, a omului care şi-a petrecut toată viaţa numai în Interior. Părul său blond era perfect aranjat, costumul – impecabil.

— Ah, spuse bărbatul cel blond. Trebuie să fii omul pe care l-a angajat Del să mă ducă la fiica sa.

Bărbatul brunet dădu scurt din cap. Arăta puţin stânjenit, cercetând cu privirea colţurile camerei, ca şi cum s-ar fi gândit că cineva ar putea fi ascuns acolo.

— Sunt Asher Prescott, spuse bărbatul cel blond. Ţi-a vorbit Del despre rolul meu în această misiune?

— Nu, răspunse bărbatul brunet cu o voce care mai mult se simţi decât se auzi.

Prescott luă o ţigară din cutia de pe cămin şi o aprinse înainte de a vorbi din nou.

— Fiica lui Del are o înclinaţie – se opri şi-i aruncă

bărbatului brunet o privire rapidă din cap până-n picioare – vreau să spun că are capacitatea de a se vârî singură în tot felul de buclucuri. În ultimii câţiva ani, Del a lăsat-o să facă ce vrea şi nu iese bine dintr-o încurcătură că dă peste alta. Cred că ai auzit de Nora Dallas, ziarista. Făcu o scurtă pauză. Deşi s-ar putea foarte bine să nu fi auzit.

Se concentră asupra ţigării, aşteptând, dar bărbatul brunet din faţa sa nu dădu niciun răspuns.

— Ei bine, tatăl ei s-a cam săturat de toate astea şi s-a hotărât să o oblige să se poarte cum trebuie. Acum este în nord, unde stă cu prietenii unor prieteni. Făcu o grimasă de dezgust. Sărmana fată este convinsă că Hugh Lanier, cel la a cărui familie este în vizită, îi incită pe indieni să-i masacreze pe misionari. Acuzaţia este ridicolă, iar Del are dreptate că este timpul să înceteze cu toate prostiile astea.

Prescott îl studie pe bărbatul brunet care privea afară pe fereastră. Del îi spusese că omul ăsta îi poate călăuzi pe tot cuprinsul ţinutului Washington. De fapt, Del spusese că se poate descurca chiar şi prin pădurea tropicală, loc despre care se afirma că este de nepătruns.

— Planul, continuă Prescott, este de a o lua pe fiica lui Mathison din casa lui Lanier, cu forţa dacă este nevoie, şi

de a o aduce tatălui ei. Tu trebuie să ne conduci prin junglă astfel încât să pot rămâne câtva timp singur cu domnişoara Mathison. Intenţionez să mă logodesc cu ea când ne întoarcem.

Bărbatul brunet se răsuci şi-l fulgeră cu privirea pe Prescott.

— Eu nu forţez femeile.

— Să o forţezi? spuse dintr-o răsuflare Prescott. Este o fată bătrână de douăzeci şi opt de ani. A străbătut toată lumea scriind Istorioarele alea ridicole care-ţi frâng inima şi niciun bărbat nici măcar nu a dorit-o vreodată.

— Dar tu o vrei.

Prescott strânse ţigara între dinţi.

— Eu vreau asta, zise cuprinzând cu privirea întreaga cameră. Del Mathison este un om bogat şi puternic şi tot ce are îi rămâne singurei lui fiice cu faţă de cal, al cărei sex nici măcar nu i-l poţi ghici şi care, pe deasupra, crede că poate să salveze lumea de toate relele. Vreau ca lucrurile să fie clare între noi de la început. Ai de gând să mă ajuţi sau să mi te opui?

Bărbatul brunet nu se grăbi să răspundă.

— Este a ta dacă te vrea. Prescott zâmbi cu ţigara în gură.

— Oh, fireşte că o să mă vrea. La vârsta ei ar fi fericită să pună mâna pe orice bărbat.

Capitolul 1

Christiana Montgomery Mathison îşi vârî mâna în cada cu apă pentru a controla temperatura şi apoi începu să se dezbrace. O să-i facă bine o baie după o zi în care a călărit atât şi după orele în care a stat chircită la birou scriind. Terminase materialul pentru care se afla aici şi mâine va începe călătoria dificilă înapoi spre casă.

Când fu goală, îşi dădu seama că nu avea la îndemână halatul şi se îndreptă spre imensul şifonier cu uşi duble ca să-l ia. Când deschise uşa din partea dreaptă, inima păru că i se opreşte în loc. Înăuntru se afla un bărbat care rămase cu ochii holbaţi şi gura căscată când văzu frumosul trup complet gol al lui Chris. Reacţionând cu iuţeală, aşa cum învăţase în anii în care fusese ziaristă, închise brusc uşa şi răsuci cheia. Încet, evident nedorind să fie descoperit, bărbatul începu să bată în uşa din interior. Chris făcuse un pas spre pat, de unde avea de gând să smulgă cuvertura şi să se înfăşoare în ea, când lucrurile începură să se succeadă prea rapid pentru ca ea să mai poată reacţiona. Uşa din partea stângă a şifonierului se deschise brusc în spatele ei, de acolo apăru un alt bărbat şi, înainte măcar să respire sau să-i vadă faţa, se trezi în

braţele lui. Faţa îi era îngropată la pieptul lui; o ţinea strâns, cu un braţ pe umărul gol, iar cu celălalt ceva mai sus de rotunjimea feselor.

— Cine eşti? Ce vrei? întrebă ea şi se îngrozi de teama care-i răzbătea din voce. Bărbatul era solid şi-şi dădu seama că nu avea nicio şansă de succes dacă încerca să scape. Dacă vrei bani... începu ea, dar simţi cum strânsoarea braţelor devine mai puternică şi nu-şi termină propoziţia.

Mâna lui stângă începu să-i mângâie părul care-i cădea până la mijlocul spatelui, trecându-şi cu delicateţe degetele prin firele de un blond-deschis şi, cu toată frica ei, îşi dădu seama că se relaxează întrucâtva. Reuşi să-şi răsucească într-o parte capul ca să poată respira mai uşor, dar bărbatul nu-i permise să-şi mişte restul trupului, ţinând-o strâns şi intim lipită de el.

— Scoate-mă de aici, şuieră omul încuiat în dulap.

Cel care o ţinea în braţe pe Chris nu reacţionă; continuă să-i mângâie părul, mâna dreaptă alunecându-i uşor în jos, spre fese. Niciodată până acum nu simţise atingerea unui bărbat pe pielea goală, iar mângâierea mâinilor lui aspre, bătătorite, îi făcea plăcere.

Se adună şi începu să se zbată luptându-se, încercând

să se elibereze, dar o ţinea ferm, fără să-i facă vreun rău, însă şi fără nici cel mai mic semn că ar avea de gând să-i dea drumul.

— Cine eşti? repetă ea. Spune-mi ce vrei şi am să văd ce pot să fac pentru tine. Nu am bani mulţi, dar am o brăţară care valorează ceva. Dă-mi drumul şi am să ţi-o dau. Când încercă din nou să se mişte, el o strânse cu o mişcare rapidă.

Cu un suspin de neputinţă, Chris se relaxă din nou.

— Dacă ai de gând să mă iei cu forţa, te avertizez că am să mă lupt cum nici nu-ţi închipui. Am să-ţi smulg pielea ca să înlocuiesc ce vrei să-mi iei tu cu forţa. Încercă să-şi mişte capul ca să ridice privirea spre el, dar nu-i permise să-i vadă faţa. Am spus ceva ce nu trebuia? se gândi ea, întrebându-se dacă ceea ce spusese erau cuvinte aţâţătoare pentru... pentru un violator – rosti în cele din *urmă* cuvântul în gând. În pofida vorbelor ei curajoase, începu să tremure, dar simţi strânsoarea braţelor lui într-un mod pe care, în alte circumstanţe, Chris l-ar fi putut găsi protector.

— Am venit din partea tatălui tău, spuse el cu o voce pe care Chris o recepta cu greu. Era o voce profundă, o voce foarte plină. Suntem doi şi am venit să te luăm acasă.

— Da, sunt gata să merg acasă. Dar mai întâi trebuie să...

— Ssst! şopti el, strângând-o la piept ca şi cum ar fi fost doi iubiţi care-şi cunoşteau reciproc trupurile. Trebuie să mergi acasă acum, indiferent că vrei sau nu, zise el, evident fără să o asculte. Poţi să te cerţi cu tatăl tău mai târziu, dar acum te ducem acasă la el. Înţelegi?

— Dar am de terminat un material...

— Chris, spuse el, iar felul în care îi rosti numele o determină să încerce să-şi ridice privirea spre el, însă zadarnic, pentru că el continua să nu-i permită să-i vadă faţa. Chris, trebuie să te întorci la tatăl tău. Am să-ţi dau drumul şi vreau să te îmbraci; apoi am să-l scot pe Prescott din dulap. Vă aştept afară cu caii. Împachetează numai lucrurile de care ai nevoie pentru drum. O să trecem prin jungla tropicală, iar asta o să ne ia câteva zile, aşa că ia-ţi ceva pentru ploaie dacă ai.

— Jungla tropicală? Dar nimeni nu poate să treacă prin ea!

— Există o cale şi eu ştiu cum. Nu-ţi bate căpşorul tău drăguţ cu asta, ci pregăteşte-te ca să plecăm.

— Trebuie să-i duc materialul lui John Andersen, zise Chris. Nu părea să se grăbească prea tare să se desprindă

de el şi de mai multe ori, în ultimele câteva minute, mâinile i se îndreptară spre talia lui. Nu l-a îmbrăţişat, dar nici nu l-a respins.

— Cine este John Anderson?

— Prietenul meu şi editor la un ziar. El este cel care l-a suspectat primul pe Hugh că vinde puşti indienilor.

Îşi aplecă încet capul; astfel încât îşi îngropă faţa în părul ei şi ar fi putut jura că i-a simţit buzele lipite de creştet.

— O să vorbim despre asta mai târziu, dar acum trebuie să plecăm. Am lungit-o prea mult. Trebuie să te îmbraci ca să putem porni.

Chris aştepta, iar el continua să o ţină în braţe, mângâindu-i acum cu delicateţe spatele gol.

— Ai de gând să-mi dai drumul sau nu?

— Nu ţi-e frig, nu-i aşa?

— Nu îmi este câtuşi de puţin frig. De fapt sunt răpită de un bărbat care s-ar putea sau nu să fie trimis de tatăl meu, dar după câte îl cunosc cred că aşa este; iar eu stau aici în costumul Evei, sufocată de un bărbat pe care nu l-am mai văzut niciodată, ca să nu mai vorbim că nu mi-a fost prezentat. Vrei, te rog, să-mi dai drumul ca să pot să-mi pun nişte haine pe mine?

— Da, spuse cu vocea lui frumoasă, dar nu făcu nici cea mai mică încercare în acest sens.

Chris scoase un sunet pe jumătate strigăt de furie, pe jumătate de protest.

— Dacă îi faci vreun rău, Tynan, ai să-mi dai socoteală, se auzi vocea bărbatului din dulap care fusese surprinzător de liniştit în ultimele minute.

Bărbatul numit Tynan o mai ţinu câteva secunde în braţe, apoi cu un suspin ce părea să vină din adâncul inimii îi dădu drumul şi în acelaşi timp se întoarse, îndreptându-se spre comodă.

Chris apucă cuvertura de pe pat, dar nu avu nevoie de ea, pentru că el şedea cu spatele, jucându-se cu obiectele de pe comodă. Înfăşurată în cuvertură, se îndreptă spre şifonier, deschise uşa din stânga şi scoase un costum de călărie.

— Am nevoie şi de alte lucruri din comodă, zise ea adresându-se spatelui lui. Din ceea ce putea vedea, constată că era înalt, lat în umeri, avea părul negru, iar hainele îi erau complet noi. De la cizme la armă şi tocul care-i atârnau pe coapsă, până la vesta de piele maron şi cămaşa bleu, totul era nou. Nu scosese niciun cuvânt de când îi dăduse drumul din braţe, iar acum făcu pur şi

simplu câţiva paşi într-o parte, privind cu insistenţă peretele ca şi cum ar fi fost foarte important.

Chris scoase lenjerie dintr-un sertar, încercând în acelaşi timp să-i vadă faţa, fără însă să reuşească, iar când se întoarse să se îmbrace, el reveni la comodă. Se îmbrăcă cât putu de repede, strângând şireturile corsetului cu o asemenea viteză încât le înnodă şi îi trebuiră câteva minute bune ca să le descurce.

— Gata, zise când fu îmbrăcată, aşteptând să se întoarcă cu faţa spre ea. Dar nu făcu asta, ci se îndreptă spre şifonier şi-l deschise. Din dulap ieşi un bărbat înalt, blond, care nu făcu altceva decât să o privească.

— Ajut-o să-şi împacheteze lucrurile. Vă aştept afară, spuse Tynan şi, înainte ca Chris să-şi dea seama ce face, dispăru pe fereastră, iar ea se trezi singură cu bărbatul blond.

Fu un moment stânjenitor, dar bărbatul blond făcu un pas înainte, zâmbind. Arăta foarte bine, cu ochi albaştri luminoşi obişnuiţi parcă să râdă şi cu un zâmbet care, Chris era sigură de asta, topise inimile multor femei.

— Sunt Asher Prescott.

— Îmi pare rău pentru cele întâmplate, zise el făcând un gest spre şifonier, dar de fapt nu arăta să-i fi părut câtuşi

de puţin rău. Practic, părea foarte bucuros de tot ce se întâmplase. Venim într-adevăr din partea tatălui tău, iar misiunea noastră este să te ducem acasă, indiferent de pretextul pe care îl vei invoca. Este foarte îngrijorat în ce te priveşte.

Zâmbi slab spre el.

— Sună exact ca tatăl meu. Am să merg, dar trebuie să-mi împachetez câteva lucruri, spuse şi începu să strângă în faţa domnului Prescott câteva lucruri de toaletă de pe comodă. În acel moment îşi dădu seama că unul dintre obiectele cu care se jucase Tynan era oglinda ei. Şi, privind prin oglindă spre locul în care se îmbrăcase, înţelese că în tot acest timp Tynan o urmărise.

O cuprinse un val de mânie, dar apoi zâmbi, dădu drumul oglinzii în geanta pe care o luase din fundul dulapului şi se îndreptă spre birou pentru a lua manuscrisul materialului ei despre Hugh Lanier.

După o secundă de gândire, se aşeză la birou şi-i scrise o scrisoare scurtă lui Hugh, explicându-i scopul vizitei ei şi spunându-i de ce a trebuit să facă ceea ce a făcut.

Capitolul 2

Chris îl urmă pe Asher Prescott, trecând prin fereastră, îndreptându-se spre marginea lizierei de copaci unde îi aşteptau doi cai.

— Domnişoară Mathison, începu domnul Prescott, îmi permiteţi să vă spun ce plăcere îmi face să...

— Lasă curtea pentru mai târziu, se auzi o voce pe care Chris o recunoscu imediat. Ridică privirea spre bărbatul călare ascuns în umbră. Trebuie să ieşim de aici aşa că să o pornim.

Cei doi se supuseră vocii fără să crâcnească.

Chris şi Asher călăriră unul lângă altul toată noaptea şi în tot cursul zilei următoare, printre copaci cu trunchiuri groase, trecând pe lângă cătune de indieni şi de albi, pe lângă puncte de cherestea, pe lângă joagăre. S-au ţinut tot timpul departe de oameni, îndreptându-se spre sud-est şi încercând să fie văzuţi cât mai puţin.

Au străbătut poteci atât de înguste, încât au fost nevoiţi să înainteze cu caii de căpăstru. Tynan se afla întotdeauna mult în faţă, conducându-i, mergând în recunoaştere, căutând locuri pe care majoritatea oamenilor le ocoleau. S-au oprit o singură dată. Tynan a fluierat uşor şi Prescott a

ridicat mâna oprind-o pe Chris, apoi s-a dus să vadă ce vrea. S-a întors spunându-i că în faţa lor se afla un grup de tăietori de lemne care luau masa de prânz, aşa că vor fi nevoiţi să se odihnească până când vor pleca oamenii.

Asher scotoci în sacii legaţi de şa de unde scoase o ploscă şi un sufertaş şi-i întinse o bucată de carne uscată.

Chris se sprijini de trunchiul unui copac, simţind o slăbiciune din cauza oboselii.

— Cred că ceva nu este în regulă cu Tynan ăsta al tău, îi spuse lui Asher urmărindu-l pe sub gene. Uneori cel mai bun mod de a obţine informaţii de la cineva este să te prefaci că nu doreşti acest lucru. Cred că are cicatrice sau este în vreun fel desfigurat pentru că altminteri nu s-ar teme să-şi arate faţa.

— Nu este Tynan al meu, răspunse Asher părând jignit. Dacă este al cuiva, atunci este al tatălui tău. El l-a angajat.

— Ştii de ce trecem prin junglă? întrebă Chris încercând o nouă stratagemă. Mi se pare că aşa drumul este mai lung.

— Aşa este, răspunse Asher, îndreptându-şi privirea spre copaci.

Chris fusese reporter câţiva ani şi era obişnuită să ia interviuri oamenilor, dezvoltându-şi un al şaselea simţ prin

care-i descoperea pe cei care mint. Poate că omul ăsta nu minte, dar cu siguranţă că nu spune întregul adevăr.

Înainte de a mai întreba ea ceva, dinspre copaci se auzi un fluierat şi, docil ca un câine, Prescott se ridică şi începu să împacheteze.

— Spune-mi, l-a văzut cineva vreodată pe acest domn Tynan? întrebă Chris în timp ce încăleca.

Asher păru surprins.

— De ce te interesează?

Chris îl urmări pe Asher cu cât efort încăleca. Se mişca de parcă era mai obişnuit cu confortul unei trăsuri decât în şa.

— Curiozitate profesională. Ştii de ce l-a angajat tatăl meu pe omul ăsta? Ce calităţi are ca să *ne* conducă prin pădure?

— Cred că a mai fost pe acolo înainte, dar este ciudat. Pare să nu-i placă câtuşi de puţin oamenii, îşi aşază întotdeauna sacul de dormit în afara taberei, nu acceptă să călărească niciodată cu nimeni şi nu-i place să vorbească. Întreabă-l ceva despre el şi o să refuze să răspundă. Şi eu aş vrea să ştiu unde l-o fi găsit tatăl tău.

— Dacă l-ai cunoaşte pe tatăl meu, probabil că nu ai vrea să afli întregul adevăr în legătură cu ceea ce face el,

spuse Chris cu voce scăzută. Când avea să ajungă acasă, avea de gând să-i spună tatălui ei ce părere are despre această răpire ridiculă.

La apus, au auzit din nou un fluierat şi Asher o opri, iar el porni înainte intrând printre copaci, de unde se întoarse câteva minute mai târziu ducând de căpăstru doi cai odihniţi.

— I-ai sugerat că am vrea să ne odihnim şi noi? întrebă Chris încălecând.

— Fireşte că i-am spus, răspunse Asher. El arăta mai obosit decât Chris, care se gândi că probabil ea este mai obişnuită să călărească ore în şir. Dar nu ne putem opri. Ty vrea să ajungem la marginea pădurii înainte să ne oprim. Spune însă că atunci când vom ajunge acolo, ne vom putea odihni o zi întreagă.

— Ty, murmură Chris. În următoarele ore, călărind unul lângă altul, Chris se gândi la bărbatul misterios care a pătruns în camera ei şi a luat-o în braţe, a urmărit-o îmbrăcându-se, apoi a dispărut pentru a-i conduce printr-o pădure despre care indienii spuneau că este bântuită de stafii. Şi de ce tatăl ei l-a angajat tocmai pe el? Şi cine era Prescott? Nu părea să ştie mult mai multe decât ea despre drumul prin acest ţinut, dar fusese ales ca să reprezinte

cealaltă jumătate a echipei de salvare. Ce dracu punea tatăl ei la cale?

Chris avu timp destul să întoarcă lucrurile pe toate feţele pentru că au continuat să călărească toată noaptea. Întrebările i-au ţinut mintea trează şi au făcut-o să nu simtă epuizarea totală care o cuprinsese. Se făceau de-acum două zile şi două nopţi de când nu se odihniseră şi nu dormiseră.

Când Chris începu să se clatine în şa, iar în două rânduri aproape că se prăbuşi, i se păru că vede o lumină printre copaci. Clipind de mai multe ori ca să i se limpezească imaginea, începu să fie mai sigură de ceea ce vedea. Ştia într-un fel că era un foc special făcut pentru ei.

— Altminteri Ty nu ne-ar permite să ne apropiem atât de mult, murmură ca pentru sine. Domnule Prescott, strigă ea şi reuşi să-l trezească. Adormise aplecat înainte în şa. Priviţi!

Parcă îşi recăpătau forţele îndemnându-şi caii să meargă mai repede spre foc, iar Chris nu se putea gândi la altceva decât la faptul că, în sfârşit, i se va permite să se oprească şi să doarmă. Încă din mers începu să desfacă curelele cu care era legat de şa sacul ei de dormit.

Când s-au oprit, Chris dădu drumul sacului la pământ,

apoi se prăbuşi peste el şi adormi pe loc.

Nu avea nici cea mai mică idee cât dormise când ceva o trezi. Deschise pleoapele grele. Nu era încă întuneric, dar se crăpa de ziuă şi în lumina tulbure văzu silueta unui bărbat cu o pălărie cu boruri mari mişcându-se aproape fără niciun zgomot în timp ce deşăua caii, le dădea să mănânce şi îi adăpa.

Chris îl urmări pe jumătate adormită, pe jumătate trează şi nici când se îndreptă spre ea nu se trezise încă de-a binelea.

Îngenunche lângă ea şi păru un lucru absolut firesc când se aplecă şi o trase în braţe. Ca un copil somnoros, zâmbi şi i se cuibări la piept.

— Eşti deasupra păturilor, îi spuse cu vocea aia care parcă se rostogolea prin ea. Ai să răceşti.

Dădu din cap în timp ce el întinse bine pătura de dedesubt, iar cu cealaltă o înveli. O secundă, când o înveli, îi trecu prin cap că îşi apropiase buzele de fruntea ei şi zâmbi cu ochii închişi. Era ca un sărut de noapte bună din partea tatălui ei.

— Noapte bună, Ty, şopti şi adormi din nou.

Când se trezi iarăşi era zi de-a binelea şi la început crezu că visează, pentru că în jurul ei era un peisaj de

basm. Coroanele copacilor formau deasupra ei o adevărată boltă care filtra lumina soarelui. Totul era acoperit de muşchi de culoare verde-albăstrui sau de ferigi, totul era atât de moale! Parcă se afla la capătul pământului.

Lângă ea, domnul Prescott dormea tun. Chris se simţea de parcă era singura fiinţă de pe pământ.

Se trezi încet, se ridică şi se întinse. Pădurea feerică părea absolut tăcută. În faţa ei se afla ceva ce putea fi luat drept un drum, ceva mai mult decât o urmă prin covorul de verdeaţă. Ei veniseră din dreapta, aşa că acum o porni pe cărare spre stânga.

Nu făcuse mai mult de câţiva paşi de la locul unde poposiră, dar se simţi complet singură. Putea tot atât de bine să se afle la o sută de mile depărtare de orice fiinţă omenească. Merse înainte, nu mai mult de câţiva yarzi pe covorul de verdeaţă al pădurii, şi i se păru că în faţă aude susurul unei ape curgătoare.

Mai străbătu câţiva yarzi şi în dreapta, jos, zări un pârâiaş cu apa iute, pe fundul căruia erau bolovani acoperiţi de un muşchi negru. Brusc, singurul gând al lui Chris fu la baia pe care o ratase cu două zile în urmă. Îşi aminti cu regret cada plină cu apă fierbinte pe care fusese

nevoită să o lase în urmă. De ce oare cei doi bărbaţi n-au rămas în dulapul de haine până când şi-ar fi terminat ea baia? Fireşte că aşa s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi dus la dulap ca să-şi ia halatul. Ar fi stat acolo şi ar fi urmărit-o, îşi zise cu o grimasă, coborând în fugă spre apă.

Acum nu se putea gândi la altceva decât cum să facă din nou o baie ca să se cureţe puţin şi într-o secundă îşi scoase hainele şi intră în apă. Era ca gheaţa şi îi tăie răsuflarea, dar îşi dorea infinit mai mult să fie curată decât să-i fie cald. Se spălă ascunsă în spatele unor bucăţi de stâncă astfel încât dacă vreunul dintre bărbaţi ar fi venit dinspre locul unde îşi aşezaseră tabăra să nu o poată vedea şi să fie aproape de marginea pădurii ca să o poată lua la fugă dacă ar fi fost cazul.

Tocmai terminase baia şi regreta faptul că acţionase sub impulsul momentului, pentru că nu avea un prosop cu ea, când i se păru că aude pe cineva fluierând. Ridică privirea ca să-l vadă pe domnul Prescott venind pe potecă. Ieşi repede din apă, înşfăcă hainele şi fugi în pădure – numai ca să se ciocnească de pieptul tare al lui Tynan.

Timp de o secundă amândoi fură prea uluiţi ca să poată scoate un cuvânt. Vegetaţia abundentă, plină de sevă, a pădurii, înăbuşise orice zgomot, iar cei doi s-au ciocnit

unul de altul fără să vadă sau să audă ceva înainte.

Tynan o prinse în braţe, degetele alunecându-i în jos pe spate când se îndepărtă de ea doar atât cât să-i poată privi trupul gol.

— Domnişoară Mathison, v-aş recunoaşte oriunde, spuse el cu un zâmbet.

Cu un strigăt, Chris se îndepărtă de el şi fugi în spatele unui copac unde începu să se îmbrace cu mâini tremurânde.

— Apa este într-adevăr prea rece ca să faceţi baie, domnişoară Mathison, spuse el, şi în voce i se simţea râsul. Nu că nu mi-ar fi făcut plăcere toate băile dumneavoastră, dar data viitoare cred că ar trebui să mă întrebaţi pe mine mai întâi. N-aş vrea să contactaţi vreo răceală.

Chris nu se putea gândi la nimic în timp ce se îmbrăca. În tot cursul zilei de dinainte, în timpul călătoriei ăleia fără de sfârşit, făcuse tot felul de presupuneri în legătură cu acest bărbat misterios şi începuse să creadă ce-l întrebase pe Asher şi anume că probabil este deformat sau desfigurat în vreun fel, de aceea nu voia ca cineva să-i vadă faţa. Dar chiar şi numai în cele câteva secunde pe care Le-a avut la dispoziţie ca să-l privească şi-a dat seama că era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse

vreodată. Era foarte viril, cu trăsături generoase, buze cu un contur perfect, ochi de un albastru strălucitor, o bărbie puternică, pătrată şi un păr negru care cădea în bucle peste gulerul unei cămăşi la fel de albastră ca ochii lui.

După ce se îmbrăcă, Chris ieşi din spatele copacului. Era aşezat jos, cu spatele la ea.

Avusese o idee atât de diferită despre felul în care arată, încât începuse să creadă chiar că este ca un tată după ce o învelise noaptea trecută. Dar la bărbatul ăsta nimic nu-ţi sugera ceva patern.

Se îndreptă spre el, iar când văzu că nu se întoarce, înaintă şi ajunse în faţa lui. El nu ridică privirea, ţinându-şi faţa ascunsă de borul mare al pălăriei. Cu îndrăzneală, Chris se aşeză jos, în faţa lui. Continua să ţină capul plecat.

— Vreau să-mi cer scuze, domnişoară Mathison, spuse moale. Se pare că nu fac decât să te pun în situaţii stânjenitoare şi nu asta vreau. Numai că ne întâlnim în circumstanţe foarte neobişnuite. Nu vreau să-ţi faci o impresie greşită despre mine. Am fost angajat de tatăl dumitale să te salvez şi să te duc înapoi la el. Şi asta este tot ce am de gând să fac.

Capitolul 3

Chris şedea acolo privindu-i pălăria şi gândindu-se cât de bizară era situaţia. Bărbatul ăsta o făcuse să se simtă ridicolă în două rânduri, o ţinuse în braţe de trei ori – ca să nu mai vorbim că în două din cele trei dăţi fusese absolut goală, o răpise spunându-i că nu are deloc importanţă ce vrea ea, şi totuşi acum avea sentimentul că ea ar trebui să-l aline, să-l liniştească. Întinse mâna să i-o atingă pe a lui şi când făcu asta zări o cicatrice proaspătă, roşie, la încheietură, de-abia vizibilă de sub manşeta mânecii.

— Te-ai rănit, spuse cuprinsă imediat de îngrijorare.

În acelaşi moment el sări în picioare şi înainte ca Chris să poată spune un singur cuvânt se îndreptă, practic aproape în fugă, spre pârâiaş şi îl strigă pe Prescott.

Chris rămase aşezată jos, pe muşchi, întrebându-se ce spusese încât îl jignise în asemenea mod.

— Este aici, îl auzi pe Tynan spunând înainte să reapară conducându-l pe Asher ca şi cum s-ar fi rătăcit de turmă. Oricât de puţin îl cunoştea ea pe Tynan, era sigură că vocea pe care o folosea în acest moment era falsă. V-aţi cunoscut, nu-i aşa, domnişoară Mathison? El este Asher Prescott. Este un prieten al tatălui dumneavoastră şi ne va

însoţi în această călătorie lungă prin pădure. Ash, de ce nu te duci cu domnişoara Mathison la pescuit? Avem nevoie de hrană proaspătă. Iar după aceea, puteţi să strângeţi amândoi lemne pentru foc. Şi îl împinse uşor spre Chris.

Asher îi zâmbi şi-i oferi mâna ca să o ajute să se ridice.

— Mergem la pescuit, domnişoară Mathison? Am auzit că în apele astea sunt somoni.

Chris fu derutată de tot ceea ce se întâmpla. Nu voia să-şi petreacă ziua cu Prescott, dar se părea că nu are de ales. Se părea că totul era deja aranjat. Îi aruncă o privire lui Tynan, dar el avea capul întors aşa încât nu putu să-i vadă faţa.

— A, da, pescuitul pare să fie un mod încântător de a-ţi petrece timpul, răspunse şi acceptă mâna lui Prescott. Până să se ridice, Tynan dispăruse în pădure.

Se întoarse împreună cu Asher în tabără ca să constate că fuseseră aduse provizii şi doi catâri pe care Chris nu-i văzuse până acum.

Asher îi întindea deja o undiţă.

— Putem să mergem, domnişoară Mathison?

O conduse înapoi pe poteca pe care o apucase ea de dimineaţă. Au trecut de aglomerarea de bucăţi de stâncă, de locul unde făcuse baie, dar nu s-au îndepărtat prea

mult de tabără.

— Cred că aici este un loc bun de pescuit, spuse el.

— A fost ideea dumneavoastră sau a domnului Tynan?

Îi zâmbi.

— Nu cred că el este domnul Tynan. Nici nu sunt sigur dacă ăsta este numele lui. Dar să nu vorbim de el. Am auzit că aţi lucrat la un ziar. Este adevărat că dumneavoastră aţi fost Nola Dallas? Cu acea reputaţie scandaloasă?

— Nola Dallas este pseudonimul sub care scriu, răspunse înţepată, aruncând cu pricepere undiţa în apă. Crescuse la Washington şi pescuise de copil.

Asher păru şocat.

— Nu am vrut să vă jignesc, doar că citindu-vă articolele, am crezut că sunteţi o femeie mult mai în vârstă, sau chiar un bărbat. Chiar aţi făcut lucrurile alea despre care aţi scris?

— Până la ultimul.

— V-aţi produs chiar şi ca balerină? Purtând colanţi roz pe scenă?

Chris zâmbi când îi reveni în minte acest episod.

— Şi am fost scoasă de pe scenă în actul al doilea. Nu prea am talent ca dansatoare.

— Dar în definitiv cui îi pasă dacă ştiţi sau nu să dansaţi când puteţi declanşa reformele care s-au înfăptuit datorită dumneavoastră?

Zâmbind, se simţi mai apropiată de el.

— Spuneţi-mi domnule Prescott, de ce v-a ales tatăl meu ca să faceţi parte din această echipă de salvare? Mă gândesc că ar fi trebuit să aleagă un om care cunoaşte pădurea.

— Asta este treaba lui Tynan. El trebuie să se îngrijească de animale, de hrană şi de securitatea noastră.

— Şi dumneavoastră ce trebuie să faceţi?

— Singura mea preocupare este să vă fac călătoria cât mai plăcută, spuse zâmbindu-i foarte atrăgător.

— Înţeleg, şi Chris întoarse privirea spre apă, dar fără să vadă nimic. Cum vă câştigaţi existenţa, domnule Prescott?

— Te rog, spune-mi Ash. Aşa este prea ceremonios, de parcă ne-am fi cunoscut prima dată într-un salon.

Chris încercă să-şi controleze roşeaţa care-i cuprinse obrajii când îşi aminti de momentul în care-l văzuse prima dată pe omul ăsta în dulapul de haine din casa lui Hugh.

— Până anul trecut am avut o fabrică de cherestea la sud de aici, dar a izbucnit un incendiu şi am pierdut totul.

Îi aruncă o privire scurtă şi văzu cum i se încordează

muşchii maxilarului. Era evident că încă îl mai afecta acest fapt.

— Dar aţi început o altă afacere, nu-i aşa? îl întrebă cu multă simpatie în voce.

— Tot ce avusesem fusese investit în fabrică şi după incendiu nu mi-a mai rămas nimic. Vocea îi deveni mai joasă. Nici măcar credit. După un timp, se întoarse spre ea şi-i zâmbi uşor. Dar am mari speranţe că soarta îmi va surâde din nou în curând. Priveşte! Cred că a muşcat un peşte. Să-l scot eu?

— Mă descurc, spuse ea, şi începu să tragă undiţa. La capătul firului era într-adevăr un somon şi în decurs de o oră scoase din apă vreo şase peşti frumoşi, în timp ce Ash prinse doar doi peşti micuţi. Se bucură cu adevărat de faptul că ea fusese cea care câştigase şi porniră ca doi prieteni înapoi spre tabără.

Acolo îi aştepta un foc mic, făcut pentru ei de Tynan, se gândi Chris, dar el nu se vedea nicăieri.

— Aş vrea să discut ceva cu dumneavoastră, domnule... cu tine, Ash, zise Chris curăţând cu pricepere peştele şi înfigându-l în ţepuşe. Am vrut să vorbesc cu amândoi, cu tine şi cu domnul

Tynan, dar am impresia că nu pot să vă prind împreună.

Motivul pentru care am fost la Hugh Lanier a fost acela de a verifica un zvon potrivit căruia domnul Lanier este implicat în ceva foarte josnic...

— Josnic? întrebă Asher rezemându-se de un copac. Poate că este un cuvânt prea dur.

— Nu cred şi sunt convinsă că nici cititorii mei nu vor crede. Hugh Lanier râvnea nişte pământuri care erau cultivate de opt misionari. Dar ei n-au vrut să vândă, aşa că Lanier a cumpărat arme şi a angajat bărbaţi albi care, îmbrăcaţi ca indienii, ¡-au masacrat. Dacă asta nu înseamnă ceva josnic, atunci nu mai ştiu ce ar putea să însemne. Ca întotdeauna când se gândea la o nedreptate de o asemenea amploare, începu să se înfurie.

— Dar dacă este numai un zvon...

— A fost un zvon. Am dovada că a făcut-o. Printre altele, am chitanţa prin care au fost achitate puştile. Şi chiar l-am auzit vorbindu-i unuia dintre indieni şi...

— L-ai auzit? Vrei să spui că ai tras cu urechea?

— Fireşte că am făcut-o. Purtam o rochie verde şi m-am ascuns în lanul de porumb. Dar problema este că trebuie să duc dovezile pe care le am ziaristului care m-a trimis în această misiune şi, după calculele mele, ne îndepărtăm de biroul lui John.

Se uită la Asher care ţinea pălăria în poală şi se juca cu panglica ei.

— Chris, nu cred că tatălui tău i-ar plăcea să cutreieri ţara în lung şi în lat acuzând oamenii de... de ceea ce îl acuzi tu pe Lanier. Poate că după ce ne întoarcem la tatăl tău, va putea să trimită el informaţiile pe care le ai ziaristului ăluia. Până atunci cred că cel mai bun lucru pentru tine ar fi să stai aici, în siguranţă.

Chris îl privi lung o vreme. Crescuse lângă un bărbat ca el şi lucrase cu bărbaţi ca el. Era absolut convins că ea greşeşte şi, indiferent ce ar fi spus sau ar fi făcut ea, nimic nu i-ar fi schimbat părerea.

— Cred că peştii sunt gata, spuse încet. Îl văzu apoi cum îi zâmbeşte în felul în care bărbaţii au câştigat întotdeauna zâmbindu-le astfel femeilor. Îi întoarse zâmbetul, dar nu şi din privire.

În timp ce mâncară făcu o conversaţie uşoară cu Asher, fără să se mai refere măcar o singură dată la planurile ei de a face să-i parvină materialul lui John Anderson. Dar imediat ce terminară, se ridică.

— Mă duc să văd dacă-l pot găsi pe domnul Tynan, spuse absentă şi porni pe cărarea ce ducea la pârâu.

— N-aş face asta dacă aş fi în locul tău, Chris, spuse

Asher. Sunt sigur că ar fi aici dacă ar dori asta şi sunt foarte sigur că se poate hrăni singur.

Cred că ar trebui să te aşezi şi să mă laşi să mă bucur de compania ta plăcută.

Chris nu ştia dacă urăşte ceva mai mult în viaţă decât să i se spună ce ar trebui să facă. Asta a fost cauza tuturor problemelor cu tatăl său. Nu a încercat niciodată să discute cu ea, ci pur şi simplu îi spunea ce este cel mai bine de făcut şi aştepta supunere oarbă din partea ei. Îi zâmbi dulce lui Asher.

— Cred că am să mă duc să-l caut pe amfitrionul nostru, spuse şi o porni iute pe potecă astfel încât să nu-i mai lase timp să protesteze. Îl auzi cum bâjbâie prin pădure căutând-o. Mulţumind mamei şi strămoşilor ei că era micuţă, sări peste un trunchi căzut şi se ascunse în ferigi până când îl văzu că trece de locul unde se afla. Când nu mai auzi nimic, încercă să-şi croiască drum prin tufişuri, dar constată că era imposibil să înainteze din cauza trunchiurilor căzute şi a perdelei grele de muşchi care atârna pretutindeni. Se întoarse din nou la cărare şi porni către pârâu, urmându-l de fapt pe Asher. Când ajunse pe povârnişul care dădea spre apă îl văzu jos, încruntându-se şi părând iritat. Zâmbind în sinea ei, o porni mai departe

pe cărare.

Nu făcu decât câţiva paşi când orice zgomot dispăru. Pădurea tropicală îţi trezea cel mai vechi sentiment – acela de a fi absolut singur. De jur împrejurul ei totul era verde – verde-cenuşiu, verde-albastru, un verde aproape negru, un verde lăptos, sute de nuanţe de verde. Şi totul era moale. Îşi plimbă mâna peste un trunchi căzut acoperit cu o pădure proprie în miniatură şi zâmbi când simţi cât de moale şi de mătăsos era.

În faţă zări figuri ciudate create de muşchi şi trunchiuri putrede. Nu-şi auzea nici măcar zgomotul propriilor paşi. La un cot al potecii se opri brusc ducându-şi mâna la gură: în faţă, nu departe de cărare, era Tynan, care dormea profund. Avea un fel de pernă sub cap şi era întins pe o pătură zdrenţuită. Dormea relaxat ca un copil şi părea foarte tânăr. Chris fu uimită încă o dată de frumuseţea lui şi se simţi cuprinsă de o dorinţă nestăvilită de a se aşeza şi de a-l privi – dorinţă pe care şi-o îndeplini.

Nu şedea acolo decât de câteva secunde când el se mişcă şi deschise ochii.

— Chris, spuse cu un zâmbet uşor şi închise din nou ochii. O fracţiune de secundă mai târziu sări drept în picioare, îşi luă pălăria şi şi-o îndesă bine pe cap şi îşi

îndreptă privirea spre ea.

— Domnişoară Mathison, credeam că pescuiţi cu domnul Prescott.

— Am fost, dar am prins mult mai mulţi peşti decât el, încât la un moment dat, a zis să ne întoarcem în tabără. După aceea am reuşit să scap luând-o pe potecă şi am dat peste tine. Ai dormit bine? Meritai categoric, după ce ai stat atâta vreme treaz şi ai avut grijă de noi.

Cu aerul unui băiat somnoros, începu să-şi frece ochii şi de data asta văzu că are cicatrice la ambele încheieturi ale mâinilor. Avea de asemenea o vânătaie sub pometul obrazului drept şi o tăietură pe jumătate vindecată deasupra unui ochi.

— De ce nu vii în tabără să stai cu noi? Avem peşte mai mult decât suficient. Ai mâncat?

— Da, mulţumesc, dar trebuie să vă întoarceţi în tabără. Prescott este probabil îngrijorat din cauza dumneavoastră. În afară de asta, eu am treabă. Trebuie să plec în recunoaştere. Sunt sigur că de când am fost eu ultima dată pe aici drumul s-a acoperit cu trunchiuri de copaci căzuţi.

— Şi când a fost asta, domnule Tynan?

— Doar Tynan, nimic altceva şi categoric nu domnule,

zise el ca şi cum ar fi spus-o de sute de ori.

Chris se ridică şi vru să se apropie de el. Tynan se întoarse cu spatele, îşi scoase pălăria şi îşi trecu mâna prin păr, care părea umed. Se întrebă dacă făcuse şi el baie. Manşetele cămăşii nu erau încheiate şi când mâneca îi alunecă văzu că muşchii antebraţului, ca şi venele, erau proeminenţi sub piele. De parcă făcuse o vreme foamea.

— Nu vreau să-ţi creez necazuri pentru că ştiu că nu faci decât ceea ce trebuie, că nu faci decât ce te-a angajat tatăl meu să faci, dar... Ezită când îi folosi numele. Dar, Tynan, cred că ţi-ar prinde bine să mănânci ceva mai mult şi insist să te întorci cu mine. Dacă nu, îţi promit că o să fac un iad din călătoria asta.

Deschise gura să spună ceva, dar scrâşni din dinţi şi Chris simţi cum i se înmoaie genunchii. Văzând însă cum i se luminează faţa, îi trecu prin minte că Tynan ar putea obţine orice ar dori de la orice femeie.

— Nu pot să rezist unei asemenea invitaţii. Am să te urmez.

— Nu, să mergem împreună. Spune-mi, de ce ai mai fost în pădure înainte? Cine a făcut drumul ăsta?

— A fost plăcut pescuitul cu Ash? Pare să fie o persoană plăcută. Tot drumul până aici a fost de mare ajutor, nimic

nefiind prea greu pentru el. Şi se pricepe extraordinar la cai şi toată lumea îl place. Presupun că şi dumneavoastră.

— Ei bine, da, zise ea şovăind. Cum l-ai întâlnit pe tatăl meu?

— Ash îl cunoaşte pe tatăl dumneavoastră de ani de zile. Este o minune că nu l-aţi întâlnit niciodată. Tatăl lui Ash şi-a croit drum şi a câştigat o mulţime de bani în est. Sunt sigur că Ash îi seamănă.

Chris ridică uimită privirea spre Tynan. Despre ce dracu vorbea?

Îi zâmbi şi ea, dar dacă ar fi cunoscut-o mai bine, ar fi ştiut că ochii ei strălucitori spuneau că tocmai a acceptat o provocare. Avea de gând să descopere cine era acest Tynan.

Capitolul 4

— Trebuie să vorbesc cu tine, zise Chris îndată ce Tynan se aşeză şi începu să mănânce unul din peştii pregătiţi de ea. Îi spuse exact ce îi spusese şi lui Asher, că Lanier era răspunzător de uciderea misionarilor, dar Tynan nu o întrerupse, de fapt nu scoase niciun cuvânt. Când termină de vorbit, el îşi linsese degetele.

— Acum spune-mi ce mi-ai ascuns, zise el.

O secundă, Chris fu şocată.

— Foarte bine, spuse zâmbind. Adevărul este că domnul Lanier a fost foarte bun cu mine cât timp i-am fost oaspete, iar soţia lui este foarte drăguţă, aşa încât am avut mustrări de conştiinţă să spun lumii ce a făcut el. Fireşte, totul este adevărat, dar dacă este tipărită întreaga istorie, mă tem că viaţa domnului Lanier s-ar... da, s-ar schimba.

— Ca să nu mai vorbim de lungimea gâtului lui, adăugă Tynan, uitându-se la ea.

— Aşa că ¡-am lăsat o scrisoare în care i-am spus ce am de gând să fac.

Se lăsă un moment de tăcere.

— Deci, dacă ieşim din pădurea asta fără îndoială că

oamenii lui Lanier ne vor aştepta cu puştile pregătite, poate chiar cu tunuri sau cu orice altceva care să împiedice apariţia acestei poveşti în presă.

— Da, aşa cred, zise cu un zâmbet slab. Brusc, i se schimbă expresia feţei. Trebuia să-i dau domnului Lanier o şansă de a scăpa şi trebuia să public toată povestea în presă. Înţelegi?

Tynan se ridică în picioare.

— Înţeleg că un bărbat trebuie să facă ceea ce crede el că trebuie, dar dumneavoastră domnişoară Mathison, aveţi nevoie de ajutor, iar eu nu sunt în situaţia de a vi-l da. Prescott este şeful acestei expediţii. Eu nu sunt decât ghidul. Eu urmez ordinele şi asta-i tot. Mulţumesc pentru peşte, iar acum trebuie să mă duc în recunoaştere, pe drum. Se întoarse cu spatele. Şi nu m-aş gândi să plec singur dacă aş fi în locul dumneavoastră, zise el. Luând de jos o bucată de lemn, o înfipse în ceea ce părea a fi un teren solid. O secundă mai târziu, lemnul dispăru, căzând cu o bufnitură la pământ. Nu era nevoie să mai spună altceva. Puteai să părăseşti poteca şi să te trezeşti în cine ştie ce mlaştină acoperită de vegetaţie bogată. După asta, o lăsă pe Chris singură.

Ea rămase nemişcată, blestemându-i pe toţi bărbaţii de

pretutindeni.

— Şi femeile trebuie să facă ce cred ele că este necesar să facă, domnule Tynan, vorbi singură şi începu să strângă lemne pentru foc.

Chris a rămas în tabără, a stat de vorbă cu Asher când acesta s-a întors şi nu a mai abordat deloc subiectul Lanier. Când Tynan se înapoie, se uită la el, dar el o ignoră. Atunci îl fixă pe Asher, prefăcându-se că găseşte fascinant fiecare cuvânt rostit de el. Dar în realitate plănuia cum să scape de cei doi bărbaţi. Sediul ziarului lui John Anderson se găsea la marginea pădurii, cam la patru mile de locul pe unde intraseră ei seara trecută. Dacă ar fi putut să pună mâna pe un cal, să călărească iute ca vântul pe poteca din pădure şi apoi prin oraş, ar fi putut să se ducă şi să se întoarcă până la apusul soarelui. Dacă avea noroc, putea să se întoarcă înainte de a i se descoperi lipsa. Se ridică în picioare.

— Cred că am să mă plimb puţin, îi spuse lui Asher.

— Merg cu tine.

— Nu, mulţumesc, îi spuse, adresându-i cel mai drăgălaş zâmbet. Trebuie să fac unele lucruri. De-ale femeilor, adăugă făcând ochii mari. Misterele feminităţii îi blocau întotdeauna pe oameni ca Asher Prescott.

— Desigur, spuse politicos.

Se îndepărtă de el, trecu de Tynan, se ascunse în tufişuri până când amândoi bărbaţii părăsiră tabăra. Nimeni nu a înşăuat vreodată un cal mai repede decât a făcut-o ea. Sărmanul animal se zmuncea ridicându-se în două picioare.

— Fii băiat cuminte acum, îl linişti ea. O să avem de făcut un drum destul de lung.

— Şi unde vă duceţi, domnişoară Mathison?

Chris se răsuci pe călcâie ca să dea nas în nas cu Tynan.

— Mă duc să-i dau materialul lui John Anderson, iar dacă ai de gând să mă opreşti, va trebui să mă legi şi să mă păzeşti zi şi noapte. O să fii nevoit să renunţi la somn şi...

— Înţeleg, zise el, iar Chris îi văzu amuzamentul în privire. Cât de departe este acest Anderson?

Lui Chris i se tăie răsuflarea.

— Dacă merg bine, pot să mă întorc până la apusul soarelui.

— Şi ce ai de gând să faci cu oamenii lui Lanier? Ce faci dacă te aşteaptă la ieşirea din pădure?

— Am să fug cât pot de repede şi am să mă rog să nu mă nimerească vreun glonţ.

O privi o vreme, apoi scoase arma din toc, asigurându-

se că este încărcată.

— Poate că am să-ţi fiu de ajutor. În ce parte este oraşul ăsta? Chris încălecă.

— La sud-est de marginea pădurii. Biroul lui John este a treia clădire pe dreapta.

Tynan îşi înşăuă calul.

— Imediat ce o să lăsăm materialul, o să apară Lanier cu arma în mână şi o să-l ia. Mai ai vreo copie? De ce să nu laşi materialul la poştă, dacă există aşa ceva, şi apoi să te opreşti şi să-l saluţi pe domnul Anderson?

— De ce... Da, s-ar putea să meargă, zise uitându-se încântată la el. Nu există nicio doamnă Anderson, dar sora lui este căsătorită cu medicul oraşului.

— Şi mai bine, zise Ty încălecând. Ştii să călăreşti?

— Pot să merg oriunde te poţi duce şi tu, răspunse înţepată Chris, dar curând se întrebă dacă spusese adevărul. Tynan pornise într-un ritm care o înspăimânta – pe ea şi pe cal. Fu nevoită să-şi folosească toţi muşchii braţelor ca să stăpânească animalul pe măsură ce străbăteau pădurea periculoasă.

Când ajunseră la marginea pădurii, Ty nu încetini ritmul, ci năvăli cu toată viteza în drum. Chris aproape că se aştepta să audă focuri de armă deasupra capului, dar totul

era liniştit. După ce constată că nimeni nu trage asupra lor, Ty opri calul şi se întoarse spre ea. — O să o luăm pe drumul lăturalnic. Fără îndoială că ne aşteaptă în oraş. Am să te las la poştă şi vreau să stai acolo până când ai să mă vezi pe mine. Am să duc materialul soţiei doctorului şi am să-ţi las calul în spatele poştei. Când mă vezi că trec prin faţă, ieşi în fugă prin spate, te arunci în şa şi o iei din loc ca vântul. Voi fi în spatele tău. Crezi că poţi să faci asta?

— Da, răspunse Chris controlându-şi calul. Dar dacă te prind cu materialul...

— Nu-ţi face probleme în legătură cu mine, ai grijă să-mi respecţi ordinele. Când mă înfurii sunt mai rău decât gloanţele lui Lanier.

— Da, să trăiţi, zise zâmbind, iar el îi făcu cu ochiul, întoarse calul şi continuară drumul spre sud-est.

Când se apropiară de micuţul orăşel, cu o singură stradă principală, se opriră. Tynan rămase nemişcat o vreme cercetând oraşul cu privirea, apoi se întoarse spre ea.

— Cred că sunt aici.

— De unde ştii?

— Prea mulţi oameni care nu fac nimic ci numai privesc, cu mâna pe armă. Caută pe cineva. Dă-mi materialul, zise el, iar după ce-l vârî sub cămaşă, la piept, o privi drept în

ochi. Eşti gata? Ţii minte ce trebuie să faci?

— Nu este chiar atât de complicat.

— Dar vital! Haide!

O conduse pe un drum lăturalnic, mergând cu multă prudenţă, rămânând aproape de clădiri, plasând-o pe ea pe partea clădirii, iar el călărind protector pe partea drumului. La un moment dat de după o clădire apăru o căruţă şi în acelaşi moment Tynan aproape că o trase pe jumătate din şa luând-o în braţe.

— Îţi mai este rău, scumpo? o întrebă tare. Aşa este întotdeauna la primul copil.

Îndată ce dispăru căruţa, o împinse pe Chris la loc în şa. Categoric îi merge mintea iute, îşi zise ea.

— Aşteaptă aici, îi spuse în momentul în care ajunseră la clădirea în care se afla poşta. În spate era o rampă şi o platformă mare de încărcare, iar de pervazul uşii era agăţat un cârlig. Chris rămase pe loc şi aşteptă, tresărind la fiecare zgomot. Fără Tynan, brusc nu se mai simţi atât de curajoasă.

— Este aici, îl auzi deodată pe Tynan, care apăru pe rampă cu un bărbat alături. Pur şi simplu n-a mai putut să facă niciun pas. Înainte ca ea să poată scoate vreun cuvânt, o trase din şa.

— Este primul ei copil şi nu s-a obişnuit încă cu greţurile. V-ar deranja dacă aş lăsa-o aici până mă duc după doctor?

— Frumoasă treabă. Eu am opt, dar nu ştiu ce poate să facă doctorul. Pur şi simplu trebuie să aştepte să iasă afară.

Tynan aproape că o înăbuşise în îmbrăţişarea lui protectoare.

— Dacă un doctor o poate ajuta să se simtă mai bine, atunci am să i-l aduc.

— Sigur. Poftiţi micuţă doamnă, luaţi loc aici.

— Ce-aţi zice dacă ar sta lângă fereastră ca să mă poată urmări. Asta o să o facă să se simtă mai bine.

— Desigur, spuse omul.

Ty o conduse pe Chris spre un scaun aşezat în faţa unei ferestre care dădea spre strada principală.

— Nu uita să arăţi bolnavă şi dă-i ceva să-ţi trimită prin poştă.

Chris dădu din cap uitându-se în frumoşii lui ochi albaştri. El ezită o secundă, apoi îi depuse un sărut pe frunte.

— Mă întorc într-un minut, scumpo.

După ce plecă, Chris se lăsă pe spătarul scaunului încercând să nu arate cât de atentă cerceta strada. Peste

drum se aflau doi bărbaţi, ambii cu mâna dreaptă pe tocuri, gata să scoată în orice moment puşca. Chris îşi dădu seama că îi tremură mâna când scoase din buzunar scrisoarea adresată tatălui ei. Nu trebuia să se prefacă prea tare pentru poştaş, pentru că era sigură că arăta la fel de înspăimântată pe cât se simţea. Şi îşi dădu seama că cel puţin jumătate din temerile ei erau pentru Tynan. El nu era implicat în asta, nu avea niciun motiv să-şi rişte viaţa pentru ea, dar o făcuse.

Minutele treceau şi Chris începu să se îngrijoreze tot mai mult. De ce durează atât? Poate că sora lui John nu este acasă. Poate...

Gândurile i se opriră dintr-odată când auzi împuşcături dinspre capătul oraşului spre care se îndreptase Tynan. Se ridică în picioare.

— Nu aveţi motive să fiţi îngrijorată, spuse funcţionarul din spatele biroului. Întotdeauna în oraşul ăsta cineva trage în altcineva. Aşezaţi-vă şi liniştiţi-vă.

Dar Chris nu putu să stea liniştită şi se aplecă spre fereastră ca să poată vedea mai bine ce se petrece afară. I se tăie răsuflarea când văzu că se-ntâmplă exact lucrul de care se temuse. Tynan gonea urmărit de doi oameni călare care trăgeau asupra lui. Îl văzu apropiindu-se, apoi se

întoarse spre omul din spatele biroului.

— Pot să împrumut asta? zise ea luând o puşcă dintr-un rastel de pe perete.

Înainte ca Omul să-şi dea seama ce vrea să facă, Chris ieşi pe uşă, puse un genunchi pe verandă, propti braţul drept de genunchiul ridicat şi ţinti. Îl doborî pe primul om care-l urmărea pe Tynan împuşcându-l în umăr şi-şi îndreptă puşca spre cel de-al doilea, când Ty îşi întoarse calul şi veni drept spre ea. În faţa poştei se afla o rampă pentru butoaie, iar Ty îşi îndreptă calul direct spre ea.

Chris se ridică, se dădu puţin înapoi, iar când Ty se aplecă şi întinse braţul, îl prinse, folosi ca punct de sprijin piciorul lui aflat în scara şeii şi se aruncă în spate. Ty nu încetini ritmul când intră ca un fulger pe uşa poştei, trecu pe lângă funcţionarul care rămase cu gura căscată şi ieşi prin spate, pe rampă.

Le-a trebuit ceva timp oamenilor care îl urmăreau să ocolească clădirea poştei şi Chris auzi nechezatul de durere al calului când singurul om care încerca să-i urmărească, apreciind greşit distanţa s-a lovit de marginea rampei.

Chris se ţinea de Ty cu toate puterile, cu părul desfăcut fluturându-i pe spate, cu trupul lipit de al lui. El se aplecă

în faţă şi ea odată cu el. Se auzeau gloanţe şuierând, dar călăreau prea repede ca să poată fi luaţi în bătaia puştii iar cei care trăgeau o făceau fiind şi ei călare, astfel încât nu puteau să ţintească prea bine, sau cel puţin aşa spera Chris.

Când ajunseră la marginea pădurii, Tynan nu încetini ritmul ci continuă goana, cu o viteză de să-ţi frângi gâtul, încă o bună bucată de drum. Brusc, opri calul, se întoarse, o înşfăcă pe Chris şi o dădu jos. Descălecă imediat şi el.

— Acum o să dispărem, zise luând calul de frâu şi pe Chris de o mână. Îi făcu semn să coboare printr-o încrengătură de liane. O făcu atât de repede încât aproape că sări peste jumătate de distanţă. Să-l convingă pe cal să facă acelaşi lucru era însă o altă problemă; Ty recurse la o serie de ameninţări proferate cu voce joasă, iar Chris făcu ochii mari de uimire. Nici nu apucase bine Ty să aducă şi animalul în surpătură şi să tragă deasupra capetelor lianele şi lăstărişul pentru a-i ascunde de orice privire, că se şi auziră trei bărbaţi venind pe potecă în urmărirea lor.

Ty ţinea mâna pe botul calului pentru a-l împiedica să scoată vreun sunet, iar Chris şedea foarte aproape de el, ambii uitându-se în sus, spre cei trei, prin covorul de verdeaţă.

— L-am pierdut, zise unul dintre ei.

— Da, şi am pierdut şi patru dintre oamenii noştri pe drum, venind încoace. Lui Lanier nu *q* să-i placă deloc.

— Hai să ieşim de aici. Locul ăsta îmi dă fiori. Dacă au intrat aici, n-o să mai iasă vii. Aici nu bântuie decât fantomele.

Primul bărbat pufni.

— Lanier nu te plăteşte ca să împuşti fantome. Haide să ne întoarcem la poştă. Poate că fata a lăsat ceva acolo.

Chris îşi ţinu răsuflarea până când cei trei dispărură şi nu-i mai auzi deloc. Cu un oftat, se sprijini de peretele văgăunii şi privi la Ty.

— Cum de te cunosc?

— Cineva ne-a văzut părăsind casa lui Lanier şi ea m-a recunoscut.

— Ea?

— Cred că este fată în casă la Lanier. Oricum, i-a spus lui Lanier că eu te-am răpit, aşa încât când a găsit scrisoarea ta, a început să mă caute şi pe mine. Dar am dat materialul soţiei doctorului.

Chris zâmbi. Acum, că erau în siguranţă, începu să simtă o stare euforică.

— Mă întreb dacă oamenii ăia de la poştă nu sunt şi

acum cu gurile căscate. Nu mi-a venit să-mi cred ochilor când mi-am dat seama că vrei să treci cu calul drept prin mijlocul clădirii.

— Mi-a venit să te omor când te-am văzut că ai ieşit afară şi ai început să tragi. Ar fi trebuit să rămâi înăuntru şi după ce ieşeam eu din oraş, cu toţi după mine, să te fi îndepărtat în siguranţă şi nevătămată. Apropo, unde ai învăţat să tragi aşa cu puşca?

— Tata m-a învăţat. Săracul om de la poştă! Acum sunt atât de bolnavă încât nu mă pot ţine pe picioare, ca în minutul următor...

— Să sari pe cal în spatele meu! Chris, ai fost grozavă. Râse, prinzând-o de umeri şi de bucurie o sărută apăsat pe gură.

Chris îl privi cu ochii mari. Când o sărutase, simţise cum o trecea un fior ca o flacără.

— Oh, murmură şi se îndepărtă de el.

Ty luă mâinile de pe umerii ei ca şi cum l-ar fi ars, apoi se întoarse cu spatele.

— Am să scot calul de aici şi am face mai bine să ne întoarcem înainte ca Prescott să-şi dea seama de absenţa noastră.

Chris se simţi puţin pierdută, întrebându-se cu ce

greşise. Părea atât de mulţumit de ea, atât de fericit cu o secundă în urmă, că o sărutase. Nu un sărut din pasiune, ci un sărut de prietenie între doi oameni care au împărţit multe, dar cum îşi manifestase interesul faţă de el, Ty se retrăsese.

Privindu-şi trupul, îşi spuse că poate nu-l ispiteşte. Toată viaţa i se spusese că este drăguţă, dar rotunjimile ei erau delicate, subtile, nu exagerate, aşa cum era moda.

— Pe fata de la domnul Lanier, cea care te-a recunoscut, o cheamă Elsie?

— Da, răspunse el în barbă, continuând să stea cu spatele la ea. Porneşte tu mai întâi, eu vin în urmă.

Cu un suspin, Chris începu să urce malul surpăturii dând de-o parte vegetaţia din faţa ei. Elsie era la fel de înaltă ca ea, dar cântărea mai mult cu vreo treizeci de livre – toate distribuite egal deasupra şi dedesubtul unei talii destul de mari. Dacă ăsta era genul de femeie care îi plăcea, nu-i de mirare că s-a îndepărtat de ea.

Suspină tot drumul înapoi spre tabără.

— Te simţi bine? o întâmpină Asher. Te-ai plimbat cam mult.

— N-am nimic, îi răspunse turnându-şi o ceaşcă de cafea. Tu?

— Mă simt foarte bine şi mă bucur că te-ai odihnit. Mâine probabil va fi iarăşi o zi grea, în care vom călări mult.

— Da, spuse şi se uită la el peste marginea ceştii. Şi eu mă bucur că m-am odihnit. Este ceva de mâncare? Când dorm mai mult după-amiaza mă simt îngrozitor de flămândă.

Chris nu-l văzu pe Tynan până dimineaţa următoare. Încercă de două ori să-i prindă privirea, să-i zâmbească, dar el nu se uită spre ea. Se purta ca şi cum ar fi vrut ca ziua de ieri să nu existe.

Totuşi, cu cât o ignora mai mult, cu atât îl dorea mai tare. După-amiază s-au oprit ca să ridice tabăra, iar Tynan i-a lăsat imediat singuri. Chris şedea şi-l urmărea pe Ty cum îngrijeşte caii", iar când trecu pe lângă ea, fu aproape sigură că l-a văzut şchiopătând. Oare se rănise ieri? Ţinea nenorocita aia de pălărie atât de trasă pe frunte, încât nu putu să-i vadă faţa, dar îl văzu cum se strâmbă de durere când se întinse după frâu. Asher arăta plictisit, iar Chris continuă să urmărească fiecare mişcare pe care o făcea Tynan – şi cu cât îl privea mai mult cu atât era mai sigură că îl sâcâia o durere permanentă. Chris căscă cu gura până la urechi.

— Cred că sunt cam obosită şi dacă nu are nimeni nimic împotrivă, am să mă duc ceva mai încolo pe potecă şi am să mă culc puţin, spuse ea. Tynan se întoarse şi timp de o secundă ochii li se întâlniră, dar el aproape instantaneu îşi schimbă direcţia privirii.

— Să nu te duci prea departe, mormăi trecând pe lângă ea şi se afundă pe potecă în pădure.

— Eşti sigură că nu vrei să faci o mică plimbare cu mine, Chris? o întrebă Asher. Mi-ar face mare plăcere să mai aflu câte ceva despre munca ta la ziar.

— Într-adevăr sunt foarte obosită. Poate altă dată. Îşi luă sacul de dormit şi geanta de voiaj, mişcându-se ca şi cum de-abia se mai ţinea pe picioare şi porni pe potecă după Tynan.

Îndată ce ieşi din câmpul vizual al lui Asher, deschise geanta, scoase trusa medicală şi o luă la fugă pe potecă în jos, sperând să-l prindă pe Tynan înainte ca el să dispară.

Merse destul de mult şi nici urmă de el, când i se păru că aude nechezatul unui cal. Făcând ceea ce ştia că nu trebuia să facă, ieşi de pe potecă îndreptându-se spre un loc de unde spera că va putea vedea ce se întâmplă jos, în faţa ei.

Terenul de dincolo de potecă o înspăimânta. Se temea

de capcanele acoperite cu vegetaţie, pe care Ty i le arătase. Îşi croi drum spre trunchiul unui copac uriaş, făcu o spărtură în perdeaua de muşchi şi privi. Tynan se afla la câţiva metri în faţa ei, jos într-un luminiş stâncos, periind unul dintre cai. Când el se întoarse şi-i văzu spatele, lăsă să-i scape un sunet de îngrijorare. Avusese mare dreptate când s-a gândit că se mişca de parcă ceva l-ar fi durut foarte tare. Chiar şi de la distanţa asta putea să vadă că rănile adânci care-i brăzdau spatele, nu erau decât pe jumătate vindecate. Şi era sigură că fuseseră făcute de un bici. Tot ceea ce făcuse el ieri, goana calului, faptul că a ridicat-o şi a aruncat-o în şa în spatele său, felul în care s-a cramponat ea de spinarea lui – probabil că-i provocaseră dureri de neimaginat.

Aşteptă până se întoarse din nou, astfel încât să fie cu faţa la ea, apoi intră înapoi în pădure ca şi cum atunci ar fi ajuns acolo.

Avu grijă să facă mult zgomot şi-l strigă pe nume. Când dădu cu ochii de el, avea de-acum cămaşa îmbrăcată şi tocmai îşi trăgea cizmele.

— Sunt aici, îi răspunse ridicând capul spre ea.

— Cum ajung acolo?!

— Nicicum. Întoarce-te în tabără. Îi zâmbi şi încercă să

facă un pas înainte ca şi cum ar fi vrut să-şi dea drumul direct în viroagă.

— Nu! strigă Tynan, dar era deja prea târziu.

Chris intenţionase numai să se prefacă că-şi dă drumul, dar ce crezuse ea că este pământ solid s-a dovedit a nu fi şi alunecă pe pantă pe spate. Din doi paşi Tynan fu deasupra ei pentru a-i opri alunecarea.

Instinctiv, Chris îşi încolăci braţele în jurul lui, lipindu-se strâns de el. Când Ty înălţă capul şi o privi, Chris era conştientă de trupul lui, care o acoperea.

Preţ de o secundă avu impresia că o să o sărute şi era pregătită să-l primească.

Se afla foarte aproape de gura ei, când se retrase brusc şi se ridică în picioare, lăsând-o acolo, învinsă, pe panta viroagei. Se îndepărtă de ea doar pentru o clipită şi Chris avu impresia că încearcă să-şi controleze emoţiile. Când reveni, ochii îi străluceau, dar în rest arăta calm.

— Ţi-am spus să te întorci în tabără. Am crezut că eşti prea obosită ca să te mai duci undeva şi că într-adevăr ai nevoie de puţină odihnă.

— Am minţit, răspunse zâmbind.

— Şi minţiţi deseori, domnişoară Mathison?

— Nu cred că atât de des ca ceilalţi membri ai acestei

expediţii, răspunse clipind cu nevinovăţie. Dacă îmi spui adevărul, am să ţi-l spun şi eu. Cred că aşa este cinstit.

Se ridică, îşi netezi fusta şi recuperă trusa medicală care alunecase odată cu ea.

— De fapt, te căutam pentru că vreau să arunc o privire la spinarea ta.

— La ce? zise el, întorcându-se spre ea cu faţa toată numai furie. Ascultă, domnişoară Mathison, nu ştiu ce vrei, dar eu unul m-am săturat. O porni înainte cu peria de periat caii îndreptată spre ea, iar Chris începu să dea înapoi. Poate crezi că am să fiu unul dintre oamenii ăia din istorioarele tale, dar te înşeli. Am fost angajat de tatăl tău să vă duc pe tine şi pe Prescott prin jungla asta şi să i te predau acasă. Nu am stabilit ca tu să te ţii ca scaiul după mine oriunde mă duc şi nici nu mă aşteptam să sari asupra mea în costumul lui Adam. În alte circumstanţe, m-aş fi bucurat de avansurile tale, dar în călătoria asta am de făcut o treabă şi intenţionez să o fac, indiferent la ce ai recurge ca să mă seduci. Ştii ceva, doamnă, eşti diavolul în persoană într-un ambalaj frumos, Acum pleacă de aici şi lasă-mă în pace. Nu vreau să te mai văd până mâine dimineaţă, când am să te trezesc şi s-ar putea ca şi asta să pun pe altcineva să o facă.

Închise brusc gura, îi întoarse spatele şi se îndreptă spre cai.

— Foarte bine, zise Chris. Am să mă întorc în tabără şi am să-i povestesc domnului Prescott că spinarea ta este o masă sângerândă care arată de parcă s-ar fi infectat şi am să-i mai spun că ceva nu este în regulă nici cu picioarele tale. Sunt sigură că revolta va izbucni imediat şi că nu vei mai fi conducătorul nostru, aşa că te poţi întoarce în locul de unde ai venit şi despre care refuzi să spui ceva. Bună ziua, domnule Tynan, încheie ea şi o porni pe poteca pe care i-o arătase Tynan.

Nu făcu mai mult de trei paşi când auzi o înjurătură în surdină în spate şi o bufnitură ce părea să vină de la peria de cai trântită cu putere de pământ.

— Foarte bine, spuse tare, iar Chris se întoarse spre el. Ce trebuie să fac?

— Să-ţi scoţi cămaşa şi cizmele şi să te întinzi pe burtă aici, pe bucata asta de muşchi.

— Bănuiesc că ar trebui să fiu bucuros că nu mai doreşti şi altceva, spuse îmbufnat, dar făcu ce-i ceruse.

Când îngenunche lângă el şi-i văzu spatele de aproape, îşi dădu seama că rănile sunt mult mai grave decât crezuse când le privise de la distanţă. Cele mai multe erau

vindecate, dar câteva se redeschiseseră. Îşi imagină că erau foarte, foarte dureroase. Trăgând aer în piept, deschise trusa şi scoase o pomadă.

— Asta o să-ţi aline durerea, spuse ea încet şi începu să-i întindă cu grijă pomada pe piele. Avea spatele lat şi foarte musculos, pielea îi acoperea muşchii, fără aproape nicio urmă de grăsime. Arăta ca şi cum ar fi muncit din greu şi ar fi fost hrănit foarte prost. Când simţi că se relaxează sub atingerea degetelor ei, îl întrebă.

— Câţi ani ai stat în închisoare?

— Doi ani, răspunse imediat, apoi mormăi. La dracu'!

— Domnule Tynan, sunt reporter la un ziar şi sunt foarte bună când e vorba să observ ceva. Nu cunosc niciun alt loc în care un om să fie pus la munci grele, să îndure foamea şi să fie bătut, cel puţin nu în America.

— Şi dacă există un asemenea loc, te-ai lăsa aruncată acolo, ca să poţi scrie o istorie despre el, nu-i aşa? Am să fiu subiectul următoarei tale poveşti? *Am străbătut jungla tropicală cu un deţinut evadat.* Sau ceva de felul ăsta; cum ţi se pare?

— Ai evadat? într-un fel mă gândeam că te-a eliberat tatăl meu. Întrucât el nu răspunse, Chris ştiu că este pe undeva pe-aproape de adevăr.

— Vezi, domnule Tynan, îl cunosc foarte bine pe tatăl meu. Dacă el vrea ca cineva să mă conducă prin jungla de nepătruns, nu ar ezita, chiar dacă oamenii i-ar spune că este imposibil. Ar căuta pur şi simplu modalitatea prin care să facă lucrul ăsta. Eu cred că tata a descoperit că ai mai traversat pădurea, iar pentru el nu a contat că eşti în drum spre închisoare. Are putere şi bani destui ca să taie orice frânghii, chiar dacă atârnă de gâtul cuiva.

— Şi-ar încredinţa fiica unui criminal? întrebă Tynan răsucindu-şi capul ca să o poată privi.

Rămase gânditoare o vreme.

— Nu, nu cred că ar face asta. Cred că mama şi cu mine suntem singurii oameni pe care i-a iubit cu adevărat. Nu credeam că o să-şi mai revină după moartea mamei, dar bănuiesc că şi-a spus că mă mai are încă pe mine.

— Dar tocmai ai zis că te-a dat în grija unui criminal, în grija cuiva care a fost salvat de sub nasul călăului.

Încetă să-i mai întindă crema pe răni.

— Domnule Tynan, cred că sunteţi un om nevinovat. Aveţi absolută dreptate când spuneţi că tata nu m-ar fi dat niciodată pe mâinile unui răufăcător. Da, firește, aşa trebuie că stau lucrurile. Ori sunteţi nevinovat, ori aţi făcut ceva ce nu a presupus violenţă. Încălcarea unei promisiuni

poate. Zâmbind, începu să-i ungă din nou cu delicateţe spatele. De-acum mai mult îi masa muşchii decât îl doftoricea.

— Cât de aproape sunt de adevăr? îl întrebă, şi când nu primi niciun răspuns începu să râdă. Vezi, domnule Tynan, toţi ne trădăm cu câte ceva, indiferent cât de mult ne-am strădui să nu arătăm nimic. Sunt sigură că domnul Prescott nu are nici cea mai mică idee despre durerile pe care le ai la fiecare mişcare, dar dacă ştii să priveşti începi să descoperi lucrurile.

Continua să-i maseze spatele ungându-şi mâinile şi trecându-le peste muşchii încordaţi, masându-l până când îl simţi că se destinde complet. Respira încet şi profund, ca şi cum ar fi adormit. În Chris se trezi toate instinctele materne. Ce mult i-ar fi plăcut să-l ia acasă, să-l hrănească bine şi să aibă grijă să se odihnească. Se întrebă dacă menajera tatălui ei, domnişoara Sunberry, îl întâlnise. Dacă-l întâlnise, Chris ar fi pus pariu că l-a plăcut.

Zâmbind, îi luă o mână şi începu să i-o maseze având mare grijă de încheietura cu cicatrice.

— Acolo nu mă doare, nu sunt rănit, spuse el somnoros, dar nu făcu nici cea mai mică încercare să se mişte.

— Mă gândeam la domnişoara Sunberry.

— Plăcintă cu afine, spuse Ty. Pudrată cu scorţişoară.

— Deci ai întâlnit-o, râse Chris. Mă gândeam că ea te-ar plăcea.

— Ca pe un dine rătăcit?

— Rătăcit, poate, dar câine cu siguranţă nu. Ty, unde te-ai născut? Făcu o mişcare de parcă ar fi vrut să se ridice, dar îl împinse la loc, jos.

— Foarte bine, fără întrebări, dar te rog să nu te mai superi din nou. Este o zi prea frumoasă ca să o stricăm. Îşi vârî mâinile în părul lui şi începu să maseze pielea capului.

— Îţi place să fii reporter la ziar? o întrebă el.

— Da, cel puţin mi-a plăcut, dar cred că am început să obosesc. Am douăzeci şi opt de ani şi am început când aveam optsprezece. Este multă vreme. Cred că vreau... nu ştiu ce, dar aş vrea ceva mai mult.

— Un cămin şi copii?

— Ai vorbit cu tata, râse ea. Ţi-a spus cum m-a adus înapoi la Washington? Cum m-a minţit? Lucram la New York şi mi-a trimis o telegramă spunându-mi că este pe moarte. Am plâns tot drumul de la un capăt al ţării la celălalt gândindu-mă că moare, iar când am ajuns acasă, murdară, obosită şi îngrozită, el călărea un taur, cum nu se poate mai sănătos şi mai voios.

— Eşti norocoasă că ai un tată.

— Tu nu ai?

— Nu, după câte ştiu eu.

— Dar mamă?

— A murit.

— Ah! De cât timp eşti singur?

— Dintotdeauna. Nu vrei să te uiţi şi la picioare şi să terminăm cu asta? Trebuie să plec să cercetez drumul ca să văd ce s-a mai întâmplat.

Aproape contra dorinţei ei Chris îşi luă mâinile de pe pielea lui, se întoarse şi se ridică. Timp de o secundă privirile li se întâlniră şi rămaseră ca hipnotizaţi. Chris nu ar fi vrut ca acest moment să se sfârşească, dar Ty îşi smulse privirea şi se uită în altă parte.

— Eram în mai mare siguranţă în închisoare, mormăi el. Poftim. Uită-te la picioarele mele. Asta o să te ţină ocupată o vreme.

Cu un suspin, Chris îşi luă ochii de la faţa lui pentru a-i privi picioarele şi îşi duse mâna la gură. Erau pline de băşici, dintre care unele se spărseseră şi sângerau, iar acolo unde nu erau încă băşici, erau pe cale de a se forma.

— Ţi-ai pus cizme noi fără ciorapi, zise ea luându-i un picior în mâini. Pur şi simplu te-ai încălţat cu ele şi le-ai

purtat aşa, fără să înmoi mai întâi pielea?

— Am fost nevoit. Mi-am tocit pantofii de dans seara trecută, spuse el solemn. Chris râse.

— Am să te bandajez şi am să văd dacă domnul Prescott se poate dispensa de o pereche de ciorapi.

— Nu! zise iute Ty. Nu accept mila.

Chris îl privi uimită.

— Foarte bine, zise ea după o vreme. Dar în primul oraş în care ajungem o să-ţi cumpărăm ciorapi. Tatăl meu te-a plătit ca să mă salvezi, nu-i aşa?

— Da, răspunse el urmărind-o cum îi bandajează piciorul. Îşi trecu mâinile peste gleznele brăzdate de cicatrice, la fel ca încheieturile mâinilor.

— Lanţuri? îl întrebă. El se purtă ca şi cum nu i-ar fi pus nicio întrebare.

— Apropo, ce te-a determinat să-l urmăreşti pe Lanier?

— Nu ştiu. Cineva trebuia să o facă. Probabil că acum John Anderson tipăreşte materialul. Oamenii îi urăsc pe indieni şi mai mult decât de obicei, ori de câte ori aud că au ucis un misionar. De data asta nu au făcut-o ei. Hugh Lanier a făcut-o, şi nu mi se pare că este drept ca vina să fie aruncată în seama indienilor.

— Chiar ştiind că asta înseamnă că un alb, un om pe

care îl cunoşti, va pierde probabil ceva?

— Misionarii au pierdut totul, zise ea cu glas moale.

— Nu am văzut niciodată o femeie care să se ferească atât de bine de gloanţe cum ai făcut-o tu ieri. Ai ceva practică, nu?

— Da, oarecum.

— Credeam că femei ca tine îşi doresc să stea pe la casele lor şi să crească copii.

— Ce vrei să spui prin femei ca mine? în plus, nu am fost îndrăgostită niciodată. Tu ai fost? îi ţinea glezna şi nu-şi dădea seama cât de puternică era strânsoarea degetelor ei.

— De câteva ori. Hei! Ai unghiile ascuţite.

— Îmi pare rău, murmură cu capul plecat.

— Ce importanţă are pentru tine dacă am fost eu îndrăgostit?

— Nu are nicio importanţă, fireşte, răspunse înţepată, slăbind strânsoarea. Aşa sunt eu, le pun întrebări tuturor.

— Ascultă, domnişoară Mathison, crede-mă când îţi spun că nu sunt genul tău. Sunt un vânturălume şi dacă nu sunt vârât în vreun necaz se pare că-l caut singur cu lumânarea. Trebuie să înveţi ceva de la Elsie. M-a turnat pentru că mă detestă.

— Probabil că nu i-ai acordat atenţie suficientă, îi zâmbi Chris.

Ty se lăsă pe spate sprijinindu-se în coate şi urmări o pasăre care zbura deasupra capului său.

— Nu poţi să-ţi petreci doi ani în închisoare şi când ieşi să nu-i acorzi cuiva care arată ca Elsie întreaga atenţie de care eşti capabil.

Smunci de bandajul pe care i-l înfăşură peste picior.

— Dacă-ţi plac femeile ca ea, asta este. Mă îndoiesc că ai văzut o femeie ca ea fără corset. Ty o privi şi ochii îi înotau în râs.

— Grasă vrei să zici?

— Cel puţin şaptezeci în talie, iar bustul probabil mult mai mare, dar până la douăzeci şi doi de ani totul începe să se lase şi... Chris se opri, îngrozită de ceea ce spunea. Încalţă-te, îi zise înţepată. Poate ai să găseşti o grasă care să-ţi schimbe bandajele într-o zi sau două, pentru că este evident că-ţi plac femeile bine dotate şi este clar că eu sunt prea slabă pentru tine.

Vru să se ridice, dar el o prinse de mână, zâmbindu-i. Chris continua să ţină capul plecat. O supărase atât de tare!

Îi ridică bărbia cu degetul.

— Nu crezi că şi la tine or să înceapă să se lase într-un an sau doi? Bătrână cum eşti? I se simţea râsul în voce. Crezi că nu-mi plac fetele slăbănoage care se ţin scai de mine şi îmi tot pun întrebări!

— Nu ştiu, murmură Chris şi se simţi exact ca o copilă. Niciodată nu şi-a dorit ceva atât de mult cât îşi dorea să-i placă acestui bărbat.

— Blondele micuţe şi subţirele sunt preferatele mele, şopti el.

Chris ridică spre el ochii strălucind de lacrimi, iar când îşi îndreptă capul spre ea, ştiu că o va săruta, aşa că închise ochii şi deschise gura în aşteptare.

— Ce dracu fac? zise şi o împinse atât de tare încât căzu în fund la câţiva paşi de el. Şterge-o de aici chiar acum! Ai auzit? Să nu te mai apropii de mine. Ai dreptate că îmi place alt gen de femeie. Infirmierele virginale care se ţin scai de mine sunt genul care îmi place cel mai puţin. Întoarce-te în tabără şi să nu te mai apropii de mine vreodată.

Chris, întrucâtva înspăimântată de izbucnirea lui, o luă la fugă înapoi spre tabără.

Capitolul 5

Când Chris ajunse în tabără, aproape nemaiputând respira din cauză că alergase, Asher şedea lângă un foc vesel şi-i zâmbi. Începu să-i vorbească despre pădure, dar Chris de-abia dacă-l auzea. Se întreba de ce oare fusese trimis Tynan la închisoare.

— Chris! Tu mă asculţi sau nu? o întrebă Asher.

— Da, fireşte, răspunse ea privindu-l, dar fără să-l audă.

Mai târziu, când se strecură între pături, rămase multă vreme trează. De-abia dacă putea să zărească stelele printre coroanele copacilor uriaşi, dar privi frunzele şi întunericul de deasupra. Noaptea, pădurea era un loc înfricoşător.

Trecuse deja mai mult de o oră când auzi în dreapta ei un sunet înăbuşit. Ştia că este Tynan care venea să vadă dacă totul este în ordine. Niciodată nu văzuse un om care să-şi onoreze îndatoririle cu atâta seriozitate. Îl urmări cu ochii mari umblând prin tabără, controlând dacă Asher este învelit, dacă sunt bine priponiţi caii, dacă mâncarea era acoperită şi dacă focul era stins. Când ajunse la ea tresări uşor când o găsi trează, cu ochii mari.

— Ar trebui să dormi, îi spuse stând în picioare. Mâine

trebuie să te trezeşti devreme.

— Cum ai găsit drumul?

Asher se mişcă în culcuşul lui, iar Ty îngenunche lângă Chris, coborând vocea. Ea se ridică şi se sprijini într-un cot.

— Totul este în regulă. Nu erau decât nişte crengi căzute, dar în mare parte le-am înlăturat.

— Ai mâncat ceva? Chris îi văzu albeaţa dinţilor când îi zâmbi.

— Eşti pe cale să devii pentru cineva o mamă minunată. Da, am mâncat. Culcă-te acum. Ne vedem mâine dimineaţă.

Se cuibări la loc între pături, dar el nu se mişcă.

— Domnişoară Mathison, îmi pare rău pentru după-amiaza asta. Nu trebuia să-mi ies din fire. Nu este altceva decât pur şi simplu faptul că eu sunt de părere că în această călătorie relaţia dintre noi ar trebui să fie cea de la patron la angajat. După cum ţi-am spus deja, în ultima vreme nu prea am avut femei în jurul meu şi unele lucruri sunt dificile pentru mine.

— Eu fac să-ţi fie dificile unele lucruri? murmură într-un mod care nu lăsa nici cea mai mică umbră de îndoială în ceea ce privea semnificaţia celor spuse. Spera să-i răspundă că din cauza ei viaţa îi este ca un iad.

Se dădu puţin înapoi şi îi zâmbi din nou.

— Nu atât încât să nu mă pot descurca. Acum fii fetiţă cuminte şi dormi.

— Niciun sărut de noapte bună? îl întrebă puţin supărată de faptul că-şi bate joc de ea.

— Nu din partea mea, spuse şi ea zâmbi pentru că simţi teamă în vocea lui. După ce plecă, Chris se întoarse pe burtă şi adormi.

Primul lucru pe care-l văzu în dimineaţa următoare fu Tynan aplecat peste foc. Avea părul umed şi frigea peşte proaspăt.

— Ai fost la pescuit? îl întrebă zâmbindu-i. El mormăi ceva, dar nu înţelese ce anume, după care se ridică şi o porni spre cai.

Toată dimineaţa Tynan s-a ţinut departe de ea şi toţi trei au călărit în tăcere. Când s-au oprit să mănânce de prânz, Tynan i-a spus imediat lui Asher să o ia pe Chris şi să meargă după lemne. Asher o prinse de cot şi aproape că o împinse pe cărarea pe care tocmai veniseră.

— Am auzit că tatăl tău se ocupă şi de transportul maritim, spuse Asher pentru a doua oară, ca să-l audă Chris.

— Da, aşa este, spuse ea absentă. Conserve, transport

maritim, vite, vreo două fabrici de cherestea, tot pe ce poate pune mâna.

— Şi totuşi tu ai părăsit toate astea ca să fugi la New York să devii ziaristă. Dar acum te-ai întors.

— Nu de bunăvoie. Am de gând să plec la New York îndată ce am să ajung acasă la tatăl meu.

— Aha, înţeleg. Într-un fel, credeam că ai alte planuri.

— Cum ar fi? îl întrebă întorcându-se spre el şi privindu-l. Ţi-a spus tata că aş avea alte planuri?

— Numai că eşti hotărâtă să te aşezi undeva, că eşti încă destul de tânără şi că el speră că tu...

— Destul de tânără pentru ce? îl întrerupse Chris.

— Ştiu eu, ca să-ţi întemeiezi o familie, îmi închipui.

Chris îşi muşcă buza de jos pentru a se abţine să dea un răspuns pripit.

— Nu, nu cred că am luat-o pe cealaltă pantă a dealului, chiar şi la vârsta mea înaintată. Presupun că femeile mai pot face copii la vârsta mea.

— Nu am vrut să te jignesc.

Chris îi aruncă o privire rapidă şi o cuprinse un val de vinovăţie. Umbla prin pădure cu un tânăr bine care încerca să fie politicos, iar ea, pentru că-şi închipuia că s-a îndrăgostit de un bărbat pe care de-abia l-a cunoscut, era

aproape grosolană cu el. Îi zâmbi.

— Sunt sigură de asta, domnule Prescott. Cum l-ai cunoscut pe tatăl meu?

Asher îi întoarse zâmbetul.

— A fost prieten cu tatăl meu şi au făcut afaceri împreună. Ştii, te-am văzut o dată, când nu erai decât o copilă. Erai cu mama ta. Era cea mai drăguţă femeie pe care o văzusem vreodată.

— Aşa cred şi eu.

Asher începu să strângă lemne, stivuindu-le la picioarele ei.

— De ce te-a ales tatăl meu ca să vii în această misiune de salvare? Strânse şi ea vreo două bucăţi de lemn şi le puse peste maldărul făcut de el.

— Cred că a luat şi el pe cine a putut. Nu există prea mulţi bărbaţi de vârsta mea care să nu aibă nicio treabă şi, după ce am lucrat atâţia ani pe cont propriu, nu pot să mă obişnuiesc cu ideea de a lucra acum pentru altcineva, ca angajat.

— Ştiu cum te simţi. Tata îmi spunea mereu ce să fac şi cum să fac, trimiţând chiar oameni după mine atunci când nu-l ascultam.

— Da, dar tu eşti... Asher îi văzu ochii scânteietori şi se

opri. Cât pe-aci să fac o gafă de data asta, nu-i aşa?

Chris lăsă capul într-o parte.

— Ar avea vreo importanţă dacă m-ai supăra?

Asher îi zâmbi cu toată faţa. Avea într-adevăr o înfăţişare foarte plăcută, nici pe departe ca Tynan, fireşte, dar era foarte arătos.

— Sunt singur în pădure cu o femeie frumoasă şi mă întrebi dacă ar avea vreo importanţă dacă ea ar fi supărată pe mine? Cum să nu, domnişoară Mathison, momentul şi locul ăsta sunt un vis devenit realitate şi mai degrabă aş muri decât să-i stric farmecul.

Chris izbucni în râs la mica lui cuvântare, iar el culese o floricică purpurie de pe un covor de muşchi şi i-o oferi cu o plecăciune. Chris îşi prinse floarea la ureche şi-i zâmbi.

— Ei bine, spuse el încet, cred că ar trebui să ne întoarcem. Îşi umplu braţele cu lemne. Pune restul aici, deasupra, îi spuse.

— Nu, am să-mi duc partea mea.

— Domnişoară Mathison, atâta vreme cât sunt eu aici nicio femeie nu va duce în braţe lemne de foc. Acum fă ce-ţi spun şi pune restul de lemne aici, sus.

— Faci la fel ca tata, spuse ea cu un suspin.

— Îţi mulţumesc foarte mult. Îl admir şi îl respect pe

tatăl dumitale şi iau drept cel mai frumos compliment faptul că mă consideri ca el în toate privinţele. Acum, te rog să mă conduci pentru că nu văd nimic.

Râzând, încântată că a spus că îl place pe tatăl ei şi că nu s-a plâns de el aşa cum făceau majoritatea oamenilor, Chris îl conduse înapoi în tabără. Asher îi spusese nu numai că nu vedea nimic, dar că nici nu-i înţelegea îndrumările, astfel încât Chris a fost nevoită să ţină două degete pe mâna lui stângă ca să-l călăuzească înapoi în tabără.

Când au ajuns, Tynan era aplecat peste foc frigând peşti tăvăliţi prin mălai. Ridică privirea ca să-i vadă venind, amândoi veseli, dar imediat plecă din nou capul concentrându-se asupra a ceea ce făcea.

Brusc, Chris se simţi ridicol de fericită. Apucându-se de poalele fustei, începu să fredoneze o melodie.

— Cred că nu ai nimic împotrivă să dansăm, domnule Prescott, spuse ea întinzând braţele. Cu colţul ochiului îl urmărea pe Tynan, dar el nici măcar nu ridică privirea.

Evident fericit, Asher o prinse de mâinile întinse şi începură să danseze. Era ceva vioi şi săltăreţ şi dansau cu exuberanţă şi bucurie. Chris se lăsă condusă, dar oricât de repede o învârti, chiar şi când de-abia mai atingea

pământul, nu-i dădu drumul.

— Atenţie! îl auzi pe Tynan strigând exact înainte să se rostogolească împreună cu Asher într-o groapă puţin adâncă, acoperită de ferigi.

Rămaseră acolo jos, împreună, braţele lui Asher înconjurând-o protector, cu fusta lui Chris peste picioarele lui, în timp ce Tynan îi privea de sus.

— Aţi păţit ceva? îi întrebă încruntat.

— Nicicând în viaţa mea nu m-am simţit mai bine ca acum, spuse Asher, după care depuse un sărut pătimaş pe obrazul lui Chris.

Zâmbind, Chris se întoarse pentru a-l vedea pe Tynan privind-o într-un mod ciudat.

— Cred că acum putem să mâncăm, spuse Tynan şi se întoarse la foc. Adică dacă aţi terminat dansul, domnişoară Mathison.

— Pentru moment, răspunse Chris şi se aşeză lângă foc.

Capitolul 6

Asher era într-o stare de spirit exuberantă *după* dansul lor neaşteptat şi făcu tot ce putu să o distreze pe Chris, cântându-i chiar. Ea i se alătură şi formară un duet entuziast.

Tynan şedea de-o parte, cu capul în jos, cioplind o bucată de lemn, neparticipând dar nelăsându-i nici pe ei să se bucure. La un moment dat, cântând cu obrazul lipit de obrazul lui Asher, îi trecu prin minte că s-ar putea ca Tynan să nu ştie cum să ia parte şi el la distracţia lor.

Se făcuse aproape după-amiază şi nimeni nu se gândea la plecare. Chris fu cea care încetă să mai râdă şi le sugeră să strângă lucrurile şi să plece.

Tynan aruncă cât colo lemnul din mână, îşi vârî cuţitul în buzunar şi o porni încet către cai. În timp ce Chris strângea curelele sacului de dormit, Ty se opri în spatele ei.

— A fost drăguţ, spuse el. Cu adevărat drăguţ.

— Unde ai crescut? îl întrebă ea iute.

— Nu acolo unde oamenii cântă, răspunse el tot atât de repede. Îţi place tânărul?

— Fireşte. Doar tu mi-ai arătat ce om fin este, nu-i aşa? Şi tu mi-ai spus să stau departe de tine, aşa că ţi-am făcut

pe plac.

O privi într-un fel în care niciun bărbat nu o privise până atunci. Din ochi îi ţâşneau flăcări care ar fi putut-o mistui.

— Aşa este, mi-ai făcut pe plac. Se întoarse brusc pe călcâie şi se îndepărtă aproape ciocnindu-se de Asher.

— Ce s-a întâmplat? Părea supărat. Se petrece ceva ce nu ştiu eu?

— Domnule Prescott, nu am nici cea mai mică idee de ceea ce ştiţi şi ceea ce nu ştiţi dumneavoastră.

— Chris, trebuie să-ţi dau un sfat. Tynan nu este tocmai acel gen de om... ei bine, vreau să spun, o fată ca tine... Nu-mi place interesul pe care-l manifestă faţă de tine.

— Interes faţă de mine?

— Tatăl tău i-a spus că eşti o Montgomery şi el m-a întrebat ce înseamnă asta.

— Iar tu ai ştiut să-i spui?

— Nu, n-am ştiut, exceptând faptul că este vorba despre neamul mamei tale. Oameni ca el nu au rude, nu au nici măcar nume.

— Domnule Prescott, zise Chris cu o voce ca gheaţa. Noi doi ne-am înţelege mult mai bine dacă v-aţi păstra pentru dumneavoastră opiniile despre domnul Tynan. Astea fiind spuse, încălecă pe cal şi tot restul zilei simţi cum Asher o

urmăreşte gânditor.

Următoarele două zile drumul a fost greu. În trei rânduri bărbaţii au trebuit să taie pomişorii care începuseră să crească tocmai în drum, iar o dată Tynan şi Asher au fost nevoiţi să mâne caii peste trunchiul unui copac lat cât un terasament. Altă dată şi-au pierdut câteva ore deschizându-şi cu fierăstrăul calea printr-un copac prăbuşit de-a latul drumului. Noaptea se înfăşurau în pături şi dormeau duşi – cel puţin aşa credea Chris despre Tynan întrucât el nu dormea în tabără.

În seara celei de-a doua zile, Asher o sărută din nou. În cursul zilei călăriseră o vreme singuri, iar el îi pusese mai multe întrebări despre cariera ei jurnalistică. De asemenea şi-a cerut scuze pentru ceea ce spusese despre Tynan, invocând faptul că nu este preocupat decât de siguranţa ei. În seara respectivă a rugat-o să se plimbe cu el şi, după ce se depărtară de tabără, îi spuse cât de drăguţă era şi îi ceru permisiunea să o sărute. Chris i-o dădu.

Sărutase foarte puţini bărbaţi în viaţa ei şi nu prea ştia cum să o facă. Asher o luă în braţe, strângând-o uşor şi plăcut, Iar sărutul lui fu cald, simplu şi liniştitor, *nesemănân*d nici pe departe cu sărutul de fericire furat de Tynan. Nu simţi niciun fel de flacără în trup. Nimic n-o

îndemna să se lipească de el, semn că ar mai vrea.

— Ce dracu faci, Prescott? se auzi vocea furioasă a lui Tynan, făcându-l pe Asher să-i dea drumul lui Chris. Am venit încoace crezând că v-aţi pierdut şi, poftim, tu abuzezi de domnişoara Mathison.

— Nu abuzez! i-am cerut permisiunea... Asher se opri înfuriindu-se. Ia stai puţin, asta nu este câtuşi de puţin treaba ta.

— Treaba mea este să o predau pe domnişoara Mathison tatălui ei.

— Iar eu nu cred că ai fost totuşi angajat doar pentru asta, continuă Asher.

— Întoarce-te în tabără, îi ordonă Tynan lui Chris. Acum.

Se grăbi să se supună, lăsându-i singuri. Mai târziu, Asher se întoarse singur în tabără şi-i zâmbi.

— Uneori angajaţii îşi uită locul şi trebuie să li se amintească, îi spuse el făcându-i cu ochiul.

Tynan nu s-a întors în tabără în noaptea aceea, iar dimineaţa a fost tăcut, păstrând distanţa faţă de Chris.

Îi venea să strige din cauza neputinţei de a dezlega misterul celor ce se petreceau. Care a fost motivul pentru care tatăl ei a ţinut să fie dusă prin jungla tropicală? Nu avea cum să ştie că Hugh Lanier o să-i urmărească. De ce

tatăl ei a angajat un bărbat care de-abia ştia cum se aprinde un foc, fără să fie de folos într-un loc cum era jungla tropicală? De ce oare Tynan acum o împingea în braţele lui Asher, ca în minutul următor să se poarte ca un iubit gelos?

A doua zi după ce Asher o sărutase pe Chris, Ty le permise să facă popas de-abia după-amiaza, târziu. În timp ce-l ajuta pe Ty să despacheteze, încercă să facă puţină conversaţie, însă el de-abia mormăia răspunsurile la întrebările pe care i le punea.

— Ce naiba e cu tine? îi şuieră ea în surdină. Nu mi-ai adresat niciun cuvânt de seara trecută. Eşti supărat pe mine din cauza lui Asher?

— Ce faci, te priveşte, spuse el deşăund un cal. Am fost ales ca să-ţi fiu călăuză, nimic mai mult.

— Tu eşti ăla care mă tot împingi să rămân singură cu el. Domnişoară Mathison, du-te cu Prescott să strângeţi lemne de foc. Sau Domnişoară Mathison, de ce nu te-ai duce la pescuit cu Prescott? Tot timpul mă împingi spre el. Dacă l-am sărutat, nu asta aveai oare în minte?

— Eu nu am nimic în minte. Eu nu urmăresc nimic. Ascultă, de ce nu te duci acolo să stai jos? Nu poţi să laşi omul nicio secundă în pace?

Chris se îndreptă spre foc cu lacrimi în ochi. Ty o strigă, dar nu întoarse capul. La un moment dat îl simţi că încearcă să-i prindă privirea, dar nu se uită la el şi după o vreme îl auzi părăsind tabăra.

— Mă duc să mă plimb şi să notez ceva în jurnal, îi spuse Chris lui Asher, luându-şi carnetul, tocul şi cerneala din sacul atârnat de şa. Mă întorc cam într-o oră. Apoi o apucă pe potecă în direcţie opusă celei pe care pornise Tynan.

Chris a mers mai mult decât intenţiona. O dureau cuvintele dure, mânioase, rostite de Tynan şi voia să se gândească la ce trebuia să facă şi la ce dorea să facă în viitor.

Era ciudat cât de mult o atrăgea omul ăsta. Niciodată până acum nu se purtase aşa cu vreun bărbat.

După o vreme, lumina începu să scadă şi părăsi poteca pentru a se aşeza pe un trunchi de copac ca să scrie în jurnal. Poate că dacă pune pe hârtie tot ce s-a întâmplat în cursul acestei călătorii stranii, ar putea să descopere ce se petrece. Scrisese o mulţime despre bărbatul care era atât de bun cu ea spre deosebire de cel care părea că speră ca ea să cadă într-o groapă cât mai adâncă.

Era adăpostită de crengile unui copac uriaş şi la început nu simţi picăturile reci ale ploii care începuse să cadă.

Acum îi era cald şi era uscată, ca în minutul următor să stea sub ceea ce părea să fie o cascadă ce cădea din cer.

Strângându-şi în grabă lucrurile, scăpă jos tocul. Se aplecă după trunchi ca să-l caute, când îi dispăru pământul de sub picioare.

În zborul ei, se prinse de rădăcina unui copac. Şedea agăţată acolo, suspendată, sub ploaia rece ca gheaţa, fără să simtă nimic sub picioare şi fără să vadă nimic nici deasupra, nici dedesubt, rugându-se să primească ajutor.

— Tynan, şopti fără însă să se audă nici măcar ea, în zgomotul ploii torenţiale.

— Tynan! strigă cât putu.

Mâinile începură să-i alunece. Încercă să-şi păstreze cumpătul în situaţia în care se afla şi să vadă ce putea face să iasă din ea. Dacă ar fi putut măcar să vadă unde era peretele acestei văgăuni. Tot ce ştia era că se află la o distanţă bună de pământ.

Răsucindu-se, încercă să privească sub ea, dar din cauza aburului provocat de ploaia rece îi era imposibil să vadă ceva. Îi alunecă o mână.

După ce se luptă câteva minute bune, apucă din nou rădăcina cu ambele mâini. Simţea cum i se jupoaie pielea în palme. Încercă să se avânte în faţă, sperând să pună

piciorul în noroiul sau stânca peretelui.

— La dracu cu toate femeile Montgomery care sunt scunde! blestemă când văzu că nu poate atinge peretele.

Brusc se opri, părându-i-se că aude un zgomot deasupra.

— Tynan! strigă din răsputeri. Tynan! Tynan!

Nici nu închise bine gura după ultimul strigăt că era deja lângă ea, cu spatele îngropat în noroiul malului, întinzând braţele lungi şi trăgând-o spre el. Se agăţă de el ca o maimuţă de un copac, înfăşurându-şi trupul în jurul lui, cu braţele pe după gât, strângându-l cât putea cu picioarele de mijloc.

Ty începu să se târască într-o parte pe malul abrupt, îndepărtând treptat bucăţile de lemn din calea lui. Chris se ţinea strâns de el cu faţa îngropată de gâtul lui. Nici măcar când a început să meargă, nu-i dădu drumul.

— Gata, zise el în sfârşit, desfăcând-o de pe el. Când o aşeză jos, Chris simţi că-i tremură genunchii. Amândoi erau acoperiţi de noroi din cap până-n picioare.

— Stai jos puţin şi te odihneşte. Îi arătă un intrând sub o stâncă în spatele ei, iar ea, recunoscătoare, se aşeză, ferită de şuvoaiele ploii.

Când îşi ridică privirea spre Tynan, profilat pe fundalul

perdelei de ploaie rece şi al aburilor pe care îi provoca, ştiu imediat că niciodată în viaţă nu dorise pe cineva aşa cum îl dorea pe el acum. Absolut firesc, întinse mâinile.

Ty veni spre ea, o prinse în braţe şi o strânse atât de tare că de-abia mai putea respira.

— Ştiam că o să plouă, spuse el. Încercam să ridic corturile când ai plecat. M-am gândit că ai destulă minte în cap să te întorci când o să înceapă ploaia. Dumnezeule, Chris, ai să mă omori. Este o minune că te-am găsit.

Chris era atât de fericită că era în siguranţă şi că îl avea lângă ea, încât începu să-l sărute cu exuberanţă pe gât.

— Ştiam că ai să mă găseşti. Am ştiut-o din momentul în care s-a surpat pământul. Şedeam acolo şi, dintr-odată, m-am prăbuşit. Nici măcar nu mi-am dat seama că plouă.

Ty îi îndepărtă cu forţa braţele din jurul gâtului şi arăta ca *un* om care trecea printr-o mare suferinţă.

— Chris, îi spuse cu o voce rugătoare, ai văzut vreodată un bărbat matur plângând? Vreau să spun plângând cu adevărat? Ca *un* copil nefericit de doi ani?

— Nu, nu cred că am văzut sau că aş vrea să văd aşa ceva, Ty, zise ea şi se întinse din nou după el.

El o prinse de ambele mâini, ţinându-i-le strâns în faţa sa.

— Atunci, te rog, încetează cu toate astea. Te rog dă-mi pace. Nu mă mai urmări, nu mă mai atinge, nu te mai purta cu mine ca o mamă, nu-mi mai da cu pomadă pe spate, nu mai plânge când mă supăr pe tine. Nu mai face nimic. Te implor!

— Nu-mi pasă că ai fost la închisoare, spuse Chris, aplecându-se spre el. Poate tu te gândeşti că provin dintr-o altă clasă decât tine dar eu nu... Ty, cred că m-am îndrăgostit...

Îi acoperi gura cu mâna.

— Nu spune asta. Niciodată să nu spui asta. N-aş suporta să aud. Nu ne cunoaştem decât de câteva zile, iar peste alte câteva nu ne vom mai vedea niciodată.

— Numărul zilelor nu contează. Ştii câţi bărbaţi m-au cerut în căsătorie? Am primit propuneri prin poştă. Mergeam la dineuri şi până la sfârşitul mesei mi se făceau două cereri în căsătorie, dar niciodată nu am fost nici măcar tentată, nici de căsătorie, nici de încercările de a fi sedusă. Tu însă eşti bărbatul pe care îl doresc.

Expresia feţei lui Tynan se schimbă succesiv în timpul ăsta şi doar o secundă se aplecă spre ea ca şi cum ar fi vrut să o sărute. Dar în secunda următoare fugi din micuţul adăpost, afară în ploaie.

— Nu înţelegi că eu nu pot? Nu pot să fac dragoste cu tine. Acum gata, ne întoarcem în tabără şi să nu te mai apropii vreodată de mine!

O înşfăcă de încheietură şi o trase după el afară în ploaie şi apoi aproape că o împinse în sus. Odată ajunşi pe potecă nu o mai atinse, arătându-i doar drumul către tabără.

Chris ştia că în mare parte apa care i se prelingea pe faţă era din cauza potopului de lacrimi. Când ajunseră, văzu trei corturi, câte unul pentru fiecare. Sub un copac era întinsă o prelată, care ştia că este pentru Tynan. Ty rămase în urmă, cu braţele încrucişate la piept, până când intră în cortul pe care i-l indicase.

Din cauza lacrimilor care nu mai conteneau, Chris avu nevoie de o oră ca să se schimbe în haine uscate. A plâns toată noaptea. Era primul bărbat de care se îndrăgostise şi trebuia să i se întâmple tocmai asta.

Dimineaţa avea faţa roşie şi umflată, iar capul o durea groaznic. Când veni Tynan să-i spună că or să rămână în corturi până când va sta ploaia, nu-l putu privi, ci făcu doar din cap semn că a înţeles.

Spre prânz, Chris era epuizată de atâta plâns şi de gânduri, dar se hotărâse. Încet, făcu un foculeţ din

frunzele uscate şi încălzi puţină supă rămasă din ziua precedentă. Îşi luă apoi pelerina de ploaie din maldărul de lucruri aruncate într-un colţ. Nu era nimic altceva în micuţul cort în afară de sacul de dormit, câteva haine, iar acum focul pe care îl aprinsese. Cu un mers ţeapăn, Chris părăsi cortul. Ploaia curgea şuvoaie şi când atingea ibricul din mâna ei, ieşeau rotocoale de aburi.

Tynan îşi montase o pânză susţinută de doi stâlpi în faţă. Părţile laterale şi cea din faţă erau deschise şi atâta vreme cât vântul nu spulbera ploaia înăuntru, ocupantul rămânea uscat. Ty şedea întins, cu capul sprijinit de şa şi cu o carte în mână.

— Ţi-am adus nişte supă.

Ridicându-se, întinse mâna şi luă vasul, iar ea scoase şi câţiva pesmeţi.

— Pot să mă aşez? întrebă Chris.

— Cred că da... Da, fireşte, spuse el în cele din urmă cercetând-o cu atenţie. Oricine putea să vadă că plânsese ore întregi.

— Nu am putut dormi toată noaptea. M-am gândit la ce mi-ai spus şi am luat unele hotărâri. Trase adânc aer în piept. Nu-i era de niciun folos să se oprească, aşa încât continuă. În primul rând aş vrea să-ţi mulţumesc pentru că

mi-ai spus ce mi-ai spus. Sunt sigură că nu este un lucru pe care îl spui oricui. Lăsă capul în jos fără să-l privească, în timp ce el rămase cu gura căscată. Nu ştiu foarte multe despre dragoste, nu am avut niciodată această experienţă, cel puţin nu aceea a dragostei dintre un bărbat şi o femeie, dar cred că am destulă minte ca să o recunosc când o văd. Nu ştiu cum sau de ce, dar m-am îndrăgostit de tine şi cu tine vreau să-mi petrec restul vieţii. Acum îţi ştiu secretul şi, după o matură chibzuinţă – nu vreau să crezi că sunt uşuratică – ştiu că asta nu contează. Nu am făcut niciodată dragoste cu un bărbat aşa că nu o să am nici cea mai vagă idee în legătură cu ceea ce pierd, iar în ceea ce priveşte copiii, am câteva contacte la New York, iar dacă tu nu ai nimic împotrivă, putem adopta un copil orfan. Sau chiar doi.

Chris se opri şi ridică privirea din cauza unui sunet care venea dinspre Tynan. O secundă rămase împietrită pentru că i se păru că are o criză. Să fie oare epilepsie?

— Tynan, zise îndreptându-se spre el.

Se ţinea cu mâinile de burtă, cu genunchii strânşi, gura deschisă şi părea că nu mai respiră. Era cât pe-aci să strige după ajutor, când îşi dădu seama că râde. Se dădu înapoi urmărindu-l cum îşi recapătă în sfârşit suflul şi

începe să râdă cum nu mai văzuse vreodată în viaţa ei.

— Un orfan sau doi! spuse printre hohote. Nu ştiu ce pierd. Te iau oricum. Cu fiecare cuvânt se îndoia tot mai tare şi râdea tot mai puternic iar Chris devenea tot mai ţeapănă.

— Mă bucur, desigur, că sunt o sursă de amuzament pentru dumneavoastră domnule Tynan. Putem să considerăm că această conversaţie nu a avut loc niciodată? Acestea fiind spuse, se îndreptă spre ieşire să se întoarcă în cortul ei.

Ty reuşi să o prindă de tivul fustei. Râdea încă şi era slăbit din cauza efortului.

— Nu te supăra, Chris, numai că eu... Izbucni din nou în hohote de râs când îi trecu ceva prin minte, iar Chris se întrebă cum de a putut să se gândească vreodată că este îndrăgostită de idiotul ăsta. În acel moment îşi dorea să se fi deschis pământul şi să-l fi înghiţit.

— Vino încoace din ploaie, îi spuse făcând un efort supraomenesc să se controleze, dar râsul îi era pe buze şi în strălucirea ochilor.

— Nu, mulţumesc. Te rog dă-mi drumul la fustă ca să mă pot întoarce în cortul meu. Nu cred că mai avem ce ne spune unul altuia.

Păru să devină mai sobru, deşi de-abia se ţinea pe picioare când se ridică, o prinse de talie şi o trase la adăpost. Era ca şi cum încerca să manipuleze o statuie de piatră.

— Chris, începu el, dar nu se putu abţine şi izbucni din nou în râs. Chris încercă să se retragă, dar o trase în braţe şi o ţinu în poală cu mâinile strâns lipite de corp. Îi trebui un minut întreg ca să se calmeze.

— Chris, zise în sfârşit. Cât am să trăiesc am să ţin minte această... ăăă, această propunere a ta. Categoric până acum nu mi s-a oferit nimic de genul ăsta şi nici nu am auzit să i se fi făcut vreodată cuiva o asemenea ofertă. Este foarte amabil şi generos din partea ta.

— Acum pot să plec? întrebă şi dădu să se ridice din poala lui.

— Nu, până când nu mă laşi să-ţi explic. Când am spus că n-aş putea să fac dragoste cu tine, nu mă gândeam la faptul că eu... Se opri un moment şi încercă să-şi controleze râsul pe cale să reizbucnească. Chris deveni şi mai rigidă în braţele lui. Nu am vrut să spun că nu aş putea fizic; există alte motive pentru care nu pot să te ating.

— Se pare totuşi că ai făcut-o şi nu de puţine ori, zise ea

printre dinţi.

— Uneori nu mă pot abţine. Prin a te atinge înţeleg să fac dragoste cu tine. Asta nu pot să o fac.

— Din cauza mea, nu-i aşa? Dacă aş fi fost ca fata în casă a lui Lanier, cu sânii şi şoldurile mari, n-ai mai fi avut nicio problemă, nu?

— La dracu! Nu este ceva fizic. Este...

Nasul ei aproape că-l atingea pe al lui.

— Credeam că dacă vrea femeia, bărbaţii o fac întotdeauna. Aşa mi-a spus mama. Toată viaţa mea adultă i-am respins, iar acum, când mă ofer unuia, el nu poate. Dacă nu eu sunt de vină, dacă nu eşti tu şi nici femeile grase, atunci ce este?

Tynan începu să o mângâie pe braţe.

— Oh, Chris, tu mă omori! închisoarea a fost un fleac pe lângă asta. De ce ţi-a căşunat pe mine şi nu pe Prescott?

Chris încercă din nou să se ridice, dar o trase înapoi.

— N-am să te mai deranjez, te asigur.

Ty se mişcă în aşa fel încât ea îi simţea răsuflarea moale, caldă, pe ceafă.

— Ai să mă necăjeşti întotdeauna. Cu fiecare răsuflare a ta mă necăjeşti. Şi nu suport să te văd cu Prescott. Chris, n-am dorit pe nimeni în viaţa mea aşa cum te-am dorit pe

tine din prima seară când te-am ţinut în braţe. Aproape că mi-am pierdut minţile în ultimele zile. Tot timpul mă gândesc numai la tine. Nu pot nici măcar să stau în tabără când eşti şi tu de teamă să nu fac ceva, cum ar fi să te arunc pe cal şi să fugim în lume.

— Dar eu am fost cea care m-am oferit, iar tu râzi de mine! De când te-am întâlnit nu faci altceva decât să răcneşti la mine să mă ţin departe de tine. Nu înţeleg. Poţi să faci dragoste? Eşti bolnav fizic?

— Dacă n-ai fi atât de inocentă, aşa cum stai în poala mea ai şti răspunsul chiar în acest moment. Începu să se joace cu lobul urechii ei, iar Chris aproape că se prăbuşi peste el.

— Dacă fac dragoste cu tine, spuse sărutând-o pe gât, eu...

— Da, răspunse ea dând capul pe spate ca să se bucure de atingerea lui.

— Dacă fac dragoste cu tine, tatăl tău mă va trimite înapoi la închisoare.

— Oh, murmură Chris neauzind prea bine ce a spus. Brusc se îndreptă şi-l privi. Ce va face tatăl meu?

— O să mă trimită înapoi la închisoare. Ascultă, Chris, n-am vrut să-ţi spun şi am încercat într-adevăr să nu o fac,

dar realitatea este că mi s-a interzis să mă apropii de tine.

Se retrase şi se ridică de pe picioarele lui.

— Vreau să aud întreaga poveste.

Cu un oftat, Ty se sprijini într-un braţ şi îşi îndreptă privirea spre ea.

— Eram în închisoare unde ispăşeam o condamnare pe viaţă, dar tatăl tău m-a scos ca să-i salvez fiica. Când ai spus că are bani şi putere destulă ca să obţină ce doreşte, ai avut dreptate. M-a scos din închisoare, dar are toate hârtiile şi el a făcut regulile: dacă mă ating de tine, înapoi la închisoare.

— Ei bine, o să vedem noi asta, spuse Chris. Tata mi-a dat ordine toată viaţa, iar eu dacă am respectat jumătate din ele. Mergem pur şi simplu la el şi-i spunem că nu poate să ne facă aşa ceva.

Ty îi luă mâinile într-ale sale.

— Chris, are dreptate. Nu vrea ca singurul lui copil să se căsătorească cu cineva ca mine. Nici măcar nu ştiu cum să mă port cu o fată ca tine. Nu ştiu cum să trăiesc într-o casă atât de mare ca aceea a tatălui tău, sau măcar cum să rămân într-un singur loc mai multă vreme. Eu nu sunt bun de soţ, iar tatăl tău ştie asta. El nu vrea nici măcar să mă ating de fiica lui, aşa că ce să mai vorbim de căsătorie,

şi amândoi ştim că nu sunt omul care să mă căsătoresc. Înţelegi?

— Nu, răspunse încet privindu-l în ochi. Te iubesc şi...

— Nu, nu mă iubeşti. N-ai fost decât prea ocupată cu treburile tale la ziar în toţi anii ăştia ca să te uiţi la bărbaţi, iar acum te preocupă faptul că îmbătrâneşti şi crezi că te-ai îndrăgostit de mine pentru că sunt singurul bărbat pe care-l vezi.

— Atunci de ce nu m-am îndrăgostit de domnul Prescott?

Ty se lăsă din nou pe spate, clipi şi-i zâmbi.

— Arăt mai bine. Nu am concurenţă.

— Cred că ai dreptate, spuse Chris pornind spre ieşirea adăpostului. Cred că eu sunt cea care am greşit.

O prinse de umăr şi o trase înapoi.

— Nu fi supărată, Chris. În alte condiţii aş fi ars de nerăbdare să mă culc cu tine, dar nu vreau să mă întorc în iadul ăla nenorocit şi nu vreau să fiu nedrept cu tine. Meriţi un bărbat care să-ţi fie soţ adevărat. Eu nu sunt. Sper că mă poţi înţelege.

— Cred că te înţeleg mai bine decât ai tu impresia, îi răspunse rece. Vreau să-mi cer scuze pentru îndrăzneala mea, pentru că m-am ţinut după tine în timp ce tu îmi

interziceai să o fac şi pentru că m-am oferit singură pe tavă. Pe viitor voi încerca să mă comport mai bine şi să nu-ţi dau motive să te temi că vei fi nevoit să te întorci la închisoare din cauză că eu te pun într-o situaţie imposibilă. Asta voiai să auzi, nu-i aşa? Acum pot să plec?

— Cred că eşti supărată pe mine. N-am vrut...

— Pe mine sunt supărată, îl întrerupse ea. Şi foarte stânjenită. Niciodată nu m-am aruncat până acum de gâtul unui bărbat şi te asigur că nu o voi mai face vreodată. În ce mă priveşte nu vei mai avea niciun fel de probleme, domnule Tynan. Acum aş vrea să mă întorc în cortul meu şi să mă culc, dacă nu ai nimic împotrivă.

— Da, fireşte, se încruntă el. Chris, apreciez într-adevăr oferta ta. Vreau să spun atunci când te-ai gândit că fizic n-aş putea...

— Nu vom şti niciodată, nu-i aşa? spuse Chris şi părăsi adăpostul.

Capitolul 7

Până au ajuns la orăşelul de la marginea junglei tropicale, Chris a plâns atât de mult, încât aproape că nu mai avea lacrimi. Făcuse un lucru cu adevărat miraculos reuşind să păstreze distanţa de Tynan. Îndiferent ce a spus ca să o determine să se oprească şi să stea de vorbă, ea l-a ignorat. Nu a vorbit prea mult nici cu Asher. A făcut numai ceea ce era necesar pentru mersul taberei şi nimic mai mult.

După o zi de încercări de a sta de vorbă cu ea, Tynan începu să se ţină tot mai departe de tabără, până când, în ultima vreme, era o figură palidă a ceea ce fusese la începutul călătoriei.

— Nu a fost o călătorie tocmai veselă, aşa cum speram, zise Asher cu tristeţe şi confuzie în glas. Chris nu scoase un cuvânt. Tot ce dorea era să se îndepărteze de locul unde se făcuse în asemenea hal de râs.

Era încă dimineaţă când intrară în orăşelul de la marginea pădurii. Cumpărătorii forfoteau de colo-colo, se încărcau căruţe, mişunau cowboy-ii, iar câteva femei şedeau de vorbă în stradă. Majoritatea oamenilor se opreau în loc, probabil pentru că erau străini.

Cel puţin aşa a crezut, că de aceea se opresc şi-i privesc cu atâta uimire. Pentru prima dată de mai multe zile îşi învinse starea în care se afla şi începu să manifeste interes faţă de ceea ce se petrecea în jur.

Privind mai atentă, îşi dădu seama că de fapt oamenii se opreau să se holbeze la Tynan. Călărea în faţa ei, cu spatele drept ca o lamă de oţel, cu ochii aţintiţi înainte fără să se uite la nimeni. Când trecură pe lângă biroul şerifului, un om se năpusti înăuntru, iar în răstimp de secunde apăru însuşi şeriful.

— Nu vreau niciun fel de necazuri pe aici, răcni şeriful în direcţia lui Tynan. Acesta păru că nu este conştient de prezenţa şerifului şi continuă să călărească în pas lent, dar ferm.

Când trecură pe lângă o cârciumă, o femeie îmbrăcată ţipător, care tocmai ieşea pe uşă se împiedică de două ori când îl văzu, apoi o luă la fugă pe străzile pline de praf. În timp ce se apropiau de locul numit *Jarteaua Roz* uşile duble fură date de perete şi apăru o femeie înaltă, mai în vârstă, cu părul de un roşu extraordinar – nepărând a fi câtuşi de puţin natural, se gândi Chris.

— Tynan! strigă femeia.

Ty ridică mâna ca ei să se oprească şi se îndreptă spre

femeie. În viaţa ei, Chris nu-şi încordase atât de tare auzul cum o făcu acum ca să audă ce spune femeia.

— Nu trebuia să te întorci aici, spuse femeia cu părul roşu. O cauţi cu lumânarea.

Chris nu putu auzi răspunsul lui. Cu vocea sa joasă, Ty putea face să dispară sunetul oricând dorea. După ce o ascultă pe femeie, se întoarse la ceilalţi şi le făcu semn să-l urmeze conducându-i la un hotel.

— O să staţi aici în noaptea asta, iar mâine o să plecăm devreme.

— Şi tu unde o să stai? Erau primele cuvinte pe care i le adresa Chris direct în ultimele câteva zile. O privi îndelung.

— Am prieteni aici. Intraţi şi cereţi să vi se pregătească o baie, mai spuse, înainte de a se răsuci pe călcâie şi de a-i părăsi.

— Ce crezi că a fost asta? îl întrebă Chris pe Asher.

— La baie te referi? Recunosc, domnişoară Mathison, că a trecut atâta vreme de când am făcut ultima baie încât aproape am uitat ce este, dar îţi aminteşti de îndată ce zăreşti apa fierbinte.

Chris ignoră încercarea lui de a glumi.

— Nu, vreau să spun la ce am văzut afară, în stradă, spuse urmându-l pe Asherân hotel. De ce se holbau toţi

oamenii la Tynan? Şi de ce l-a avertizat femeia aceea?

— Nu mă interesează nimic altceva cu excepţia unei băi fierbinţi, a unei mese calde şi a unui pat moale şi răcoros. Nu mă interesează niciun fel de mister, iar după părerea mea călăuza noastră este într-adevăr un mare mister. Chris, vrei te rog să semnezi în registru ca să putem lua o cameră?

În momentul acela, Chris nu ar fi putut explica nimănui de ce a fost atât de deprimată în ultimele zile. Acum nu se gândea decât la faptul că avea la îndemână un subiect grozav pentru un material. De ce se holba întreg oraşul la omul ăsta? Fireşte că exista vreo legătură cu faptul că Tynan fusese la închisoare, dar ce făcuse oare de îl urmărea cu privirea întreg oraşul?

— Doamnă, se auzi vocea funcţionarului de la birou, nu vreţi să vă treceţi în registru?

— Da, zise absentă. Începuse să scrie Christiana, dar brusc renunţă şi scrise Nola Dallas.

Funcţionarul, plictisit, luă registrul, îl întoarse şi făcu ochii mari.

— Nola Dallas? Cea care a fost în Mexic?

— Da, îi zâmbi Chris cât putu mai dulce.

— Dar eram convins că sunteţi bărbat.

— Mulţi au crezut asta, spuse continuând să-i zâmbească. Cândva, cu zâmbetul ăsta reuşise să determine un paznic să-i deschidă o celulă. Asher păru iritat.

— Ne aflăm aici pentru a ne odihni puţin, îi spuse el funcţionarului. Te rog să nu spui nimănui că este aici.

— Nici nu mi-ar trece prin cap aşa ceva, răspunse omul cu ochii mari de uimire. N-am să suflu un cuvânt.

Încă încruntat, Asher o luă pe Chris de braţ şi o conduse pe scări, ea continuând să privească peste umăr şi să-i zâmbească omului de la recepţie.

— Aş fi vrut să nu faci asta, spuse Asher când ajunseră în faţa uşii camerei ei. Tatăl tău este îngrijorat să nu ai necazuri din partea lui Lanier. Sigur, practic nu ai publicat nimic despre el, dar totuşi...

— Mă întrebam doar dacă oamenii din acest vest îndepărtat au auzit de mine, asta-i tot, îi zâmbi Chris.

— Bine, cred că totul este în regulă. Acum mai bine te-ai odihni, Chris. Mă duc să le spun să-ţi trimită apă caldă.

Odată ajunsă în cameră, Chris se privi în oglindă. Nu arăta rău, îşi zise, iar o baie şi un pieptene ar putea-o face prezentabilă.

— Dacă le spui oamenilor cine eşti, vorbi cu voce tare

către oglindă, iar ei simt că te cunosc, ai şanse mari să vrea să-ţi spună ceea ce doreşti să afli.

O oră mai târziu Chris terminase cu baia şi spera că funcţionarul de jos avusese timp suficient să le spună oamenilor cine era persoana care tocmai sosise la hotel. Când intră în hol, oamenii se opreau, o priveau şi îi auzi şoptind.

Zâmbind în sinea ei, Chris ieşi afară în lumina puternică a soarelui. Păru să-şi amintească de un magazin de îmbrăcăminte pentru doamne pe strada principală. *Dacă* puteai afla ce se bârfeşte în oraş, apoi acela era locul cel mai potrivit.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă vânzătorul, dar înainte ca Chris să poată răspunde, uşa magazinului se deschise şi intrară trei doamne. Nici nu se închise bine uşa, că mai sosiră două, urmate de alte patru. Micuţul magazin se umplu de lume, iar Chris se îndreptă spre un colţ ca să încerce o pălărie sau două.

— Nu-ţi vine să crezi cine a venit în oraş, spuse una dintre femei cu voce tare, adresă directă la Chris. Fireşte, nici eu n-am crezut când mi-a spus Jimmy că Nola Dallas este aici.

— Ştii despre cine este vorba, doamna care s-a lăsat

închisă într-un azil de nebuni pentru a scrie despre viaţa de acolo.

— Ea este cea care a scris că nu este bine ca o femeie să umble singură noaptea pe stradă.

— Şi era cât pe ce să fie ucisă în Mexic pentru că a scris despre guvernul de acolo, sări o a treia.

— Nici nu ştii cât de mult aş vrea s-o cunosc, suspină o alta.

Urmă o pauză lungă, încărcată de speranţă, iar Chris ştiu că aşteptau ca ea să facă următoarea mişcare. Ca şi cum nu ar fi auzit nimic din ceea ce vorbiseră, încercă încă o pălărie, apoi o lăsă pe tejghea şi se îndreptă spre uşă. Puse mâna pe clanţă, după care se întoarse spre femeile care, fără nicio jenă, o urmăreau cu ochii holbaţi.

— Eu sunt Nola Dallas, zise ea moale.

După asta, urmă potopul. Chris fu trasă înapoi în magazin şi i se puseră zeci de întrebări.

— Aţi scris într-adevăr serialele acelea despre divorţ?

— Aţi petrecut într-adevăr trei zile în închisoare?

— Nu v-a fost teamă când, datorită materialelor dumneavoastră, au fost arestaţi lobbistul acela şi toţi acei politicieni?

Chris încercă să le răspundă pe loc. În acelaşi timp

aştepta să audă lucrurile pe care venise să le afle.

— Sunt sigură că nu este treaba noastră, dar credem că ar trebui să fiţi mai prudentă când este vorba de tovarăşii dumneavoastră de călătorie, spuse una dintre femei cu nasul pe sus. Din rândul audienţei se auzi un Sss!

— Oh, zise Chris cu toată inocenţa pe care o putu afişa. Par nişte oameni atât de drăguţi...

— Poate unul din ei, dar Tynan... Femeia care vorbise le privi pe celelalte şi deveni tăcută. Chris îşi studie cu modestie mâinile.

— Într-adevăr, ştiu foarte puţine lucruri despre el.

Femeile începură să se ia la întrecere în a-i spune tot ce ştiau despre el – ceea ce, din nefericire, nu era prea mult. Tynan fusese arestat pentru crimă, judecat în aceeaşi după-amiază şi condamnat să fie spânzurat în aceeaşi noapte.

— Totul pare înfiorător de pripit, spuse Chris.

— A fost un caz evident. Era vinovat, toată lumea putea să vadă asta.

— În schimb, a fost dus la închisoare, le incită Chris.

Femeile schimbară între ele priviri.

— În cursul nopţii câţiva dintre oameni au hotărât să nu mai aştepte să fie spânzurat – nu că aş crede în asemenea

lucruri – dar modul în care l-au salvat, ei bine...

Chris aştepta răbdătoare. Una dintre femei se aplecă conspirativ spre ea.

— A, ăăă...

— Ellen încearcă să spună că prostituatele acestui oraş s-au adunat laolaltă şi cu puştile în mână l-au apărat pe acest domn Tynan până când şeriful federal l-a scos de aici.

— De asemenea ele au cerut un alt proces, iar şeriful le-a spus că nu există nicio dovadă că el ar fi tras şi l-ar fi omorât pe acel om; se trăsese mult în ziua aceea, aşa încât din spânzurătoare, sentinţa i-a fost schimbată în închisoare pe viaţă.

Chris trase adânc aer în piept.

— Cine este femeia cu părul roşu?

Femeile au devenit rigide, exprimându-şi astfel moralitatea şi virtutea.

— Este una dintre ele. Acest Tynan stătea în localul ei când se afla în oraş.

— Poate fi într-adevăr foarte drăguţ, spuse o tânără frumuşică din spatele grupului. Una dintre femei, care trebuie să fi fost mama fetei, privi şocată şi se întoarse spre Chris.

— Unele din fetele de pe aici nu au pic de minte. Este un pierde-vară care nu-i bun de nimic, umblă de colo-colo şi face fetele să se îndrăgostească de el, apoi le părăseşte cu lacrimi în ochi. Cel mai bine este să stai departe de oameni ca el, domnişoară Dallas.

Chris se îndreptă spre uşă.

— Nu am cuvinte să vă mulţumesc, doamnelor, pentru ce mi-aţi spus, dar acum am de făcut o anchetă într-o anumită problemă. Le privi şi le zâmbi. Mi-am dorit întotdeauna să văd cum arată interiorul unui bordel, dumneavoastră nu?

Timp de o secundă femeile fură prea uluite ca să vorbească, dar o considerau pe Chris ca pe una de-a lor. De ani de zile îi citeau articolele şi se simţeau ca şi cum ar fi cunoscut-o.

— Da, suspină una dintre femei aflată mai în spate, iar celelalte începură să râdă.

— Uraţi-mi noroc, le aruncă ea peste umăr părăsind magazinul şi îndreptându-se spre localul femeii cu părul roşu. Auzi în urma ei murmure despre cât de curajoasă este.

Când intră, în local nu se aflau decât doi cowboy, aşezaţi la o masă, jucând în linişte cărţi. Un barman solid, cu şorţ,

mătura podeaua.

— Caut pe cineva, o femeie înaltă cu părul roşu, zise Chris. Este aici?

— Pentru doamne, nu.

— Joe, se auzi o voce din capul scărilor şi când ridică privirea, Chris o văzu pe femeia cu părul roşu.

— Vino sus, o chemă ea, iar Chris urcă scările. Femeia o conduse într-o cameră mare, foarte drăguţă, însă un pic cam strident colorată după gustul lui Chris.

— Eu sunt Roşcata, spuse femeia, arătându-i lui Chris o canapea. Vrei să bei ceva? N-am niciun fel de ceai.

— Roşcata? repetă Chris.

— Din cauza părului. Am renunţat să mai încerc să am un nume pentru că oricum toată lumea îmi spune Roşcata, aşa că de ce să mai lupt? Acum, ce pot să fac pentru tine?

Chris scoase un bloc-notes şi un creion din poşetă şi încercă să ia un aer cât mai profesional.

— Cred că-l cunoaşteţi pe domnul Tynan. Ştiţi cumva unde se află în momentul de faţă?

— După cât îl cunosc eu pe Ty, râse Roşcata, în momentul ăsta este într-o cadă de baie cu trei dintre cele mai bune fete ale mele.

Chris fu atât de şocată încât scăpă jos blocnotes-ul şi

creionul şi se aplecă iute să le recupereze, încercând să-şi ascundă nefericirea.

Roşcata se aşeză la celălalt capăt al canapelei.

— Oh, draga de ea, deci aşa stau lucrurile. Câtă vreme ai petrecut cu el?

— Doar câteva zile, spuse Chris, netezindu-şi fusta şi fără să-şi ridice faţa roşie ca focul.

— Şi te-ai îndrăgostit de el, zise direct Roşcata.

— Mai mult sau mai puţin, mormăi Chris, apoi înălţă capul, porni să spună ceva, dar se opri. Omul ăsta mă înnebuneşte, zise ea cu patimă. Am crezut că ştii ceva despre el. Părea să-ţi vorbească ca şi cum te-ar fi cunoscut.

— Sigur că-l cunosc, ca toată lumea de altfel. Am contribuit la creşterea lui. Ascultă, scumpo, femeile se îndrăgostesc zilnic de Ty. Arată atât de al dracului de bine, iar vocea aia a lui poate să determine o femeie să facă orice pentru el. Dar după cât ştiu eu, pot să-ţi spun că niciodată nu s-ar lega de fete cuminţi ca tine.

— Exact asta a spus şi el. Oh, doamnă Roşcata. Nu am fost îndrăgostită niciodată şi nu ştiu nici măcar dacă acum sunt, dar mă intrigă ceva la acest om şi vreau să ştiu tot ce pot să aflu despre el.

Roşcata o privi o vreme.

— Merită mai mult decât i-a rezervat viaţa. Este un băiat bun, dar n-a avut parte decât de necazuri. Dacă îţi povestesc despre Ty, îmi spui cum a scăpat din închisoare?

— Tatăl meu l-a scos. Ai auzit vreodată de Delbert J. Mathison?

— Aproape tot atât de des cum aud de bere. Tynan nu s-a înhăitat cu el, nu-i aşa? Omul ăsta îl va mânca de viu pe Ty.

— Este tatăl meu, spuse Chris, apoi dădu din mână în semn de protest când Roşcata începu să-şi ceară scuze. Îl cunosc mai bine decât oricine. Dintr-un anume motiv, el l-a scos pe Tynan din închisoare ca să mă răpească de acolo de unde mă aflam şi să mă aducă acasă. Tynan spune că motivul este că el cunoaşte jungla tropicală, dar nu cred că este numai asta. Cred că motivul tatălui meu este altul, dar n-am nici cea mai mică idee care. Chris înclină capul. Nu am întâlnit niciodată pe cineva ca Ty şi îmi place enorm de el. Simt că sub aparenţe se află mult mai mult. Mă... mă tem că m-am aruncat singură de gâtul lui. Mi-a spus că dacă mă atinge, tata o să-l trimită înapoi la închisoare. Inutil să mai spun că în ultimele zile ale călătoriei m-am

ţinut cât mai departe posibil de el.

— Ţi-am spus că Ty nu se atinge niciodată de fete nevinovate. Ultima dată când a făcut-o a fost aruncat în închisoare şi acum ar fi fost mort dacă n-am fi acţionat noi.

Cu o expresie plină de speranţă, Chris aştepta ca femeia să vorbească. Era mai bătrână decât crezuse iniţial Chris, dar pielea ei era bine îngrijită şi arăta întinsă. Roşcata se ridică şi mai luă un whisky cu multă apă.

— De obicei nu beau la ora asta din zi, dar faptul că l-am văzut din nou pe Ty şi că sunt îngrijorată din cauza lui mă face să-mi doresc să mă îmbăt şi să rămân aşa. Ai avut dreptate când ai spus că par să-l cunosc. Eu sunt una dintre cele patru femei care am fost pentru el tot ce putea fi mai apropiat de o mamă. Nu i-ar plăcea deloc să ştie că îţi spun toate astea, dar am fost foarte încântată citindu-ţi articolele şi vreau să fac ceva pentru tine. Cam acum douăzeci şi nouă de ani, când de-abia debutasem în meseria asta, şi nu eram decât un copil, un miner a adus un prunc în casa unde lucram şi ni l-a lăsat nouă, fetelor, să avem grijă de el. Omul ăla era foarte rău, nimeni nu-l putea suporta. Ei bine, el a adus copilul şi nici măcar nu-l spălase, era aşa cum fusese născut, şi slăbit de foame. Ne-am mişcat repede, am găsit o femeie să-l hrănească şi l-

am îngrijit cum ne-am priceput mai bine câtă vreme a rămas la noi.

— Era Tynan? Cum dăduse minerul peste el?

— Nu ne-a spus până când nu i-am dat să bea din belşug whisky. Dar când s-a pornit să vorbească ne-a povestit că a întâlnit o femeie însărcinată rătăcind prin pădure, care nu era în toate minţile. S-a oprit în faţa lui – sunt sigură că nu s-a oferit să o ajute – şi a născut. Nu a murmurat decât un singur cuvânt: Tynan, şi a murit. Cunoscându-l pe miner, ne-am mirat că nu a plecat pur şi simplu lăsând acolo femeia moartă împreună cu copilul. Dar bănuiesc că-şi făcuse planuri să scoată din asta tot ce putea, aşa că a înfăşurat băiatul în ceva şi ni l-a adus.

Roşcata se ridică în picioare, stând cu spatele la Chris.

— Noi am făcut tot ce am putut, dar un bordel nu este un loc unde să creşti un copil. Toate fetele îl adorau şi sunt sigură că noi l-am stricat răsfăţându-l, dar nu ne puteam abţine. Când Ty avea cam doi ani, l-am îmbrăcat într-un costumaş şi l-am dus la şcoala de duminică. Doamnele din congregaţie ne-au alungat. Nu le venea să creadă că Ty nu este unul dintre bastarzii noştri. Roşcata făcu o scurtă pauză. A stat cu mine până la şase ani. N-am iubit pe nimeni mai mult ca pe băiatul ăsta. Era tot ce aveam pe

lume.

— Ce s-a întâmplat când a făcut şase ani?

Roşcata scoase un oftat plin de resemnare şi se întoarse spre Chris.

— Minerul care-l găsise s-a întors cu un avocat, a spus că legal Tynan este al lui şi l-a luat. În al doilea oraş de aici l-a urcat pe Ty pe o masă şi l-a vândut la licitaţie celui care a oferit mai mult.

Chris înţepeni. Îşi imagina un copilaş pe o masă, scos la licitaţie, ca şi cum ar fi fost un animal. Sclavia fusese abolită de mult.

— Cine l-a... cine l-a cumpărat?

— Un fermier în drum spre est. Nu l-am văzut şi nici nu am auzit de Ty timp de doisprezece ani. Între timp crescuse, se făcuse băiatul frumos pe care l-ai cunoscut, dar se schimbase. Am reuşit să scot de la el câte ceva din ce se întâmplase după ce l-a părăsit pe fermier. Făcu o pauză şi zâmbi. Nu cred că fermierul a fost prea încântat că Ty pleacă, dovadă perechea de cicatrice de la picioare; iar când l-am întrebat de unde le are, mi-a spus că din cauza opiniilor diferite în legătură cu faptul dacă să părăsească sau nu ferma. Cred că omul l-a muncit pe Ty ca pe un cal. După ce a plecat, la doisprezece ani, a rămas

de capul lui. A umblat mult, a avut tot felul de slujbe ciudate, a nimerit într-o şleahtă de nemernici de vreo două ori, a învăţat cum să folosească o armă, toate lucrurile pe care le face un băiat. Apoi o vreme părea că nu are parte decât de necazuri, dar ceva l-a schimbat. Nu ştiu ce a fost sau dacă a fost ceva special. Un prieten al lui, un vagabond, a fost spânzurat şi s-ar putea ca asta să fi avut efect asupra lui Ty, nu ştiu, dar orice ar fi fost, ceva l-a făcut să meargă pe drumul drept.

Roşcata rămase o vreme cu ochii închişi.

— Mersul pe drumul drept aproape că l-a omorât. Accepta să facă toate treburile pe care nimeni nu le voia sau de care se temeau prea tare ca să le accepte. S-a dus chiar în oraşe unde erau tot felul de bandiţi şi a făcut curăţenie. Dar pentru că întotdeauna în urma lui rămâneau cadavre, unul după altul, oamenii cumsecade din oraşe îi cereau să facă bine să plece.

— Dar nu era drept, exclamă Chris.

— Scumpo, nu am ajuns încă la ceea ce nu este drept. Aşa cum ţi-am spus, Ty nu se lega niciodată de fetele cuminţi, a avut întotdeauna destulă minte ca să stea deoparte de ele. Dar asta nu le împiedica pe fete să-i dea târcoale. Ei bine, una dintre ele, o fată într-adevăr drăguţă,

atâta l-a ademenit încât era cât pe-aci să cedeze, într-o zi a venit în local după el. Am văzut-o plângând, iar el a luat-o în braţe să o liniştească, întotdeauna l-au impresionat lacrimile, nu suportă să vadă o femeie plângând. Următorul lucru pe care l-am văzut a fost că a înşăuat calul şi a pus mâna pe o puşcă. Fata aia îi spusese că un mare fermier de pe aici îl atacase pe tatăl ei şi că Ty l-ar putea ajuta.

Roşcata sorbi din paharul cu whisky.

— I-am spus să nu se ducă, că nu-l priveşte pe el, dar nu m-a ascultat. A avut loc un schimb de focuri şi când praful şi fumul focurilor de armă sau potolit, fiul fermierului era mort, iar Ty dus la închisoare.

— Şi atunci l-aţi salvat dumneavoastră.

— Ai auzit despre asta, nu-i aşa? Da, l-am salvat. Nu el l-a ucis pe fiul omului ăluia, ci fata a făcut-o şi s-ar fi lăsat mai degrabă spânzurat decât să o trădeze. Se pare că fata se întâlnea pe furiş cu băiatul respectiv şi-l folosea pe Ty numai pentru a-l face gelos. Dar chiar ştiind asta, nu a trădat-o. Ajunsesem să cred că nu-i păsa dacă moare. Uneori făcea nişte lucruri ca şi cum n-ar fi dat doi bani pe persoana lui.

— Mi-a spus că nu este destul de bun pentru mine, zise

încet Chris. Mi-a spus că merit ceva mai mult decât unul ca el.

— Să nu crezi asta, scumpo. Nu există cineva mai bun ca el.

— Exact aşa am gândit şi eu, zise Chris cu un zâmbet. Credeţi că există vreo cale să-l pot determina să-mi dea ce vreau?

— Iar tu îl vrei pe Tynan, nu-i aşa?

— Din toată inima şi din tot sufletul meu.

Roşcata o privi îndelung pe Chris.

— Ştii, s-ar putea să fii tocmai ce-i trebuie. Făcu o pauză şi îngustă ochii. Parcă te-aş cunoaşte de ani de zile din materialele citite, dar te avertizez că dacă nu-l consideri pe Ty decât unul din cazurile alea ale tale şi după aia ai să vrei să te debarasezi de el, eu...

Chris izbucni în râs.

— Asta-i o răsturnare a lucrurilor, nu-i aşa? De obicei taţii sunt cei care îi avertizează pe viitorii gineri.

Roşcata îi întoarse zâmbetul.

— Nu sunt prea bună ca mamă.

— Ba eu cred că ai făcut un lucru foarte bun. Cel puţin mie îmi place ce ai făcut. Problema mea este că Ty nu mă place pe mine. Cel puţin nu în felul în care îl plac eu. Cum

pot să înving ameninţarea cu închisoarea şi amintirea modului în care a fost tratat de o aşa zisă fată cuminte? Şi, în plus, cred că într-adevăr îi place alt gen de femeie, diferit de al meu. Chris se uită în jos la rotunjimile ei de-abia perceptibile.

Roşcata nu răspunse din cauza vocii care se auzi la uşă.

— Roşcato, te-ai trezit? Nu era nicio îndoială în ceea ce privea posesorul vocii...

— Doar un minut, Ty, băiatule, răspunse Roşcata. Vino cu mine, îi zise lui Chris apucând-o de braţ şi deschizând uşa unui dulap. Ăsta este un loc pentru bărbaţii care nu mai pot, dar cărora le place să privească. Stai aici şi ascultă. Am să aflu cât de mult te place sau nu Ty. Intri în joc?

Lui Chris îi şedea pe limbă să pună întrebări despre dulap, dar se înfrână.

— Da, şopti ea, apoi Roşcata aproape că o împinse în dulap şi închise uşa.

— Vin, Ty, scumpule, strigă Roşcata îndreptându-se spre uşă ca să o deschidă.

Capitolul 8

Ty avea părul ud şi-şi încheia din mers nasturii cămăşii.

— Nu-ţi pune cămaşa, spuse Roşcata ţinându-i uşa deschisă să intre. Vreau să mă uit puţin la spatele ăsta al tău.

— Este bine, spuse Ty, dar îşi scoase ascultător cămaşa.

Roşcata îşi trecu mâinile peste pielea spatelui, îl întoarse apoi spre lumină – şi spre dulap – ca să poată vedea mai bine.

— Merge bine, dar vor mai trece câteva săptămâni înainte să se vindece pe deplin. Şi eşti numai piele şi os. Va trebui să te punem la îngrăşat. Ty îşi îmbrăcă din nou cămaşa.

— Vorbeşti de parcă ai fi Chris.

— Micuţa blondă care călărea cu tine? Cea despre care toată lumea spune că este Nola Dallas?

Ty îşi turnă un whisky şi se aşeză pe canapea.

— Dumnezeule, cât este de bun. Lucrul al cărei lipsă o simţi cel mai tare în închisoare nu este libertatea, ci micile plăceri ale vieţii cum ar fi o mâncare şi o băutură bună, un pat curat – zâmbi larg – şi femeile. Ar trebui să o plăteşti mai mult pe Leora. Oricât i-ai da, nu este suficient.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Micuţa blondă este Nola Dallas?

— Da, răspunse, uitându-se în paharul cu whisky. Spune-mi ce s-a mai întâmplat în ultimii doi ani, cât am lipsit. Afacerile îţi merg? Parcă ai mai multe fete decât de obicei.

— Cred că unele dintre fetele care au făcut baie cu tine nu erau ale mele, spuse Roşcata înţepată. Tynan, încetează să te mai joci cu mine. De ce te-ai întors aici? Ai fost eliberat definitiv din închisoare sau ce s-a întâmplat?

— În afară de câteva necazuri, sunt mai mult sau mai puţin liber, îi zâmbi el.

— Necazuri? Cum ar fi?

— O blondă mică şi drăguţă care vrea să mă trimită înapoi. Asta e.

— Zău? zise Roşcata ridicând din sprâncene.

— Nu face pe neştiutoarea cu mine. La baie fetele tot şuşoteau că faimoasa Nola Dallas este aici. Este într-adevăr atât de faimoasă? Vreau să spun că ştiu ce a făcut, tatăl ei mi-a dat să citesc un vraf de articole din ziare despre ea sau scrise de ea, dar credeam că...

— Scumpule, este tot ce-şi doreşte o femeie să fie: îndrăzneaţă, curajoasă, o luptătoare şi ea a reuşit într-o

profesie practicată de obicei de bărbaţi.

— Mai mult decât am făcut eu, mormăi Tynan.

— A fost chiar atât de rău în închisoare? îl întrebă Roşcata aşezându-se vizavi de el.

— Cred că bătrânul Dickerson are prieteni. Presupun că şi-a închipuit că dacă nu mă poate omorî punându-mi laţul de gât, o poate face cu biciul şi cu lanţurile.

Roşcata întinse mâna şi-i mângâie obrazul, iar Ty îi sărută palma.

— Dar acum ai scăpat, spuse ea.

— Numai dacă nu mă ating de drăguţa fată a domnului Mathison. Şi să ştii că am făcut lucruri şi mai uşoare.

— O placi, nu-i aşa?

— Destul de mult, cred. Oricărui bărbat i-ar plăcea o femeie care-i taie mereu calea aşa cum o face ea. Când am întâlnit-o de câteva ori, la început, nici măcar nu avea haine pe ea.

Roşcata se lăsă pe speteaza canapelei.

— Zău? Nu pot să-mi închipui că cineva cu faima Nolei Dallas s-ar ţine scai de un bărbat.

— Ei bine, să ştii că m-a urmărit al dracului de mult. Mi-a spus că vrea să-şi petreacă restul vieţii cu mine.

— Şi asta ar fi aşa de rău? Un cămin, copii?

Tynan se ridică şi-şi umplu din nou paharul.

— Ai de gând să începi din nou? Ascultă, chiar dacă m-aş însura cu cineva, nu poate fi vorba de ea. Tatăl ei are toate hârtiile prin care am fost eliberat, i-o duc înapoi, i-o las, obţin iertarea completă. Dacă o ating, mă întorc la închisoare. Şi mai este vorba de bani.

— Pentru că o duci înapoi acasă?

Ty o privi pe Roşcată.

— L-ai văzut pe filfizonul ăla de oraş care călărea în urma mea? Este o persoană fină, un cetăţean de vază, născut cu părinţi şi cu o linguriţă de argint în gură, şi Mathison vrea ca fiica lui să se mărite cu el. Capăt zece mii de dolari dacă îi aduc acasă fata îndrăgostită de domnul Asher Prescott. Ca un blestem, ea a trebuit să se îndrăgostească de mine.

— Ce păcat pentru tine...

Tynan îi zâmbi.

— N-a fost vina mea. Ţi-am spus că m-a urmărit pretutindeni. Am încercat să mă ţin departe de ea, dar unde te duceai dădeai de ea şi de obicei goală puşcă. În definitiv, nu sunt decât om şi eu.

— Mai om decât mulţi dintre noi. Te-ai gândit vreodată că poate te place?

— O fată ca ea? Tot ce-şi doreşte este o aventură înainte de a se întoarce la tăticul ei bogat. M-aş bucura de o noapte în fân, ca apoi să-mi petrec tot restul vieţii în închisoare regretând ce am făcut. Nu, mulţumesc. Scuteşte-mă de fetele bune. Cred că am să mă mulţumesc cu Leora şi cu cele de genul ei.

— Oh, Ty, zise Roşcata ridicându-se şi punându-şi mâinile pe umerii lui. Ce ai de gând să faci cu viaţa ta?

— Oricum, nu vreau să mai ajung la închisoare. Cred că am să iau cei zece mii de dolari şi am să-mi cumpăr undeva nişte pământ.

— Banii pe care o să-i primeşti ca să o faci pe domnişoara Mathison să se îndrăgostească de omul ăla? Eşti sigur că poţi face lucrul ăsta?

Ty se îndreptă spre fereastră şi privi în stradă.

— Recunosc că nu este uşor. Omul ăsta n-are nicio... nicio forţă, cred că ai zice tu. Nici măcar nu ştie cum să cucerească o fată.

— Nu ca tine, nu-i aşa?

— Eşti supărată pe mine de ceva? o întrebă întorcându-se spre ea. Pari teribil de acră.

— Ty, scumpule, zise Roşcata aşezându-se. Îmbătrânesc şi tu mi-ai fost ca un fiu. Aş vrea să te văd căsătorit şi

aşezat la casa ta, cu o droaie de copii în jur. Mi-ar plăcea să cred că în casa ta este o cameră goală care mă aşteaptă dacă aş vrea vreodată să mă retrag.

Ty o luă în braţe şi o sărută pe frunte.

— Indiferent unde aş fi, întotdeauna va exista o cameră pentru tine, dar nu mă pot vedea cu nevastă şi înconjurat de copii.

Roşcata se îndepărtă de el.

— Asta pentru că niciodată nu ai fost îndrăgostit.

— Ba bine că nu, acum o oră eram îndrăgostit de Leora...

— Ssst! Ştii ce vreau să spun. I-ai cerut vreodată vreunei fete să meargă cu tine măcar la o slujbă la biserică? Ai luat vreodată vreo fată la o plimbare cu trăsura sau la un picnic?

— Mi se pare plictisitor.

— Ei bine, nu este, zise Roşcata. Ty privi iar pe fereastră.

— Ştii, într-o zi Chris şi Prescott cântau şi părea să fie un mod foarte plăcut de a petrece timpul.

— Tu ai o voce frumoasă. De ce nu ai cântat şi tu?

Dădu din umeri.

— Nu ştiu. Pur şi simplu nu mă potrivesc cu oameni ca

ei. Hei! Există carne de porc în casa asta? Mi-ar plăcea în seara asta vreo patru-cinci cotlete de porc.

— Avem porc. Ty, ai de gând să încerci să o împingi pe Chris în braţele omului ăluia?

Îi trebui ceva timp înainte să răspundă, se întoarse cu spatele şi privi în paharul cu whisky.

— Pentru asta am fost angajat, este treaba mea.

— Dar o faci contra voinţei tale.

— Merită pe cineva mult mai bun decât el. Ea are curaj. Îi place jungla şi nu a speriat-o câtuşi de puţin locul. Ea se plimba prin junglă în timp ce el şedea lângă foc. Şi a pus mâna şi la muncă. El m-a tratat ca pe un servitor angajat să-l slujească, dar Chris m-a ajutat întotdeauna să despovărez catârii. Zâmbi. Cu excepţia acelei prime nopţi. Puse paharul pe masă. La dracu, nu este pentru mine.

Roşcata îl apucă de braţ.

— De ce nu este? Nu este ea singurul copil al lui Mathison? Pariez că dacă îşi dă seama că ea te vrea, nu te va trimite înapoi la închisoare.

— Este în joc gâtul meu dacă nu ai dreptate, nu-i aşa? în plus, nu mă vrea. Nu a fost altceva decât că a crezut că eu sunt conducătorul, iar jungla te poate face să te simţi ca şi cum ai fi singura fiinţă de pe pământ. A fost timpul şi locul.

Şi faptul că nu a existat nicio concurenţă.

— Deci acum, când ai ieşit din pădure, nu o mai interesezi, nu-i aşa?

— Sunt sigur de asta.

Roşcata se depărtă puţin.

— Ştii ceva? Am mai multă încredere în această tânără doamnă. Din articolele pe care le-am citit nu cred deloc că este genul unei aventuriere de o noapte. Dacă a spus că te iubeşte, atunci cred că aşa este.

— Pentru câtă vreme? întrebă Ty cu dispreţ. Scuteşte-mă cu dragostea fidelă a femeii cumsecade.

— Ce-ai zice să o supunem unei încercări?

— Cum ar fi?

— Rory Sayers.

— Este aici? întrebă Ty după o scurtă tăcere.

— La hotel. Vrei să i-o prezentăm pe Chris a ta?

— Nu este a mea.

— Ştii care este problema ta, Tynan? Nu ai fost nevoit să faci nici cel mai mic efort ca să obţii o femeie. Ştii că mai există şi alte lucruri pe care le poţi face cu o femeie în afară de a o duce în pat? Probabil că nu ai vorbit niciodată cu o femeie care nu este târfă. Pariez că nici nu ştii ce să faci cu o fată în afara dormitorului.

— Am vorbit cu Chris într-o după-amiază în junglă. Se uită la ea printre gene. Roşcato, ce încerci să pui la cale?

— Vreau să faci ceva care să nu fie atât de uşor pentru tine. Eu cred că eşti pe jumătate îndrăgostit de această Chris. De ce nu ieşi cu ea de câteva ori, de ce nu stai de vorbă cu ea, de ce nu încerci să o cunoşti? Va fi un fel de exerciţiu pentru când ai să-ţi cauţi o nevastă.

— Şi ce o să fac dacă o să o ţină într-una că mă iubeşte? N-am să mă mai întorc la închisoare nici pentru ea, nici pentru nimeni altcineva. Şi nu vreau să pierd cele zece miare.

— Ei vezi, poţi să organizezi tu însuţi câteva ieşiri. Du-i pe Chris şi Prescott la o plimbare călare la ţară. Ajută-l să-i facă curte. Tu o să înveţi de la el, iar el de la tine.

— Parcă ai zis ceva despre Sayers. Ce legătură are el cu toate astea?

— Nu crezi că Rory ar fi o pereche perfectă pentru Chris a ta? Este bogat, aşezat, stăpâneşte întreg acest ţinut al lemnului, iar lui Rory categoric nu-i lipseşte forţa. Poate că o faci pe Chris să se căsătorească cu el. Sunt sigură că Mathison ar fi de acord şi că tu ai câştiga cei zece mii de dolari.

Ty nu spuse nimic, luă paharul şi-l umplu din nou cu

whisky.

— Nu mi-i imaginez pe Chris şi Sayers împreună.

— O, eu da. Rory are o personalitate atât de puternică şi toate femeile îl adoră. Du-i pe Chris, pe Rory şi pe tânărul arătos ales de Mathison la ţară într-o după-amiază şi tu stai pur şi simplu deoparte şi gândeşte-te la cei zece mii de dolari ai tăi. Vor fi banii cel mai uşor câştigaţi vreodată de cineva.

— S-ar putea ca lui Chris să nu-i placă Rory. Ea are gust. Este o adevărată doamnă. Toate desuurile au monograma ei pe ele, nu mare, să-ţi scoată ochii, aşa cum obişnuia Susie să poarte, ci iniţiale mici, brodate alb pe alb. Iar Chris pune o mulţime de întrebări. Caută să afle lucruri despre oameni. Dacă Sayers deschide gura, o să-şi dea seama imediat ce-i poate pielea.

— Dar tu vei fi acolo, vei aplana lucrurile şi-l vei ajuta la nevoie pe Rory, nu-i aşa?

— Nu-i aşa uşor să o prosteşti pe Chris. Ştii că şi-a dat seama că mă doare ceva? A ghicit chiar că băşicile de la picioare mi-au fost făcute de nenorocitele alea de cizme noi. Şi punând lucrurile cap la cap şi-a dat seama că am fost la închisoare.

— Nu seamănă cu nicio altă femeie pe care o cunoşti,

nu-i aşa? zise Roşcata încet. Brusc, Ty lăsă jos paharul pe jumătate plin.

— Ascultă, am treabă. Ne vedem diseară la cină.

— Da, scumpule, aşa să faci. Invită-ţi prietenii la cină. Poate am să te ajut să obţii banii. Am să o fac pe Chris asta a ta să vadă ce bărbat încântător a fost ales pentru ea. Şi poate ar fi bine să-l invităm şi pe Rory. Este întotdeauna la înălţime la orice petrecere.

— Da, bine, poate. Totuşi lui Chris n-o să-i placă. Este un lăudăros. Puse mâna pe clanţa uşii, după care adăugă. Şi nu este Chris a mea.

— Este până o să o vinzi altcuiva.

— De ce mă simt de parcă ar fi trecut peste mine un tren cu douăzeci de vagoane? Ne vedem diseară.

— La şase, la hotel, strigă în urma lui.

În timp ce se îmbrăca pentru seară, Chris se uită la lenjerie căutând monograma, întrebându-se când dracu a avut Ty prilejul să o vadă. Văzuse ce era dedesubt, aşa că ce importanţă mai avea să se uite şi la ea? se tot mira ea.

Cercetând minunata rochie de catifea albastră pe care i-o împrumutase Roşcata, cu talia îngustă, cu fusta care cădea greu lipindu-se de coapsele ei zvelte şi cu o mică trenă la spate, se gândea la ce spusese Tynan în după-

amiaza aceea.

Jos, în capul scărilor o aşteptau Asher şi un alt bărbat care păşi imediat în faţă şi se prezentă drept Rory Sayers – iar Chris avu impresia că pe loc ştie totul despre el. Era tipul de bărbat pe care tatăl ei i-l mai prezentase înainte, când împlinise optsprezece ani. Era un bărbat frumos într-un anume fel ascuţit: nas ascuţit, bărbie ascuţită, ochi de un albastru izbitor. Şi avea mai multă încredere în sine decât şase bărbaţi la un loc, încredere care – Chris ştia – se datora faptului că toată viaţa lui avusese bani.

Nu era decât răceală în spatele zâmbetului ei când îi luă braţul întins şi îi permise să o conducă în salon.

Dineul a fost un dezastru. Rory a dominat masa, vorbind despre tot ce se întâmplase în ţinut în ultimii doi ani – anii în care Ty fusese la închisoare. Iar Tynan arăta ca un băieţel îmbufnat, pedepsit să ia masa cu adulţii.

Timp de o secundă Chris închise ochii şi se rugă la Dumnezeu să-i dea forţă.

— Fireşte că nu ştiai de asta, nu-i aşa bătrâne? îl întrebă Rory pe Tynan care şedea cu capul plecat deasupra unei farfurii încărcată cu vârf cu cotlete de porc. Ai fost puţin prea ocupat în ultimii doi ani ca să mai citeşti şi ziarele, aşa este?

Înainte să poată răspunde Ty, sări Chris.

— Îmi permit să nu fiu de acord cu dumneavoastră, domnule Sayers. Domnul Tynan a citit toate articolele mele. Poate că a fost selectiv în lecturarea lor.

— Niciun domn Tynan, spuse Rory cu un zâmbet.

Chris nu mai putu rezista. Nu mai suporta îngâmfarea, acestui om sau remarcile lui răutăcioase. Se ridică.

— Mi-e teamă că va trebui să mă scuzaţi, deoarece m-a apucat o durere îngrozitoare de cap. Domnule Tynan, eşti atât de amabil să mă conduci să iau puţin aer proaspăt? Cred că o plimbare mă va ajuta să mă limpezesc.

Rory Sayers se ridică, luând-o cu impertinenţă de braţ.

— Vă conduc eu, domnişoară Mathison.

Cu tot dispreţul de care era capabilă, îşi smulse braţul din strânsoarea lui.

— Domnule, nu v-am întâlnit decât în seara asta. Nu-mi încredinţez securitatea unor oameni pe care nu-i cunosc. Domnule Tynan, eşti amabil?

Rory fu uimit.

— Mă tem, zise el, accentuând indulgenţa pentru ignoranţa ei, că nu-l cunoaşteţi pe acest om. Este...

Chris nu străbătuse singură în lung şi în lat Statele Unite fără să înveţe cum să pună la punct tot felul de bărbaţi.

— Tocmai am petrecut o bună bucată de timp singură cu acest om şi ştiu tot ce trebuie să ştiu despre el. Ştiu mai ales că are manierele unui gentleman.

Se întoarse şi-l văzu pe Tynan în picioare lângă ea, cu un zâmbet larg pe faţă, oferindu-i braţul.

— Doamna are gust, îi spuse el lui Rory. Stai jos şi termină-ţi masa. Am să am mare grijă de ea.

Acestea fiind spuse, o conduse afară din hotel, în strada luminată de lună. Dar de îndată ce fură afară, îi dădu drumul.

— De ce ai făcut asta?

— Pentru că nu mai suportam tipul ăsta de om, zise ea înverşunată.

— Tip? Dar credeam că tuturor femeilor le place genul ăsta de bărbat. Cel puţin majorităţii celor pe care le-am cunoscut eu.

— Dar n-ai cunoscut nicio femeie care să fugă de acasă la optsprezece ani şi să devină reporter la ziar, nu-i aşa?

— Nu, răspunse el zâmbind. N-am cunoscut. Te doare într-adevăr capul? Vrei să te duc înapoi, înăuntru?

Se opri şi ridică privirea spre el.

— Dacă promit să nu fiu prea îndrăzneaţă, mă duci la o plimbare?

— Îndrăzneaţă?

— Cum ar fi să te hărţuiesc şi să-ţi pun prea multe întrebări şi, în general, să fiu o adevărată pacoste.

Se uită la ea uluit, apoi o prinse de braţ şi o trase într-o ulicioară. Înainte să poată spune ea ceva, o luă în braţe strângându-i capul la piept.

— Chris, nu înţelegi, nu-i aşa? îţi mulţumesc pentru ce ai făcut aici în seara asta. Dacă apar patru oameni şi-mi pun armele la tâmplă ştiu cum să mă port cu ei, dar dă-mi un băiat din ăsta bogat şi răsfăţat şi sunt pierdut. Tu m-ai făcut însă să mă simt...

— Ca un învingător? îi sugeră şi încercă să ridice privirea la el, dar îi ţinea capul strâns lipit la piept. Déjàvu, murmură ea.

— Ce-ai spus?

— Am sentimentul că am mai fost aşa înainte, exact în aceeaşi situaţie. Îţi aminteşti de prima noastră întâlnire?

— Niciun bărbat nu poate să uite o întâlnire ca aceea. Chris, trebuie să te întorci înăuntru. Nu pot să mă plimb cu tine în întuneric.

Chris ar fi vrut să rămână pentru totdeauna cu el şi, dacă i-ar fi cerut-o, ar fi încălecat amândoi şi ar fi fugit în jungla pe care ea o iubea atâta. Dar ştia că trebuie să-l

asculte. El nu era sigur de sentimentele lui pentru ea, iar ea nu avea de gând să înceapă să-l hărţuiască.

— Foarte bine, murmură cu mare reticenţă în voce. Să mergem.

Se dezlipi de ea încet, fără să o privească şi o lăsă să iasă prima în strada principală. De-abia dădu colţul că îi văzu pe Rory şi pe Asher venind spre ei, având aerul unui comitet de violenţă hotărât să scape lumea de indiferent ce considerau ei a fi dăunător. Se întoarse la Tynan.

— Sărută-mă, îi şopti imperios.

Ty rămase uimit o fracţiune de secundă, apoi se supuse în grabă luând-o în braţe şi sărutând-o cu o pasiune despre care Chris nu ştiuse niciodată că poate exista. Uită complet motivul pentru care-i ceruse lui Tynan să o sărute şi-i răspunse cu patimă, îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi-l trase mai aproape; nu că acest lucru ar mai fi fost practic posibil.

— Jos mâinile de pe ea! strigă Rory trăgându-l pe Tynan de lângă Chris. Preţ de o secundă Chris fu prea uluită să deschidă măcar ochii, cu atât mai puţin să vorbească.

— Ar trebui să te provoc la duel pentru asta, spuse Rory.

Chris se sprijini de zidul unei clădiri fiind într-o asemenea stare de euforie, încât puteai să-i spui că o să

explodeze o bombă la picioarele ei şi nu s-ar fi putut mişca.

— Sunt gata când vrei tu, Sayers, îl auzi pe Tynan spunând cu vocea încărcată de ameninţare.

De voie de nevoie, Chris începu să-şi revină simţind că este o ceartă căreia trebuia să-i pună capăt. Dar când se îndepărtă de zid, făcu o secundă ochii mari. Toţi nasturii din spate ai rochiei erau desfăcuţi. Stând cât putu de dreaptă ca să nu-i cadă rochia de pe ea, îl înfruntă pe domnul Sayers, secondat de Prescott.

— Domnule Sayers, spuse mânioasă. Nu te cunosc şi, după seara asta, nu cred că vreau să te cunosc. Nu ai niciun drept să te amesteci în viaţa mea şi te poftesc amabil nici să nu o faci.

— Chris, zise Tynan. Nu te băga în asta. Trebuia să se întâmple de multă vreme.

— Ba refuz în modul cel mai categoric, zise atât de pornită încât partea din faţă a rochiei îi căzu, dar o prinse iute şi spera ca bărbaţii să nu fi băgat de seamă. Dacă o să scape vreodată din toată porcăria asta, avea de gând să-l muştruluiască zdravăn pe Ty. Dintre toate lucrurile îndrăzneţe pe care i le făcuse vreodată vreun bărbat ăsta era cel mai grav.

— Domnişoară Mathison, consider asta o ofensă. L-am întâlnit pe tatăl dumneavoastră de câteva ori şi nu cred că el ar dori ca fiica sa să fie pipăită de un astfel de om pe o ulicioară dosnică.

Tynan făcu un pas în faţă, iar Chris se aşeză între cei doi bărbaţi.

— Tatăl meu l-a angajat pe acest om să mă protejeze, iar el tocmai asta face. Dumneavoastră, domnule Sayers, sunteţi persoana nedorită. De fapt, domnul Tynan tocmai mi-a cerut să mă căsătoresc cu el şi eu, foarte fericită, am acceptat. Şi zău, cred că un bărbat are dreptul să-şi sărute viitoarea soţie fără să fie molestat de bătăuşul satului.

Când auzi asta, Rory făcu un pas înapoi.

— Bătăuş? Scuzaţi-mă doamnă, am crezut că sunteţi o doamnă cu idealuri mai înalte decât să vă aliaţi cu acest... cu acest criminal. Nu pot să cred decât că nu ştiţi nimic despre el.

— Ştiu că a fost băgat la închisoare timp de doi ani fără nicio dovadă. Ţinându-şi bine rochia, cu spatele la Tynan, înaintă spre Rory. Mai ştiu că nu şi-a cunoscut niciodată părinţii şi că nu s-a bucurat de avantajele banilor pe care i-aţi avut dumneavoastră. Şi chiar dacă nu a trecut printr-un sistem de învăţământ, vorbeşte ca un gentleman, îl citeşte

pe Voltaire în timpul liber şi îşi riscă în permanenţă viaţa pentru a-i ajuta pe alţii. Puteţi spune acelaşi lucru despre dumneavoastră, domnule Sayers?

Rory se îndreptă de spate.

— Nu sunteţi doamna care v-am crezut, spuse el şi după ce-i aruncă o privire lui Tynan, se întoarse, cu Asher pe urmele lui şi o porni în sus pe stradă.

— Nu poate să spună lucrurile astea despre tine, Chris, zise Tynan şi porni după ei. Ea se plantă în faţa lui.

— Să nu îndrăzneşti, îi şuieră printre dinţi. Să nu îndrăzneşti nici măcar să te gândeşti să te duci după el. Şi începu să-l împingă înapoi în ulicioara întunecoasă. Şi mai ales să nu te gândeşti să-mi răzbuni onoarea. Ce ştii tu despre onoarea unei femei?

— Chris, eu...

— Priveşte! pufni, întorcându-se cu spatele şi arătându-i nasturii desfăcuţi ai rochiei. Cum îndrăzneşti să încerci să-mi scoţi rochia?

— Oh, zise el cu un zâmbet uşor. Cred că nu este decât un obicei. Nici măcar nu m-am gândit la asta.

— Un obicei! şuieră ea. Ori de câte ori săruţi o fată îi deschei nasturii?

— Ştii, răspunse încet, majoritatea fetelor pe care le

sărut eu doresc să fie dezbrăcate. Se pare că şi ţie îţi place destul de mult asta.

— Totul este în zadar... Ar fi trebuit să-l las pe domnul Sayers să te împuşte. Categoric o meritai cu vârf şi îndesat. Începu să-şi încheie rochia luptându-se cu numeroşii năsturei.

— Habar n-are să tragă cu puşca. Ştii ce, lasă-mă pe mine să fac asta. Mă pricep să-i închei tot atât de repede pe cât i-am descheiat.

— Şi presupun că ai exersat destul de des, îi zise în timp ce el o răsuci şi începu să-i încheie rochia.

— Uneori trebuie să te îmbraci destul de iute. Poftim, am terminat. Vin să te iau mâine dimineaţă.

— Nici să nu te gândeşti. Sincer vorbind, domnule Tynan, lucrurile au mers prea departe. Dumneata nu vrei să te întorci la închisoare, iar eu aş vrea să mă întorc acasă, la tatăl meu. Cred că mâine ar trebui să o pornim spre sud, către casă.

— Mai putem aştepta o zi. Ascultă Chris, nu o să mă faci de râs în faţa acestui oraş şi mai ales nu în faţa lui Sayers. I-ai spus că ne-am logodit şi vreau ca cel puţin o zi să ne purtăm ca şi cum am fi logodiţi. Aş vrea să le arăt acestor oameni că pot...

— Să ai o fată bună ca mine? îl întrebă ea moale. Îi puse mâna pe piept. Tynan, poate m-am înşelat în privinţa ta. Poate de vină a fost jungla, sentimentul izolării, ceva care m-a făcut să-mi pierd simţul proporţiilor, dar acum, că ne-am întors la civilizaţie, cred că ar trebui să stăm departe unul de celălalt. În definitiv, va trebui să te întorci la închisoare dacă mă atingi.

O apucă de braţ şi se aplecă spre faţa ei.

— Chiar în momentul ăsta Sayers este în local şi povesteşte în faţa a jumătate din oamenii oraşului că Nola Dallas o să se căsătorească cu ucigaşul. Tu eşti cea care i-ai dat această idee.

Îi zâmbi într-un fel care-l făcu să se dea un pas înapoi.

— Mâine este duminică. Ce-ai zice să mergem la biserică de dimineaţă. Apoi am fost invitată la picnicul organizat după aceea. Putem să apărem ca un cuplu care tocmai s-a logodit. Doar duminică, fireşte, iar luni o putem porni spre casă. Şi nu vom mai fi logodiţi. Îţi convine?

— La biserică? întrebă el şi, cu tot întunericul, îl văzu cum păleşte.

— La biserică, zise ea ferm şi-şi strecură mâna pe sub braţul lui. Am face mai bine să ieşim din ulicioara asta întunecoasă, altminteri, logodită sau nu, reputaţia îmi va fi

distrusă. Ne vedem dimineaţă, la prima oră. Ajunseră aproape de hotel. Fii vesel, domnule Tynan, am să am grijă să te bucuri de ziua de mâine. Noapte bună, dragule, îi spuse şi zâmbi spre un trecător. Poţi să mă săruţi pe obraz, îi şopti, şi nu mai descheia altceva decât manşetele, dacă nu ai nimic împotrivă.

Încă prea uluit ca să scoată o vorbă, Ty se aplecă şi o sărută pe obraz. Când se îndreptă văzu trei femei în holul hotelului privindu-l cu dezaprobare. Sub impulsul momentului, o prinse pe Chris de mijloc şi o sărută cu pasiune. Când îi dădu drumul, Chris trebui să se ţină de un scaun să nu cadă.

— Ne vedem dimineaţă, iubito, spuse Ty făcându-i cu ochiul. Îşi ridică pălăria şi părăsi hotelul.

Chris încercă să fie demnă.

— Oh, Doamne, l-a luat bine apa, zise netezindu-şi rochia. Noapte bună le spuse femeilor care o priveau cu gurile căscate.

Chris fluieră tot timpul cât urcă scările.

Capitolul 9

Asher Prescott o aştepta la uşa camerei ei. Avea faţa sumbră.

— Vreau să-ţi vorbesc.

— Sunt cam obosită şi... începu ea, apoi se opri. Când un bărbat îşi vâră în cap că trebuie să-i dea o lecţie unei femei, este mai bine să-l laşi să o facă. Chris învăţase cu ani în urmă că dăscăli rea unei femei îi face pe bărbaţi să se simtă mult mai bine. Da, despre ce este vorba? zise ea şi rămase răbdătoare, aşteptând.

— Nu cred că te porţi cum se cuvine, şi am impresia că-ţi pierzi simţul proporţiilor. Ştiu că-ţi place să aperi cauzele celor învinşi, dar uneori învinşii nu merită acest lucru. Cred, Chris, că ar trebui să ştii unele lucruri despre omul pentru a cărui cauză lupţi. Când avea şaisprezece ani era deja cunoscut ca un pistolar. În cursul unor încăierări de stradă omorâse nu unul, ci doi oameni. La douăzeci de ani avea mai mulţi duşmani decât au majoritatea oamenilor în cursul unei vieţi întregi. Ştii că o vreme a fost în banda Chanry? Odată a fost prins şi condamnat la spânzurătoare, dar membrii bandei au aruncat în aer închisoarea şi l-au scos. Şi-a asumat treburi de-a dreptul sinucigaşe,

înfruntând în unele oraşe singur, câte douăzeci de derbedei.

Subiectul îl făcu pe Asher să se încingă.

— Şi femeile, Chris! Sute de femei. Pentru un om ca el, femeia nu trebuie iubită, ci este făcută să te culci cu ea şi să o părăseşti. Tu vorbeşti despre dragostea pentru acest om, dar el nu ştie nici măcar semnificaţia cuvântului. Este un vagabond care nu este bun de nimic şi nici nu o să fie vreodată altceva.

Chris nu scoase un cuvânt, stând dreaptă şi privindu-l.

— Spui că vrei să te căsătoreşti cu el, dar cred că nu înţelegi ce înseamnă căsătoria. Înseamnă să trăieşti împreună zi de zi. Acest Tynan poate fi încântător când vrea, dar în seara asta a fost plictisitor şi morocănos. Nu ştie să vorbească, nu cunoaşte nimic despre societatea civilizată, iar această femeie despre care toată lumea spune că este probabil mama lui... Zău, Chris, nu-mi vine să cred că poţi să accepţi să mănânci la aceeaşi masă cu ea. În ce mă priveşte...

Se opri şi-i zâmbi afectuos.

— Ştii, Chris, ce cred eu? Cred că acest Tynan este interesant pentru că este un mister. Rezolvă misterul şi vei descoperi că nu este decât un pistolar de doi bani. Chris,

continuă moale, făcând un pas spre ea, tu ai nevoie de un soţ din lumea ta. De soţ şi de copii.

— Cineva ca dumneata, domnule Prescott?

— Te găsesc o femeie foarte atrăgătoare, Chris.

Când se aplecă înainte cu ochii închişi ca să o sărute, Chris deschise uşa dormitorului şi se strecură înăuntru, închizând-o ferm în urma ei.

— Sărută asta, domnule Prescott Plătit-să-teânsori-cu-mine!

Se vârî în pat gândindu-se la picnicul de a doua zi.

În dimineaţa următoare, Tynan o aştepta în holul hotelului într-un costum curat, sprijinit de pervazul ferestrei şi citind un ziar.

— Bună dimineaţa, îi spuse zâmbindu-i, şi-şi trase mănuşile. Suntem gata să pornim?

Ty dădu din cap, îi oferi braţul şi o conduse afară din hotel. Pe stradă mai erau alte câteva cupluri care se îndreptau spre biserică şi se opriră pe rând să privească fără nicio jenă la Chris şi Tynan.

În biserică, Chris îl trase în rândul al treilea, departe de scaunele din fund unde intenţiona el să se aşeze. Tot timpul slujbei a fost tăcut, ascultându-l cu atenţie pe predicator. Când se cânta, părea să cunoască toate

cântecele, şi aşa cum spusese Roşcata, avea într-adevăr o voce excelentă.

Când ieşiră din biserică păru uşurat că totul s-a terminat şi că a mers bine. În uşă, pastorul făcu un efort să-i strângă mâna şi să-i spună că este bine venit.

Când coborâră scările, o văzură pe Roşcată aşteptându-i într-o frumoasă trăsură cu roţi mari, aurite, ţinând frâiele unui superb murg.

— V-am adus coşurile cu mâncare pentru picnic. Nu vreau să mergeţi cu mâna goală. Vino, Ty, ajută-mă să cobor.

— Nu vii cu noi? o întrebă Chris.

— La un picnic organizat de biserică nu este loc pentru cei ca mine. Duceţi-vă voi şi vă doresc să vă simţiţi bine. Şi, Tynan, încearcă să pari mai fericit, sau am să pun băţul pe tine.

Asta-l făcu să râdă şi o sărută pe obraz.

— Poate că am nevoie de amândouă ca să mă protejaţi.

Chris îşi strecură mâna într-a lui.

— Se poate descurca şi una singură cu tine. Îţi vom simţi lipsa, Roşcato, dar ne vedem diseară. Roagă-te să nu plouă.

— Scumpo, o ţin numai în rugăciuni de când ai venit tu

în oraş. Acum luaţi-o din loc.

Ty o urcă pe Chris în trăsură şi în curând goneau pe drumul desfundat împreună cu alte cupluri. Chris se strânse lângă el şi-l luă de braţ.

— Cine sunt Chanrys?

— Adulmeci din nou?

— Fireşte, cine sunt?

— O adunătură de tâlhari. Cei mai mulţi dintre ei sunt ori morţi, ori la închisoare.

— Ai făcut parte din banda lor?

— Au vrut ei. Şi chiar le-au spus oamenilor că aşa este.

— Am auzit însă că te-au scos de la închisoare. Tynan, de câte ori ai fost închis?

— În total? întrebă el cu seriozitate. Chiar şi pentru că eram beat?

— Nu contează, nu-mi răspunde. Cum de ai ajuns ca numele tău să fie asociat cu aceşti criminali?

— Ţi-am spus. Au vrut să intru în banda lor, iar când am refuzat s-au înfuriat. Nu ei m-au scos din închisoare, ci un şerif federal.

— Explică-mi, te rog.

— Celor din banda Chanrys nu le-a plăcut felul în care i-am refuzat, indiferent ce mi-au oferit. Ştii, aveau nevoie de

un ţintaş bun pentru că omul lor fusese ucis. Drept răzbunare, au jefuit o bancă şi l-au tot strigat pe unul dintre ei Tynan. Şeriful local a venit după mine. Numai că eu zăceam în pat cu un picior rupt, dar el nu a vrut să considere asta o dovadă că eram nevinovat. Una dintre femeile la care şedeam a luat legătura cu un şerif federal care a venit să ancheteze cazul. Văzând că nu-l poate convinge pe şeriful local să nu mă spânzure, şeriful federal a aruncat în aer închisoarea. Şeriful local a spus la toată lumea că cei din banda Chanrys au făcut-o, dovadă că ar fi trebuit să mă spânzure.

— Tynan, eşti plin de poveşti dintre cele mai îngrozitoare.

— Când trăieşti cu arma în mână este de aşteptat să te confrunţi cu alte arme. Am ajuns. Du tu coşurile şi eu...

— Nu, tu trebuie să-l duci pe cel mare, iar eu să te prezint tuturor.

— Dar îi cunosc deja pe, cei mai mulţi dintre oamenii ăştia. Ei sunt cei care...

— Ei sunt cei care nu ştiu nimic despre tine. Acum hai să mergem.

— Da, doamnă, spuse el zâmbind. Eşti dintre cele care ţin bărbatul sub papuc, nu-i aşa?

— Uneori, papucul dă unui bărbat un scop în viaţă. Şi oricum este mai puţin violent decât o armă.

— Hmm! Sufocarea este o modalitate lentă de a muri.

Îi ignoră remarca, îndreptându-se spre ceilalţi. Bărbaţii şi femeile se separaseră; femeile aşezau mâncarea pe feţele albe de masă, în timp ce bărbaţii se îndreptau împreună spre râu.

Chris puse jos un coş cu mâncare.

— Cred că l-aţi cunoscut pe logodnicul meu, domnul Tynan, nu-i aşa? V-aş prezenta pe fiecare cu numele dar sunt de prea puţină vreme în oraş şi mă tem că nu v-am cunoscut pe toţi.

Arătând de parcă tocmai ar fi văzut un şarpe cu clopoţei, majoritatea femeilor dădură timid din cap în direcţia lui Tynan.

— Ty, dragă, nu vrei să pui celălalt coş acolo? Mulţumesc mult. Îi făcu un semn din privire să plece după bărbaţi spre râu. El îşi ridică pălăria.

— Mă bucur foarte mult să vă întâlnesc din nou, doamnelor, după toţi aceşti ani. Luă o chiflă de pe masă, îi făcu cu ochiul lui Chris şi plecă.

— Domnişoară Dallas! începură femeile imediat ce fură sigure că el nu le mai poate auzi. Nu vă daţi seama ce

faceţi. Credem că nu ştiţi nimic despre el, căci altfel...

— Ar trebui să staţi de vorbă cu Betty Mitchell, să vedeţi ce i-a făcut, şi sărmanul domn Dickerson...

— Mitchell? spuse Chris despachetând unul dintre coşuri. Nu este fata îndrăgostită de băiatul care a fost ucis?

— Da, fusese îndrăgostită, spuse o femeie. Slavă Domnului că s-a terminat totul când a fost omorât.

— Da? Parcă îl căuta pe Tynan la local şi îl scotea afară ori de câte ori putea, spuse Chris. De ce au terminat ea şi băiatul lui Dickerson?

Femeile se grăbiră să-i răspundă.

— Betty nu pe Tynan îl plăcea... Poate că se ducea la local, dar sunt sigură că el a sedus-o.

— Billy începuse să se vadă cu o fată care venise din Seattle, dar nu sunt sigură că ar fi terminat cu Betty dacă nu s-ar fi amestecat Tynan.

— Tynan l-a omorât pe Billy, ştim sigur asta, insistă una dintre femei. Chris aşeză o prăjitură cu mere pe platou.

— Billy Dickerson începuse să se întâlnească cu o altă fată. Betty începuse să-l placă pe Tynan, apoi domnul Dickerson a pornit împotriva tatălui lui Betty şi...

— Nu! strigă una dintre femei, apoi se opri. O alta se

aplecă în faţă şi spuse:

— Betty era însărcinată şi Billy nu voia să o ia de nevastă.

— Aha, zise Chris. Aşa că Tynan a intervenit ca să ajute o tânără fată să capete bărbatul care refuzase să se căsătorească cu ea. Şi el l-a ucis pe acest tânăr? Tynan trebuie să o fi iubit tare mult pe Betty ca să facă aşa ceva pentru ea.

Femeile începură să mute de colo-colo mâncarea pe masă.

— Betty l-a iubit numai pe Billy şi după moartea lui a plecat undeva spre est.

— Dar am crezut că ea şi Tynan se iubeau atât de mult încât el a ucis un om pentru ea, spuse Chris cu ochii mari de mirare.

O vreme niciuna dintre femei nu spuse nimic.

— Cred că fiul meu vă necăjeşte logodnicul, spuse o femeie privind către râu. Patru băieţi îl înconjuraseră pe Tynan privindu-l cu feţişoare curioase.

— Nu... nu o să le facă nimic? întrebă şovăitor una dintre ele.

— Nu, răspunse Chris cu multă convingere. Este un om foarte bun. Ei, acum putem să ne chemăm bărbaţii la

masă?

Bărbaţii erau mai toleranţi şi se părea că nu le pasă câtuşi de puţin că Tynan fusese şi ieşise din închisoare. Erau mult mai interesaţi de porumbul fiert şi de puii fripţi. Rory Sayers încercă tot ce putu ca să-l facă pe Ty să se simtă prost.

— Este mai bună decât mâncarea de la închisoare, nu-i aşa, bătrâne? îl întrebă Rory, care şedea vizavi de el. Dar după atâţia ani trebuie să te fi obişnuit cu ea.

Când Rory se întinse după o bucată de pui, o femeie, cea al cărei copil vorbise cu Ty, îi arse una peste mână cu o lingură de lemn. Toţi cei din jur se uitară la ea şi se înroşi ca para focului.

— Nu pot să-i învăţ pe copii să nu se mai întindă dacă adulţii fac asta, zise ea în cele din urmă şi apoi privi spre Chris care-i zâmbi larg. Femeia zâmbi şi ea.

— Mai doriţi puţină fasole, domnule Tynan? îl întrebă dulce.

— O, da, vă rog, răspunse, uitându-se surprins la ea.

— Ia spune-ne, cum este să iei viaţa unui om, zise Rory în timp ce femeia îi umplea farfuria lui Tynan.

În acel moment, o alta îi răsturnă lui Rory ceaşca cu cafea pe pantaloni, chipurile din greşeală. Când Rory sări

în sus, unul dintre bărbaţi începu să râdă.

— Băiete, însoară-te şi ai să afli că femeile au mijloace de luptă care te fac să pierzi războiul înainte măcar să ştii că a fost declarat.

Un alt bărbat începu să râdă şi în curând veselia fu generală. Tynan zâmbea.

— Stai jos, băiete, îi zise cineva lui Rory. O să se usuce. Marta, dă-i lui Sayers o bucată din plăcinta ta cu cireşe. Asta o să-l facă să uite de tot, chiar şi de blondele micuţe şi drăguţe.

Chris deveni brusc foarte interesată de interiorul unui ulcior cu lapte, dar simţea cum îi ard urechile. O oră mai târziu, mâncarea fusese strânsă, copiii fuseseră trimişi la culcare sub copaci, la umbră, adulţii formau grupuri-grupuri, iar cei tineri cu mai multă energie, râdeau şi plănuiau cum să rămână singuri.

— Veniţi cu noi? o întrebă pe Chris o fată drăguţă cu ochii negri. Mergem să vâslim pe râu. O să ne distrăm foarte bine.

— Ne-ar face plăcere, răspunse ea, ţinându-l pe Tynan de braţ.

— Nu sunt decât nişte copii, nu vreau să... începu Tynan, dar Chris nu-l ascultă.

— Vor să vorbească cu noi. Nu-ţi dai seama că suntem aproape nişte celebrităţi pentru ei? Tu pistolarul faimos, iar eu...

— Doamna care caută cu tot dinadinsul buclucurile. O ţinu pe loc în timp ce ceilalţi se urcară în trei canoe. Acum nu se mai vedeau. Exact în momentul în care Chris era pe punctul de a pune piciorul într-o canoe, Tynan o împinse puţin, ceea ce o făcu să se dezechilibreze şi să se sprijine de el.

— Chris, zise cu mare îngrijorare în voce. Te-ai lovit la genunchi? Te doare rău? Nu, nu, nu călca cu piciorul ăla, lasă-mă să te ajut.

Înainte ca ea să scoată un cuvânt, o ridică în braţe şi o duse spre copaci.

— O să fie totul bine, strigă peste umăr către ceilalţi. Am eu grijă de ea.

Chris auzi chicoteli în urma lui şi-şi dădu seama că n-a păcălit pe nimeni.

Acum, că mă ai, ce ai de gând să faci cu mine? El îi zâmbi într-un asemenea mod, încât Chris zise imediat.

— Categoric nu! Iar dacă mă laşi jos şi am măcar un singur nasture descheiat, n-am să mai vorbesc niciodată cu tine.

— Nu trebuie să vorbim.

— Tynan! exclamă ea.

— Chris, ce e mult nu e bun, gata. Nu mai pot să-mi irosesc după-amiaza cu adolescenţii uitându-se la mine ca şi cum aş putea face ceva îngrozitor în orice moment. Este mai mult decât pot să suport. M-am gândit că ar fi mai bine să mergem în pădure şi...

— Şi ce? întrebă ea ridicând sprâncenele.

— Nu ştiu, răspunse foarte sincer. Ce fac doi oameni dacă nu... din nou o privire a lui Chris îl făcu să se oprească.

— Stau de vorbă, caută să se cunoască unul pe altul. Poţi să mă laşi jos acum.

Tynan continua să meargă cu ea în braţe.

— Cine sunt Montgomery-ii? Tatăl tău a vorbit despre ei.

— Şi ce a spus?

O aşează în picioare pe un trunchi de copac căzut astfel încât feţele lor să fie aproape la acelaşi nivel.

— Ia să vedem. Să văd dacă am reţinut bine. A spus că sunteţi înrudiţi cu ei şi că nu s-au născut încă oameni mai căpoşi, mai refractari, mai stupid de curajoşi ca ei. Ţi se pare corect?

— Perfect. Sunt rudele mamei, o foarte veche familie

care a venit în America în cursul domniei lui Henry al VIII-lea.

— În secolul al XVI-lea?

— Da, zise ea zâmbindu-i şi întinzându-i mâna. O prinse de mână şi Chris începu să meargă de-a lungul buşteanului îngust. Mai vorbeşte-mi despre întâlnirea cu tata. Ce altceva a mai spus? Ce au spus cei care te-au eliberat din închisoare?

— Nu prea multe. Acolo nu-şi prea bat capul să-ţi dea explicaţii. Îţi scot pur şi simplu lanţurile şi pleci.

— Ori de câte ori te-am întrebat cum ai ajuns în închisoare, de fiecare dată când te-au închis ai fost acuzat pe nedrept. Ai făcut vreodată ceva ilegal? Se răsuci şi începu să meargă în direcţia opusă.

— De ce trebuie să ştii tu secretele unui om? La drept vorbind, am făcut şi eu lucruri în afara legii, dar niciodată nu am fost prins asupra faptului, de aceea sunt acuzat când n-am făcut de fapt nimic. Cred că-şi închipuie că mă pot spânzura tot atât de bine pentru una ca şi pentru cealaltă.

— Şi când ai de gând să te opreşti şi să încerci să-ţi câştigi existenţa în mod cinstit? Tynan pufni.

— Cred că Roşcata vorbeşte prea mult. Sunt cinstit de

când aveam douăzeci şi doi de ani.

— Şapte ani, spuse ea.

— Roşcata a vorbit. Coboară, mă ameţeşti. Şi eu ştiu câteva lucruri despre tine, Mary Christiana, zise, în timp ce o dădea jos de pe buştean.

— Nu atât de multe cât crezi. Nu mă cheamă Mary Christiana. La naştere am fost botezată Mary Ellen, după bunica paternă, dar mi-au schimbat numele când aveam şase ani.

— E-n regulă, este rândul tău să spui o poveste. Stai aici, departe de mine şi nu care cumva să te apropii.

Zâmbind şi simţindu-se cea mai dorită femeie din lume, se aşează pe iarbă şi se sprijini de buştean.

— Am premoniţii, spuse ea simplu. Am avut două, dar una singură a fost suficientă pentru a-mi schimba numele. Se pare că este o tradiţie în familia Montgomery ca toate femeile care au premoniţii să fie numite Christiana.

— Deci ce s-a întâmplat când aveai şase ani?

— Eram împreună cu părinţii mei în biserică şi nu-mi amintesc deloc cum am anticipat, dar în secunda asta şedeam lângă mama, ca în minutul următor să fiu în mijlocul culoarului strigând să iasă toată lumea afară. Mama spunea că enoriaşii erau prea uluiţi ca să facă o

mişcare, dar ea cunoştea tradiţiile familiei ei şi ştia că la fiecare a treia generaţie se năştea o fată care avea premoniţii, Aşa că mama a strigat singurul cuvânt care garanta golirea bisericii.

— Foc, zise Ty.

— Da, numai că după ce oamenii s-au înghesuit să iasă din clădire cuprinşi de panică, iar unul dintre ei a spart cu un scaun un geam cu vitralii, şi-au dat seama că nu era niciun foc. N-am să uit niciodată expresiile de pe feţele lor când înaintau spre mama şi spre mine. Credeam că or să ne ucidă şi încercam să mă ascund în fustele mamei. Erau pe punctul de a ajunge la noi când cerul s-a deschis, un trăsnet a lovit biserica şi jumătatea din spate s-a prăbuşit. Când praful s-a potolit oamenii se uitau la mama şi la mine de parcă eram vrăjitoare. N-am să uit niciodată expresia din ziua aceea de pe faţa mamei. Cineva a întrebat-o. Cum a ştiut Mary Ellen? Mama a ridicat nasul pe sus, m-a luat de mână şi a spus: Numele fetei mele este Christiana. Şi aşa a rămas de atunci. Fireşte tata nu a fost prea încântat pentru că purtasem numele mamei sale, dar mama i-a promis că o să-i mai facă alţi copii şi va putea să le dea ce nume doreşte.

— Dar n-au mai făcut.

— Nu, doar eu. Unele ramuri ale familiei Montgomery sunt foarte fiertile, iar altele sunt aproape sterpe. Se pare că nu există ceva între.

Tynan se lăsă pe spate pe iarbă întinzându-şi picioarele lungi spre Chris.

— Pare să fi fost o mamă minunată, i-ai simţit lipsa?

— În fiecare zi din viaţa mea, zise ea privind în depărtare. Era puternică şi blândă, sensibilă şi inteligentă, înţeleaptă şi... Era tot ce şi-ar fi putut dori cineva să fie.

— Cred că semeni cu ea, din ce-am văzut eu. Chris îi zâmbi cu toată faţa.

— Pentru asta poţi să te întorci să-ţi pui capul aici, în poala mea.

— Este o onoare pentru mine, zise şi se conformă. E bine, spuse, în timp ce Chris îl mângâia pe păr. Nu semeni cu nicio altă femeie pe care am cunoscut-o.

— Bun... Ty, ce ai de gând să faci acum, că eşti liber?

— Nu sunt încă. Trebuie să te duc înapoi la tatăl tău.

— Da, dar ce ştii să faci în afară să tragi cu pistolul şi să călăreşti? Sau să te îmbeţi şi să aterizezi în închisoare?

Ty zâmbi cu ochii închişi.

— Nu pare prea mult, nu-i aşa? Ei bine, ia să vedem ce mai ştiu eu să fac? Presupun că femeile nu contează, nu?

— În modul cel mai categoric nu!

— Ştiu, zise deschizând ochii. Pot să conduc patru bordeluri deodată.

— Totuşi nu cred că este bine... încercă să spună Chris.

— Nu, nu este vorba de femei. Pe ele le las pe seama Roşcatei, doar dacă nu este vreo bătaie. Atunci eu le despart, dar demult, contabilul Roşcatei a fost ucis într-un schimb de focuri – în care nu fusesem şi eu implicat, pot să spun asta, iar ea mi-a cerut să mă uit prin registre pentru că banca era pe punctul de a închide una dintre case.

— Şi a închis-o?

— Pe dracu, sigur că nu! Oh, scuză-mă. S-a dovedit că hoţomanul se înfruptase din banii ei. I-am găsit îngropaţi sub veranda din faţa casei lui. Şi a trebuit să învăţ să-i ţin toate socotelile şi să fac ordine în haosul ăla. Acum, de fiecare dată când trec să o văd pe Roşcată, mă uit prin registrele ei.

— Ce abilitate extraordinară. Tatăl meu spune că jumătate din imperiul lui nu este altceva decât muncă de birou, i-ai putea fi de mare folos.

— Sunt sigur că tatăl tău îşi va încredinţa conturile unui pistolar.

— Fata şi-a încredinţat-o, zise ea cu voce joasă.

— Aici ai dreptate, spuse zâmbindu-i şi începu să o mângâie pe braţe. Chris, crezi într-adevăr că a vorbit serios când a spus că face chestia aia dacă te ating? Crezi că a avut cea mai mică idee despre ce mi-a cerut să nu fac? Ajunsese cu mâinile aproape de gâtul ei.

— Poate că a auzit de reputaţia ta când este vorba de femei şi a vrut să protejeze castitatea fiicei lui.

— Zău, dar dacă niciunul dintre noi nu-i spune ce s-a întâmplat, n-are de unde să ştie. Îi trăgea capul în jos spre el.

— Dar soţul meu o să ştie în noaptea nunţii.

— Care soţ? Gura lui aproape că o atingea pe a ei.

— Bărbatul cu care o să mă căsătoresc. Bărbatul cu care am de gând să-mi petrec toate nopţile.

O trase mai aproape, dar ea opunea rezistenţă.

— Nu mai departe decât ieri mi te ofereai singură.

— Dar atunci credeam că nu poţi şi că eram în siguranţă. Cred că ar fi mai bine să mergem la ceilalţi.

— Într-un minut, zise trăgând-o spre el.

Chris îl primi cu gura deschisă şi din nou fu uluită de senzaţia care-i străbătu tot trupul la atingerea lui. Parcă i se dezintegrau toate oasele şi se prăbuşi de-a curmezişul.

Era expert în manevrarea trupului aşa că imediat o

întinse lângă el, iar când se ridică deasupra ei, atâta aşteptă. Trupul i se arcui ţâşnind în întâmpinarea lui.

Mai târziu se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă el n-ar fi auzit voci şi nu s-ar fi îndepărtat imediat de ea. Chris zăcea pur şi simplu acolo, cu ochii închişi, prea ameţită ca să se mişte.

— Se întorc, şopti Ty ridicând-o în braţe, îmbracă-te! Ca şi cum ar fi fost o păpuşă, o sprijini de umărul lui şi începu să-i încheie nasturii de la spate.

— Ce s-ar întâmpla dacă aş purta o rochie cu nasturii în faţă? murmură ea răguşit.

— Să nu faci asta. Gândeşte-te la sănătatea mea mintală şi la virginitatea ta şi nu mă mai tenta mai mult decât ai făcut-o deja. Ridică-te şi încearcă să scapi de expresia aia adormită de pe faţă. Vin.

— Da, Tynan, zise lăsându-l să o ridice în picioare.

Capitolul 10

Chris şi Tynan fură luaţi de valul tinerilor care se întorceau. Oamenii nu-şi găseau locul, vrând să mănânce din nou şi să se distreze. Femeile o traseră pe Chris cu ele ca să le vorbească despre poveştile pe care le scrisese, lăsându-l pe Tynan cu bărbaţii şi cu băieţii – care nu mai conteneau să-i ceară să le povestească despre isprăvile în care fusese nevoit să-şi folosească arma.

Chris era în termeni prieteneşti cu femeile. Credeau în ea atât de mult încât erau dornice să-l vadă altfel pe omul de care până atunci fuseseră sigure că a greşit. Una dintre ele, mai curajoasă, o întrebă cum arată în interior casa de proastă reputaţie şi se distră de minune povestindu-le despre tapetele roşii de pe pereţi şi lămpile strălucitoare de alamă, precum şi despre femeile care păreau foarte plictisite. Râdeau toate, când în plină veselie generală, se auzi o împuşcătură.

Chris spera să greşească, dar, într-un fel, ştia că Tynan era implicat în această împuşcătură.

Ridicându-şi fusta cu ambele mâini, o luă la fugă, cu femeile după ea. Rory Sayers zăcea la pământ, înconjurat de bărbaţi, cu un pistol scurt în mână şi cu umărul

sângerând, iar în picioare deasupra lui era Tynan. Chris îl privi cu o expresie de neîncredere.

— Mă tem că sunt nevoit să vă duc la poliţie, spuse un tânăr, care văzu Chris, purta insignă de ajutor de şerif. Va trebui să se ocupe şeriful de asta.

Chris continuă să-l fixeze cu privirea pe Tynan şi numai după un timp îndelungat se uită în altă parte. Pe faţa fiecăreia dintre femeile care o înconjurau se putea citi: ţi-am spus eu!

Chris îşi apucă fusta cu mâinile şi porni să se întoarcă la mese.

— Chris, o strigă încet Tynan din spate, dar nu întoarse capul.

Ajunsă la mese, începu să strângă mâncarea, încercând să rămână calmă, în timp ce Rory era urcat într-o căruţă ca să fie dus în oraş. Întrucât Rory striga că de data asta o să fie omorât şi că el personal are de gând să-l ucidă pe Tynan, Chris presupuse că o să trăiască.

Câteva minute mai târziu, trecând pe lângă el, Tynan se opri nu departe, dar Chris nu se întoarse spre el, continuând să se arate foarte preocupată de strânsul mâncării.

Femeile veniră să o ajute, mişcându-se într-o tăcere

totală, dar aruncându-i priviri pe sub gene. După câteva minute, Chris nu mai rezistă. Lăsă mâncarea jos, se întoarse pe drum, şi o porni înapoi spre oraş. Nu-i păsa de trăsurica Roşcatei pe care o lăsa acolo şi nimic altceva nu mai conta pentru ea.

Erau câteva mile bune până în oraş, dar făcu tot drumul pe jos, refuzându-i pe toţi cei care-şi opreau trăsurile şi se ofereau să o ducă.

La hotel oamenii o priviră în aşa fel încât se grăbi să urce scările şi să intre în camera ei, trântind uşa. Îi era atât de ruşine, încât ar fi vrut să se suie în pat, să-şi tragă păturile peste cap şi să nu mai iasă de acolo. În ultimele două zile umblase semeaţă prin oraş, şi în esenţă, le spusese tuturor că sunt proşti, că nu cunosc un om care şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii printre ei. Se folosise de dragostea pe care o câştigase ca Nola Dallas pentru a le spune că ei îl cunosc mult mai puţin decât ea, care-şi petrecuse numai câteva zile cu el.

Încet, Chris începu să-şi scoată rochia pe care i-o împrumutase Roşcata.

Ce proastă am fost, se gândi ea, să-mi închipui că ştiu mai mult decât ei. Şi cât de înfumurată am fost să cred că aş putea să schimb un om care şi-a ales ca mod de viaţă

crima şi violenţa. Câtă dreptate a avut tata când îmi prezenta bărbaţi din lumea mea, bărbaţi pe care să-i pot înţelege, nu bărbaţi care merg la picnicuri şi împuşcă oamenii care nu sunt de acord cu ei.

Îşi împachetă cele câteva lucruri, se îmbrăcă în costumul de călărie şi luă cele două rochii să le ducă jos funcţionarului de la recepţie. Atitudinea lui era acum alta. Nu o mai privea cu interes dorind să ştie cât mai multe despre tânăra femeie care a lucrat la un ziar dintr-un oraş mare. Acum nu mai era decât una dintre numeroasele femei care se îndrăgostiseră de un vagabond oarecare.

Nu se uită la ceilalţi din holul hotelului care o urmăreau cu interes, aşteptând să urce din nou ca să le poată povesti altora ce s-a întâmplat la picnic.

— Domnişoară, o strigă un tânăr din spate. Am un mesaj pentru dumneavoastră.

Cu ochii plecaţi, Chris luă bucata de hârtie, o mototoli în mână şi urcă scările. Se aşeză pe pat şi chibzui vreme îndelungată. Simţea că îi datorează această ultimă vizită pentru a-şi lua rămas-bun, pentru a-i spune că se întoarce la tatăl ei şi că va avea grijă ca el să-i dea graţierea.

Îi scrise două rânduri lui Asher, spunându-i că intenţionează ca a doua zi să pornească spre casă.

Cu umerii drepţi coborî scările, îi lăsă funcţionarului de la recepţie nota pentru Asher şi ieşi din hotel. Imediat ce o porni către închisoare, fu urmată de o mulţime de oameni curajoşi, unii dintre ei chicotind. Aşa deci, fata din oraşul cel mare a crezut că poate veni aici să le vorbească despre cineva pe care ei îl cunoşteau foarte bine, aproape că-i auzea spunând.

La un moment dat un bărbat i-a blocat drumul şi a trebuit să ridice capul aruncându-i cea mai ucigătoare privire a ei ca să-l facă să se dea de-o parte. Omul trase un scuipat mare la picioarele ei, cât pe-aci să o nimerească.

În ce-i priveşte pe oamenii care se entuziasmează când este vorba de cineva care cred că este mai bun decât ei, un lucru este sigur; când idolul lor se prăbuşeşte, sunt foarte supăraţi de asta.

— Pot să-l văd pe prizonierul dumneavoastră? îl întrebă pe ajutorul de şerif care şedea la un birou.

— Sigur, domnişoară Dallas, spuse luând un inel cu chei dintr-un cui din perete. Îmi pare foarte rău de ce s-a întâmplat. Şeriful o să sosească mâine şi lucrurile vor fi clarificate. Cineva vrea să te vadă, îi zise băiatul lui Tynan când Chris intră în celulă.

Tynan se răsuci imediat, privind-o cu ochi scrutători şi

cercetători. Se pare că nu i-a plăcut ce a văzut şi se întoarse din nou cu spatele.

— Am primit mesajul tău, îi spuse Chris privindu-şi mâinile.

— Am văzut ce voiam să văd, acum poţi să pleci.

Răceala din vocea lui o făcu să ridice capul şi să se înfurie din nou.

— Hai spune-mi că iarăşi eşti nevinovat! La fel ca în cazul bandei Chanry. Îi apărai poate pe copii de Rory? Ce s-a mai întâmplat de data asta?

— Pleacă, Chris, zise el moale. Nu vreau să mă cert cu tine.

— Pentru că nu am pistol? O, da, cunosc codul Vestului. Nu te lupţi niciodată cu un bărbat neînarmat, sau cu o femeie. Cum ai putut să-mi faci asta? Oamenii ăştia au avut încredere în mine. Mi-au spus secretele lor, iar eu le-am cerut să aibă şi mai multă încredere. Le-am cerut să-ţi mai dea o şansă, să te lase să o iei de la capăt. Şi au făcut-o. Iar tu în schimb le-ai arătat cine eşti cu adevărat, eu fiind prea proastă ca să văd.

Tynan şedea cu spatele la ea, cu mâinile sprijinite de zidul de piatră, uitându-se pe fereastra celulei.

— Uită-te la mine când vorbesc cu tine. Dacă nu ai

niciun pic de conştiinţă, cel puţin prefă-te că ai maniere.

Se întoarse încet spre ea şi parcă era un om pe care Chris nu-l mai văzuse până acum, un om rece, la mile depărtare şi nicidecum aici.

— Nu te-am minţit niciodată când a fost vorba de mine. Ţi-am spus întotdeauna că nu sunt pentru tine. Dar niciodată nu ai ascultat ce ţi-am spus. Erai prea ocupată să arăţi lumii că poţi schimba criminalul care niciodată nu ai crezut că eram.

— Acum am aflat. Se îndreptă spre uşa celulei. N-am să te mai deranjez. Am venit doar ca să-ţi spun că eu, şi probabil domnul Prescott, vom pleca mâine dimineaţă. Am să fac totuşi în aşa fel încât tatăl meu să-ţi dea graţierea. Şi îl chemă pe ajutorul de şerif.

Tynan traversă într-o secundă camera, barându-i ieşirea.

— N-ai să pleci fără mine. I-am jurat tatălui tău că am să i te predau şi am de gând să o fac.

— Fireşte, bărbatul din Vest îşi ţine întotdeauna cuvântul. Poate să omoare zilnic câte un om, închisoarea poate să fie un mod de viaţă pentru el, dar întotdeauna îşi respectă cuvântul. Vreţi să-mi deschideţi ca să plec?

Tynan trânti uşa, izbindu-l pe băiat de perete.

— Nu poţi să pleci mâine dimineaţă. Nu poţi să traversezi ţinutul doar cu omul ăsta, nu ştie cum să supravieţuiască.

— Da, trebuie să recunosc că nu ştie să împuşte oameni nevinovaţi la picnicuri organizate de biserică.

— Nu el a tras în Sayers, spuse ajutorul de şerif. Sayers l-a atacat din spate.

— Ştiam că eşti nevinovat, spuse Chris. Un om ca tine nu se lasă prins când face ceva ilegal. Fiţi bun şi deschideţi-mi uşa, i se adresă ea ajutorului de şerif.

Tynan continuă să se opună.

— Chris, nu poţi să pleci până când nu ies de aici. Ai nevoie...

— Domnule Tynan, dacă aş aştepta să ieşi din închisoare după închisoare, n-aş mai ajunge niciodată acasă. Să fiu clar înţeleasă. Am de gând să plec mâine dimineaşă, spre casă, la tata. Ai să primeşti preţioasa graţiere şi vei scăpa de mine în toată această târguială. Puse mâna pe clanţă, o smunci şi ieşi iute afară. Când ai să ajungi la tatăl meu, după ce bineînţeles ai să treci prin toate închisorile Washingtonului, oricât de pe nedrept ai fi acuzat, s-ar putea să-ţi dea chiar şi cei zece mii de dolari pentru care ai muncit atât de mult. La revedere, domnule,

şi sper să nu ne mai întâlnim niciodată.

Capitolul 11

Dimineaţa următoare, înainte de răsăritul soarelui, erau pe drumul de ieşire din oraş. Chris mormăia răspunsurile la numeroasele întrebări pe care i le punea Asher despre seara trecută, spunând că logodna ei cu Tynan a fost o farsă, ca să-l salveze de înţepăturile lui Rory. Asher păru satisfăcut că ea avea remuşcările cuvenite.

Când trecură pe lângă închisoare, Chris văzu silueta întunecată a lui Tynan în celulă, urmărindu-i. Trecu cu capul sus, fără să se uite la el. Când o să iasă din închisoare, ea o să fie departe.

Niciunul nu vorbi prea mult în timp ce călăreau, fără să se grăbească prea tare, dar nici permiţându-şi să se bucure de peisaj. La prânz se opriră pentru a se odihni caii şi mâncară câţiva pesmeţi pe care-i luaseră cu ei.

Când auzi din urmă tropot de copite pe drumul îngust, lui Chris aproape că i se opri inima în loc.

Dar nu era Tynan şi nici altcineva interesat de ei. Trei bărbaţi zdraveni pe nişte cai piperniciţi trecură ca vântul pe lângă ei, cu capetele plecate şi cu feţele ascunse sub borul pălăriilor.

— Sunt fericit că nu ne caută pe noi, zise Asher după ce

trecură.

Asher nu vorbi prea mult cu Chris, care îşi aminti cât de nepoliticoasă fusese uneori cu el. Când o ajută să încalece, îi zâmbi de câte ori putu. Acum, când nu mai era Tynan, iar Chris nu mai era orbită de aura lui, putea să-l privească pe Asher cu alţi ochi. Acesta era omul cu care tatăl ei dorea ca ea să se căsătorească. Era puţin probabil ca el să scoată arma şi să tragă la cea mai mică ofensă.

Soarele se apropia de apus când dădură peste căruţa răsturnată şi n-ar fi văzut-o dacă Chris n-ar fi observat pământul răscolit de lângă drum. Erau urme proaspete, adânci, care duceau în lăstăriş.

— Să ne oprim un moment, zise ea descălecând şi luând-o la fugă spre lăstăriş. Nu făcu decât câţiva paşi când văzu căruţa mare şi veche trântită pe o parte şi de sub ea părea să iasă mâna unei femei.

Fugi înapoi strigându-l pe Asher să-i vină în ajutor.

— E cineva dedesubt, îi arătă ea. Trebuie să mişcăm căruţa şi să o scoatem.

Nu ezită decât o secundă, apoi se repezi spre ea.

Când ocoliră căruţa nu văzură decât braţul femeii. Capul şi restul corpului se aflau dedesubt.

— Poţi să o ridici? îl întrebă Chris arătându-i o parte

desprinsă din căruţă. Dacă tu o ridici, eu încerc să trag femeia afară.

Asher îşi adună toate forţele, se propti bine de căruţă şi-şi folosi picioarele ca pârghie.

— Acum! strigă el şi căruţa se mişcă.

Chris nu pierdu nicio secundă şi trase femeia afară. Asher veni lângă ea, îngenunche şi aprinse un chibrit pentru că se înserase deja, ca să cerceteze faţa femeii. Era acoperită de sânge.

— A primit cel puţin trei gloanţe, zise el încet.

— Dar respiră încă! Chris luă capul femeii şi-l sprijini în poala ei. O să te ducem la un doctor, îi murmură femeii care parcă începuse să se mişte.

— Soţul meu, şopti ea. Unde e soţul meu? Chris ridică privirea spre Asher, dar el cerceta deja zona din jur. Când se întoarse dădu din cap.

— Soţul tău este bine. Se odihneşte acum.

— Ne puteţi spune cine v-a făcut asta? o întrebă Asher când se întoarse.

Femeia vorbea cu mare greutate, iar sângele i se scurgea gâlgâind din răni.

— Trei bărbaţi, murmură ea în cele din urmă. Au vrut să ne omoare pentru că ştiam de Lioel. Ne duceam să-l

salvăm pe Lionel.

Deodată femeia o privi pe Chris cu ochii roşii ca sângele care i se scurgea din trup.

— Ajută-l! Ajută-l pe Lionel! Promite-mi!

— Da, sigur că o voi face. Îndată ce o să fii mai bine, amândouă... Se opri. Capul femeii căzuse într-o parte. Murise.

— Trebuie să aducem şeriful. Până atunci să lăsăm trupurile aici.

— Chris, i se adresă dur Asher pentru că ea începuse să se uite printre lucrurile căzute din căruţă. Ce naiba faci acolo?

— Caut ceva care să-mi spună cine este Lionel. O prinse de umeri şi o întoarse cu faţa spre el.

— Nu cred că trebuie să ne vârâm în buclucul care i-a adus moartea acestei femei. Mergem acasă şi nu oprim pentru nimeni şi pentru nimic. Lionel ăsta va trebui să-şi poarte singur de grijă. Acum hai să plecăm spre oraş.

— Nu-i putem lăsa aici aşa, zise Chris.

Păru că vrea să protesteze, dar se opri, apoi se duse şi cără trupul bărbatului.

Chris se îndreptă spre femeie, îi netezi părul, îi puse mâinile pe piept. Cu tot întunericul îşi dădu seama cât era

de tânără, văzu că părul ei, aşa plin de sânge cum era, era de culoarea grâului. Era mult prea tânără ca să moară, mai ales să fie ucisă.

Ridicându-se în picioare, Chris privi lucrurile răspândite în jurul ei – câteva haine femeieşti într-un sac de pânză, un săculeţ cu articole pentru cusut, un alt sac cu haine bărbăteşti. Se împrăştiaseră când se răsturnase căruţa. Privirea îi căzu pe ceva ce strălucea în lumina lunii. Când se aplecă, văzu că era o carte, îmbrăcată în piele, cu o închizătoare de alamă.

Scotocind iute în sacul cu lucruri bărbăteşti, găsi o cutie de chibrituri, aprinse unul şi lumină o pagină a cărţii. Aşa cum spera, era un jurnal şi, înainte să o vadă Asher, descifră cuvintele. *Trebuie să-i ajutăm pe Lionel* şi *Viaţa lui Lionel s-ar putea să fie în pericol. Nu este decât un copil şi nu ne are decât pe noi.*

Când îl auzi pe Asher venind închise iute jurnalul şi-l strecură în buzunarul costumului de călărie.

Lăsară căruţa şi lucrurile aşa cum le găsiseră ca să le examineze şeriful, încălecară şi porniră spre sud.

Au ajuns la un han şi l-a auzit vag pe Asher plângându-se şi cerându-şi scuze pentru mâncarea proastă şi mizeria locului, dar Chris nu-l asculta. Cu nişte mazăre arsă în faţă,

nu se gândea decât la jurnal.

Când, în sfârşit, fu singură în camera ei, se aşeză pe pat şi începu să citească. Începea cu trei ani în urmă, când Diana Hamilton se căsătorise cu bărbatul pe care-l crezuse a fi omul cel mai înţelept, cel mai deştept de pe pământ, Whitman Eskridge. Nu i-au trebuit decât câteva luni ca să descopere că o luase în căsătorie pentru banii ei. În şase luni cheltuise tot ce adusese ea prin căsătorie şi mai voia alţii.

Chris citi cum omul ăsta pătrunsese în afacerile familiei Hamilton şi numai după sinuciderea tatălui ei Diana a descoperit că Whitman delapidase fonduri.

Compania a dat faliment, dar Diana a rămas alături de soţul ei în tot cursul scandalului şi în timpul scoaterii la licitaţie a brumei de lucruri pe care o mai aveau. Când a spus că vrea să meargă să locuiască cu rudele ei bogate din ţinutul Washington, Diana a acceptat fără prea mare tragere de inimă, i-a scris vărului ei, Owen Hamilton, pe care nu-l văzuse niciodată şi a apelat la mila şi la bunătatea lui, cerându-i să le dea un acoperiş unde să locuiască.

Câteva zile Diana nu a mai scris nimic în jurnal, apoi a început cu informaţia că Whitman i-a spus că Owen îl fură

pe Lionel. Lui Chris i se păru cam confuz totul, până când citi câteva pagini mai departe. Înţelese că Lionel era adevăratul proprietar al acţiunilor Hamilton. Era un băiat de unsprezece ani şi totul îi fusese lăsat de unchiul lui, care era vărul Dianei. Iar Whitman Eskridge descoperise un fel de dovadă că Owen Hamilton îşi înşela nepotul în ce priveşte moştenirea. Din nefericire, jurnalul nu spunea despre ce fel de dovadă era vorba. Era târziu în noapte când termină de citit şi adormi cu jurnalul în poală. Avu un vis în care se făcea că este Diana Eskridge.

— Chris, trezeşte-te, îi strigă Asher, zgâlţâind-o. Am bătut la uşă, dar nu mi-a răspuns nimeni. N-ai dormit toată noaptea ca să citeşti asta?

Căscând, Chris dădu din cap că da.

— Ei bine, indiferent ce este, sper că a meritat. Acum m-am întors şi vreau să-ţi spun că şeriful a ridicat trupurile. Mă duc să mă culc. Ne vedem la cină.

Chris era obosită, dar dormea cu intermitenţe. Se tot gândea şi visa la cele citite. Era atât de nedrept ca femeia asta tânără şi drăguţă să ducă o viaţă atât de îngrozitoare. Şi ce se va întâmpla acum cu sărmanul băiat a cărui moştenire încerca să o salveze? Lionel nu va mai avea nicio rudă, cu excepţia acestui unchi necinstit.

Până seara era convinsă că trebuie să facă ceva pentru această tânără femeie care murise. Nu putea să lase ca moartea ei să fie în zadar, nu putea lăsa durerea şi agonia ei nerăzbunate.

La cină îi puse lui Asher o mulţime de întrebări despre înfăţişarea tinerei femei care murise.

— Chris, cum de poţi să fii atât de morbidă?

— Crezi că era făcută cam ca mine? Semăna vreun pic cu mine?

Când văzu că nu o să înceteze, începu să-i răspundă.

— De ce nu-mi spui ce ai în cap? zise el încet.

Chris aproape că se îneca încercând să-i spună prea multe şi prea repede. Când se calmă puţin, o luă de la capăt. În primul rând, îi spuse de jurnal şi de căsătoria nefericită a Dianei Eskridge.

— Nu a avut niciun moment de fericire. Şi era tocmai pe cale să facă ceva foarte bun. Voia să-şi salveze vărul a cărui avere îi fusese furată de un unchi nemernic când a fost omorâtă.

Asher privea preocupat mâncarea din farfurie.

— Ţi-a trecut vreun moment prin cap că unchiul ăsta nemernic ar putea fi unul dintre cei care au ucis-o?

— Fireşte că mi-a trecut. Dar a murit cerându-mi să o

ajut protejându-l pe Lionel.

— Şi cum propui să faci asta? Să te duci la unchiul ăsta şi să-i spui: scuză-mă, îţi furi nepotul? Dacă da, predă-te singur şi du-te la închisoare pentru tot restul vieţii tale? Zău, Chris, este prea absurd.

— M-am gândit, zise Chris trăgând adânc aer în piept, că întrucât omul nu şi-a văzut niciodată verişoara, aş putea să mă dau drept ea.

Lui Asher îi căzu falca şi rămase cu gura căscată.

— Dar dacă el este cel care a comandat uciderea ei, nu crezi că va fi cam suspicios când o să apari la uşă?

— Nu-mi închipui că poate să spună că a crezut că am murit.

— Nu tu, Chris, ci Diana Eskridge. N-ai să poţi să te descurci. Nu ştii aproape nimic despre ea. Ce legătură este între cei doi? Poate că Diana asta are un semn din naştere care este o caracteristică de familie. Există o mie de lucruri pe care nu le ştii. De ce nu s-a întâlnit cu omul ăsta niciodată până acum? Nu, nu poţi să faci aşa ceva.

Chris privi în farfurie şi încercă să se controleze, dar simţea că începe să plângă.

— Ce s-a întâmplat, Chris? o întrebă el luând-o de mână.

— Tynan, fu tot ce putu să scoată printre suspine. Îl auzi

pe Asher trăgând adânc aer în piept şi îşi dădu seama că era pentru prima dată când recunoştea că fusese de fapt ceva între ea şi călăuză. Dar în momentul ăsta, secretul nu mai avea nicio importanţă. Nu se gândea decât la Tynan.

Asher continuă să-i ţină mâna.

— Dacă te duci să-l vizitezi pe vărul Dianei Eskridge, ce faci cu soţul ei? Cu siguranţă că Owen Hamilton vă aşteaptă pe amândoi. Nu prea cred că poţi să spui că l-ai pierdut în drum spre Vest.

— Nu m-am gândit la el, spuse Chris ştergându-şi ochii cu mâna. Poate aş putea să mă prezint drept văduvă. A fost răpus de vărsat de vânt, sau l-a muşcat un câine turbat, sau poate indienii, sau...

— Şi dacă te duci cu el? o întrerupse Asher. Dacă te duci cu soţul tău?

— Vrei să spui să-l determin pe Tynan să pretindă că este soţul meu? După tot ce mi-a spus despre căsătorie? L-ar împuşca probabil pe Hamilton din prima zi. Fără îndoială că el...

— Poţi să ţi-l scoţi pe omul ăsta din cap măcar o secundă? o întrebă Asher supărat. Mă gândeam la mine.

— Tu? Ca soţul meu? întrebă Chris nevenindu-i să creadă.

Preţ de o secundă, Asher îi aruncă o privire de dispreţ.

— Vrei să-l ajuţi cu adevărat pe Lionel sau nu?

— Vreau dar... în afară de asta, domnule Prescott, dumneata nu poţi să faci asta. Sunt sigură că prezenţa dumitale este reclamată în altă parte şi ultimul loc unde ai vrea să fii ar fi acolo unde ţi-ai risca viaţa pentru a salva pe cineva pe care nici nu-l cunoşti. Nu, nu, trebuie să fac asta singură. Am să spun că soţul meu a fost ucis sub picioarele cailor când trenul s-a oprit să se alimenteze cu apă. Ori poate că conducta de apă s-a prăbuşit peste el, şi-a pierdut cunoştinţa şi s-a înecat în plin deşert. Mi-ar plăcea să i se fi întâmplat ceva teribil domnului Whitman Eskridge. O merită pentru modul în care a tratat-o pe Diana.

— Chris, dacă nu merg şi eu ca să am grijă de tine, am să-i spun tatălui tău unde eşti şi ce pui la cale de data asta.

— N-ai s-o faci, pufni Chris.

— Hai, pune-mă la încercare, îi răspunse privind-o printre gene.

Chris se îndepărtă de el şi brusc îi simţi intensitatea privirii. Încercase de câteva ori să-i demonstreze cât de mult o place, dar acum simţea că sincer vrea să o ajute.

Asher îi zâmbi.

— Fireşte, va trebui să citesc jurnalul înainte de a merge să văd ce fel de... oh, scuză-mă. Crezi că poţi să fii soţioara ascultătoare care nu-şi contrazice soţul, indiferent ce ar face el?

Chris strânse gura, buzele nemaifiind decât o linie.

— Pot să joc orice rol este necesar. De unde să ştie Owen Hamilton cum sunt eu?

— Sunt sigur că dacă este omul care crezi tu că este – care răpeşte moştenirea unui copil, pune să-i fie ucise rudele, atunci este genul care va studia o persoană. Cu siguranţă ştie de sinuciderea tatălui Dianei şi trebuie să fi auzit despre banii pe care eu... şi-i făcu cu ochiul, i-am furat.

— Ţi-ai risca viaţa pentru ceva care nu te priveşte câtuşi de puţin? Tot nu-i venea să creadă că vrea să facă asta. Oare o place atât de mult? Sau este vorba de banii tatălui ei?

— Dacă nu ţi-ai fi riscat de atâtea ori viaţa ca Nola Dallas, ar fi fost mai puţine reforme în legile noastre. Chris, aş fi onorat să fiu soţul tău, indiferent dacă pentru o noapte sau pentru totdeauna.

— Oh! exclamă Chris clipind.

— Acum putem începe să facem planuri? o întrebă Asher. Eu cred că ar trebui să rămânem aici mâine, poate chiar şi poimâine, să citim jurnalul cu voce tare şi să descoperim tot ce putem despre Diana Eskridge şi soţul ei. Aşa vei intra în toată treaba asta cât mai bine pregătită. De acord?

Chris se uită pe sub gene la Asher, care zâmbea ca şi cum ar fi fost extrem de satisfăcut de ceva. Mâine pe vremea asta, bărbatul din faţa ei îi va fi soţ, sau, mă rog, un fel de soţ.

Când se întoarse spre ea, Chris remarcă pentru prima dată ce gene dese şi lungi avea şi o privea într-un mod în care categoric o făcea să se simtă stânjenită. Se foi pe scaun în timp ce-l asculta făcând planuri.

Capitolul 12

Casa cu trei etaje a lui Owen Hamilton nu era departe de mare, pe coastă, la vest de Washington. Au avut nevoie de trei zile ca să se pregătească pentru călătorie, după care Chris şi Asher s-au urcat într-o căruţă, care trebuie să fi fost veche de vreo 15 ani şi au pornit spre vest.

N-au vorbit prea mult pe drum, trecând amândoi în revistă ce aveau de făcut ca să iasă cu bine din această escapadă. Au petrecut noaptea la un han, luând camere separate şi au pornit mai departe dimineaţa devreme.

Mai aveau vreo câteva mile până la destinaţie, când Asher se întoarse spre ea.

— Este ultima ta şansă, Chris. Dacă vrei să te retragi, acum este momentul.

— Numai dacă vrei tu.

— Acum, când am tot ce-şi poate dori cineva? chicoti Asher. Voi fi nevoit să-mi petrec nopţile şi zilele cu o tânără şi drăguţă doamnă, voi fi obligat să fac ceva constructiv cu timpul meu în loc să stau să tot cer împrumuturi pe care să nu le primesc şi aş putea să am şi ceva din satisfacţia pe care o ai tu când ajuţi oamenii. Ce mi-aş putea dori mai mult? O privi cu coada ochiului.

Apropo, Chris, am de gând să folosesc tot acest timp ca să te cuceresc. Până când plecăm de aici, am de gând să te fac să te îndrăgosteşti de mine.

— Pentru mine sau pentru banii mei? îl întrebă ea ridicând dintr-o sprânceană.

— Pistolarul tău ţi-a spus asta?

— Nu, răspunse ea sinceră. Dar nu-i aşa că este adevărat că tata te-a trimis în această misiune de salvare în speranţa că am să mă îndrăgostesc de tine? Tata îşi doreşte extraordinar de mult să mă căsătoresc, să stau acasă şi să fac copii.

Ash îi zâmbi şi trase de hăţuri ca să meargă mai repede caii.

— Aşa au pornit lucrurile la început. Cred că m-aş fi însurat şi cu un struţ cu trei capete dacă aş fi fost convins că asta mi-ar fi redat respectul pentru mine însumi. Dar adevărul este, Chris, că acum totul înseamnă mult mai mult pentru mine. Eşti cea mai curajoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Eşti cea mai... cea mai interesantă femeie pe care am întâlnit-o până acum. Dacă am trăi împreună nouăzeci de ani, nu cred că m-aş plictisi cu tine.

Chris nu putu să nu râdă.

— Cred că este unul dintre cele mai frumoase complimente care mi s-au făcut vreodată.

— Şi acum, când acest criminal arbaletier a dispărut din calea mea, cred că voi avea o şansă. N-am să înţeleg niciodată cum vă place vouă femeilor, un asemenea gen de bărbat.

Chris ridică din umeri. Să fi fost Tynan doar un gen? se întrebă ea. Oare atât şi nimic mai mult? I s-a părut atât de special, atât de unic. Poate că fusese orbită de extraordinara lui frumuseţe exterioară. Auzi galopul unui cal şi simţi că-i stă inima în loc, dar nu era decât un cowboy. Se relaxă sprijinindu-se de spătarul scaunului, atât cât se putea într-o trăsură fără arcuri.

— Ai permisiunea mea să încerci, domnule Prescott. Poţi să încerci.

Două ore mai târziu au ajuns la casa Hamilton.

— Acum aminteşte-ţi că eşti Diana Eskridge, o femeie supusă, blândă şi nu faimoasa Nola Dallas. Dacă uiţi care-ţi este locul, s-ar putea să fiu nevoit să ţi-l amintesc.

Îl privi cu ochi mari şi vru să spună ceva, când uşa de la intrare fu deschisă de o femeie grasă cu şorţ în faţă iar Chris lăsă capul în jos. Îşi alesese hainele care i s-ar fi potrivit Dianei, din stambă ieftină imprimată, fără niciun

fel de stil. Erau hainele unei femei care-i permitea soţului să-i facă viaţa mizerabilă.

— Trebuie să fiţi familia Eskridge, spuse femeia grasă şi cu faţa lată. Vă aşteptăm de câteva zile.

Începusem să ne îngrijorăm. Puneţi bagajele jos. Am să-l chem pe domnul Owen. Şi porni înainte pe nişte scări. Apropo, eu sunt Unity, le strigă ea peste umăr.

Chris mai făcu câţiva paşi în cameră. Se aflau într-un hol, cu o cameră de muzică în dreapta, un salon în stânga, şi tot în dreapta, în fund, o sufragerie. Ridică privirea când Owen apăru în capul scărilor. Era înalt, cu umerii largi, cu o mică mustaţă deasupra unei guri pline. Era ultimul om de pe lume despre care cineva ar fi putut crede că este o lichea. Zâmbea atât de plăcut încât lui Chris îi venea să-i spună adevărul pe loc.

— Trebuie să fii Diana, spuse el cu o voce profundă, care te liniştea pe loc. În sfârşit, ne cunoaştem.

Ea îi întinse mâna.

— Da, în sfârşit, murmură Chris. Acesta este soţul meu, Whitman. Nu avem cuvinte să vă mulţumim pentru că ne-aţi invitat în frumoasa dumneavoastră casă.

Le zâmbi amându-rora cu căldură sinceră.

— Nici să nu vă gândiţi la asta. Mă bucur că o să am

companie. Unity va fi încântată să aibă pe cineva cu care să mai vorbească. Trebuie să fiţi obosiţi. Să vă arăt camera voastră. Mâncăm cam într-o oră iar până atunci mă tem că va trebui să mă scuzaţi deoarece mă aşteaptă munţi de hârtie. Cu totul pe neaşteptate poimâine îmi vine un cumpărător din est şi trebuie să fiu gata când soseşte. Simţiţi-vă ca acasă. În spate este o grădină care o să vă placă. Am ajuns: Deschise uşa unei camere largi, spaţioase, cu un pat dublu cu baldachin, un dulap şi cu un balansoar într-un colţ. Chris fu recunoscătoare când văzu o canapea decolorată de-a lungul unui perete. Ash îi urmări privirea şi-i făcu cu ochiul, iar ea roşi.

— Este mai mult decât ne trebuie. Vă mulţumim foarte mult, spuse Asher.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, strigaţi pur şi simplu. Nu suntem prea formalişti. Unity este de obicei jos în bucătărie, iar pe mine mă puteţi găsi uneori sus. Am acolo o masă de biliard şi un bar complet. Una dintre cele mai mari plăceri ale mele. Ne vedem la prânz la doisprezece şi jumătate. Închise uşa după el şi dus a fost.

Asher se aşează pe pat, încercând arcurile.

— N-aş vrea să scârţâie. Majoritatea căsniciilor sunt ruinate de scârţâitul patului mai mult decât orice...

— N-a spus un cuvânt despre Lionel, i-o tăie Chris scurt. Crezi că este aici? Doar nu crezi că i-o fi făcut deja ceva, ce zici?

— Şi l-a îngropat în tufele de trandafiri? Owen nu pare a fi omul care să facă cuiva nici cel mai mic rău. N-am mai întâlnit pe nimeni până acum care să facă o asemenea primire rudelor sărace. Ce-ai zice de un pui de somn înainte de masă?

— Sper din toată inima că nu ai de gând să insişti să-mi vorbeşti de... intimităţile cuplurilor căsătorite. Cred că am să mă duc să văd grădina de care vorbea Owen. Este locul unde s-ar putea juca un copil de unsprezece ani.

Chris coborî scările şi se duse la bucătărie. Unity nu era acolo, dar mirosurile care se ridicau din oale erau delicioase. Parcă de ani de zile nu mai mâncase o mâncare ca lumea.

Grădina era frumoasă, plină cu azalee, flori sălbatice de munte şi plante cu bulbi. Se vedea că cineva iubea foarte mult această grădină şi presupuse că era vorba de Owen. Sub un brad uriaş se afla o bancă din piatră, iar Chris se aşeză, se sprijini cu spatele de copac şi închise ochii. În acel moment simţi că niciodată nu-i fusese atât de dor de casă. Mama ei avusese o grădină ca asta, dar de când

murise, tatăl ei o lăsase în părăsire. De câte ori mergea acasă aproape că-i venea să plângă când se uita cum o năpădiseră buruienile.

— Ar trebui să stai acasă şi să ai tu singură grijă de ea, îi tot spunea taică-său.

— Nu ai voie să stai acolo. Este banca mea.

Chris deschise ochii şi văzu în faţa ei un băiat.

Semăna puţin cu Owen, numai că faţa lui Owen era mai plăcută. Cea a băiatului era ameninţătoare.

— Trebuie să fii Lionel, zise ea zâmbind. Eu sunt...

— Ştiu cine eşti. Sunteţi rudele sărace care aţi venit să staţi pe capul meu. Acum ridică-te şi pleacă.

Chris rămase pur şi simplu cu privirea aţintită la el. Faţa băiatului începu să se înroşească.

— Ţi-am spus să te ridici. Este locul meu. Este grădina mea. Este casa mea. Trebuie să-l chem pe unchiul ca să scap de tine?

— Ei da, cred că asta ar trebui să faci, zise ea întrebându-se ce ar face Owen dacă ar fi deranjat de la treburile lui ca să-i spună unui oaspete să se ridice ca să dea locul unui băieţel obraznic.

Roşeaţa începu să dispară de pe faţa copilului, dar Chris îşi dădu seama că furia lui era pe punctul de a izbucni.

— Trebuie să-mi dai ascultare.

— Şi de ce mă rog?

— Pentru că tot ce este aici este al meu şi tu depinzi de mila mea.

Chris îi zâmbi înăbuşindu-şi râsul.

— Se pare că locul ăsta nu este al tău acum, şi de asemenea se pare că nu ai niciun fel de maniere. Vrei să o luăm de la început? Eu sunt verişoara ta, Diana Eskridge.

Lionel făcu un pas înapoi, apoi, într-o fracţiune de secundă luă un pumn de noroi dintr-un strat de flori şi-l aruncă pe rochia ei curată. Înainte de a putea spune ea ceva, dispăru. Chris se ridică, îşi privi rochia şi intră în casă. Unity, care tocmai scotea o pâine din cuptor, ridică privirea.

— Pun pariu că l-ai cunoscut pe Lionel. Vino aici, scumpo, stai jos şi am să ţi-o curăţ imediat. Copilul ăsta o să ne omoare pe toţi.

— Sunt sigură că nu mă priveşte, dar a încercat cineva să-l pună la punct pe copilul ăsta? Luă cârpa udă pe care i-o întindea Unity.

— Atât încât aproape că au obosit. Când ai să fii de vârsta mea, ai să afli şi tu, copiii se deosebesc aşa cum se deosebeşte noaptea de zi. Sunt unii pe care îi cuminţeşti

dintr-o privire, pe majoritatea cu nuiaua şi apoi vine Lionel. Nimic nu are efect asupra lui. Crede-mă, unchiul lui a încercat totul.

— Dar cu vorba bună? întrebă Chris ştergându-şi noroiul de pe rochie. Am înţeles că este orfan.

— Nu eşti de mult aici, dar ai să vezi. Domnul Owen este cel mai bun om din lume. I se frânge inima când trebuie să folosească nuiaua pe băiatul ăsta. Dar n-o mai face de ani de zile. Zice că vrea ca băiatul să se simtă aici ca acasă, dar eu îl cunosc de când era mic.

Chris nu era sigură ce ar fi trebuit să ştie Diana, dar era nevoită să rişte.

— Aţi fost cu Lionel înainte de a fi cu unchiul său?

— Tot uit că nu ştii nimic despre noi.

— Dacă-mi dai castronul cu mazăre, am să o curăţ eu, zise Chris.

— Nu se obişnuieşte aşa ceva. Faci parte din familie, dar astăzi am să te las să mă ajuţi. Aşa, unde am rămas? O, da. Lucram pentru fratele şi cumnata domnului Owen; eram acolo în noaptea în care doamna Laura l-a născut pe micuţul Lionel. A fost o noapte fericită. Dar nu au trecut decât câteva luni şi au pierit în incendiul ăla. Lionel nu avea decât şase luni. Fireşte, totul i-a rămas lui, domnul

Owen urmând să aibă grijă de proprietăţi până când Lionel împlineşte douăzeci şi unu de ani. El a făcut tot ce a putut, dar băiatul... Nu termină propoziţia, lăsând-o să-şi imagineze despre ce era vorba.

Chris nu putu scoate mai mult de la femeie, iar Unity, tot timpul cât au mai stat împreună, nu a spus decât ce om minunat este domnul Owen şi cât de norocoasă a fost ea să lucreze pentru el. Chris se gândi că acesta este visul oricărui stăpân – să găsească un servitor devotat.

La prânz, Lionel veni târziu la masă, bosumflat. Owen l-a salutat şi i-a prezentat pe verii lui. Diana şi Whitman, dar copilul le aruncă o privire sumbră şi începu să se joace cu mâncarea din farfurie. În două rânduri Chris l-a surprins uitându-se la ea cu o privire deosebit de ostilă. De ambele dăţi i-a zâmbit.

— Ce pacoste de copil, zise Ash când ajunseră în camera lor. Nu i-a ars nimeni o mamă de bătaie? Şi de ce mănâncă la masă cu adulţii?

— Probabil pentru că el este stăpânul acestui loc, zise Chris umblând prin garderoba ei foarte subţirică şi sărăcăcioasă.

Asher îşi plimbă mâna pe muchiile dulapului.

— N-aş fi crezut niciodată că te poţi îndrăgosti de o

piesă de mobilă. Îţi aminteşti prima dată când te-am văzut? I-am spus lui Tynan că n-ar trebui să intrăm în dormitorul unei doamne, dar el a zis că trebuie să te luăm fără să facem prea mult zgomot. Am crezut că dormi, dar patul era gol şi, când te-am auzit intrând în cameră, am sărit imediat în dulap.

— Nu vreau să vorbesc despre el.

— El? Care el? Doar nu te referi la pistolarul ăla de două parale, nu? Am crezut că ai terminat cu el. După tot ce a făcut la picnicul ăla am crezut că n-o să mai vrei să-l vezi niciodată.

— Aşa este. Nu putem să vorbim despre altceva? De exemplu cum să aflu ce se petrece în casa asta? De ce este atât de nefericit copilul ăsta?

— Este prea răsfăţat, asta-i tot, iar dacă ai fi avut copiii tăi ai fi ştiut asta.

— Iar tu ai copii, nu? Aşa de mulţi, încât eşti o autoritate în materie, nu?

— Ştiu destule ca să fiu sigur de ceea ce văd. I s-a dat totul, iar el pretinde tot mai mult. Chris, hai să nu ne certăm. Hai să ne bucurăm de timpul petrecut împreună. Întinse braţele spre ea aproape atingând-o, dar Chris se feri.

— Eu mă duc în grădină. Ne vedem mai târziu. Vezi dacă te poţi face util lui Owen şi află câte ceva. Suntem aici pentru o treabă şi de asta trebuie să ne ocupăm.

Chris părăsi camera cu un suspin de uşurare. Nu se prea gândise la ce înseamnă să trăieşti practic cu un bărbat, să împarţi noapte după noapte aceeaşi-cameră cu el. Dar întrezărea deja problemele care urmau să se ivească.

Jos, îi găsi pe Owen şi Unity arătând cam încurcaţi.

— Am să am grijă cu, spunea Unity. Mergeţi şi vedeţi-vă de treburile dumneavoastră.

Chris îşi muşcă limba ca să nu întrebe ce a mai făcut acum Lionel şi întrebă în schimb politicoasă dacă poate fi de folos în vreo problemă.

— Nu este decât una dintre complicaţiile acestei case pe care de obicei le rezolv, zise Owen. Dar astăzi trebuie să-mi termin treburile înainte de a veni cumpărătorul care s-a anunţat şi nu am timp să...

— Pot să vă fiu de folos? întrebă Chris. M-am ocupat de casa tatălui meu ani de zile.

— Nu putem să-ţi cerem ţie... începu Owen, dar se opri. Diana, îţi voi rămâne veşnic recunoscător dacă mă ajuţi. Unity are o groază de treabă şi nu are timp. Acum cinci minute, grădinarul m-a anunţat că trebuie să plece la San

Francisco şi să aibă grijă de sora lui bolnavă şi l-a adus pe vărul său să vadă de grădină, numai că nu-l cunosc pe acest om şi mi-ar trebui zile întregi ca să-i spun ce trebuie să facă.

— Lasă-mă pe mine, zise Chris. Am să am eu grijă de tot. Unde sunt grădinarii? Cel vechi şi cel nou? Am să iau eu instrucţiunile de la cel vechi şi am să i le transmit celui nou şi am să cer şi referinţe.

Owen o privea aproape mirat, iar Chris se gândi că poate făcuse o greşeală. Se presupunea că Diana Eskridge este un *fel* de şoricel, nu o femeie care să-şi asume întreţinerea casei altcuiva. Dar rareori bărbaţii ştiu câte ceva despre cum se conduce o casă. O femeie poate stăpâni o armată de servitori şi totuşi bărbatul poate gândi că nu are destulă minte ca să chibzuiască douăzeci de dolari.

— Diana, ţi-aş fi foarte recunoscător dacă m-ai ajuta în problema asta. Responsabilităţile domestice nu sunt punctul meu forte.

— Îmi face plăcere să ajut ori de câte ori pot, zâmbi ea modest.

— Al mă aşteaptă în grădină cu vărul lui. Las totul pe tine.

Chris fu bucuroasă că avea ceva de făcut şi se îndreptă spre grădină zâmbind. Este mult mai probabil ca el să-i spună ceva dacă îl ajuta, indiferent cum.

Tocmai ieşea din casă când se ciocni de singurul om pe care nu voia să-l vadă.

— Tu! exclamă ea. Pleacă de aici. Făcu stânga împrejur şi porni înapoi spre casă.

Tynan o prinse de braţ.

— Aşa-l tratezi tu pe noul grădinar? O să-i spui lui Hamilton că nu poţi să mă angajezi?

Se opri şi-l ţintui cu privirea.

— Ţi-am spus că nu mai vreau să te văd în viaţa mea.

— Şi eu ţi-am spus că răspund de tine până când te predau tatălui tău. Nu te las singură până ce nu vei fi în grija lui.

— Trebuia să mă duci înapoi şi îndrăgostită de Asher. Asta pot să o fac şi singură. Aici stau cu Asher în aceeaşi cameră şi am de gând să mă îndrăgostesc de el.

— Bine! Grozav! Mă bucur să aud asta. Vă urez tot ce este mai bun în lume, dar ai să stai şi aproape de mine până când eu personal te voi preda tatălui tău.

— Aşa crezi tu! Am să mă duc chiar acum să-i spun lui Owen că nu corespunzi ca grădinar. Am să-i spun că nu

eşti demn de încredere, că s-ar putea să pliveşti buruienile cu pistolul.

— Sper să o faci, zise el pornind alături de ea. Oricum nu mi-am dorit niciodată să fiu grădinar. Am să-i spun pur şi simplu lui Owen cine eşti în realitate şi atunci ne putem întoarce la tatăl tău, iar după aia am să scap de tine şi am să-mi iau graţierea. Iar tu poţi să te măriţi cu ilustrul domn Prescott, în timp ce eu o să-mi iau banii pentru că mi-am jucat rolul de Cupidon. Îmi convine grozav.

Ea se opri.

— Vreau să rămân aici şi să descopăr ce se întâmplă cu Lionel. Am făcut o promisiune unei muribunde.

— Aha, înţeleg, promisiunea pe care ai făcut-o cuiva pe care nici nu-l cunoşti este sacră, în timp ce promisiunea pe care i-am făcut-o eu tatălui tău n-are nicio valoare, nu-i aşa?

— Nu, îmi denaturezi cuvintele.

— Să sporeşti faima Nolei Dallas cu o istorie care va frânge inima cititorilor, asta nu înseamnă interes personal?

— Pleacă de lângă mine, zise ea, dar nu porni spre casă. Sunt absolut în siguranţă şi nu am de gând să mă bag în niciun bucluc. Am să-i scriu tatălui meu o scrisoare în care am să-i spun că ţi-ai îndeplinit obligaţiile şi-ţi va da şi

graţierea şi banii. Îţi voi plăti chiar eu banii din moştenirea mamei mele. Acum pleci?

— Şi să te las aici singură? Dacă Hamilton face ceva nelegal, crezi că se va abţine de la violenţă când va fi descoperit? Cineva trebuie să te apere de tine însăţi.

— Mă poate apăra Asher.

Tynan chicoti.

— Şi de Ash cine va avea grijă... Ai următoarea opţiune: fie rămân aici ca grădinar şi să fiu cu ochii pe tine, fie plecăm amândoi.

Chris îşi ascunse pumnii în cutele fustei.

— Cum ai aflat unde sunt? îşi apropie faţa de a ei.

— Schimbând trei cai şi două şei. Doamnă, în ultimele zile nu am făcut altceva decât să te urmăresc şi să încerc să aflu unde eşti. În cele din urmă şeriful mi-a spus câte ceva despre tine.

— Şi ce putea să ştie el? întrebă Chris privindu-l cu ochii mari.

— Mai mult decât ţi-ai putea închipui. A auzit de Owen Hamilton. Omul face afaceri mari, controlează o mulţime de bani. Nu ai de-a face cu un fleţ ca Prescott, pe care să-l învârteşti după degetul mic aşa cum vrei.

— Nu pot să-l învârtesc pe Asher... Se opri zărind printre

copaci o femeie extrem de frumoasă, cu păr şi ochi negri, cu o faţă perfectă şi un mers senzual. Cine este asta?

— Bodyguardul meu. M-am gândit că aşa cum tu ai putut să-ţi creezi o altă identitate, pot să o fac şi eu. Pilar a fost de acord să fie soţia mea pe toată durata acestei farse. M-am gândit că întrucât tu locuieşti cu curajosul domn Prescott, iar eu cu Pilar, nu se mai poate întâmpla ce s-a întâmplat în junglă. Nu am de gând să mă întorc în închisoare.

— Soţie, murmură Chris. Soţie?

Tynan îşi îngustă ochii şi o privi.

— Da, grădinarul are o soţie. Pilar va ajuta în casă, iar eu afară. Fiind doi cu ochii pe tine, poate te vom putea scoate de aici.

— Unde stai?

— În casa grădinarului, fireşte. Ascultă Chris, dacă vrei să continuăm farsa asta până când ai să afli despre ce este vorba, ar fi mai bine să începem. Nu ai de gând să-mi spui ce trebuie să facem?

— Mi-ar face mare plăcere să-ţi spun ce să faci, domnule Tynan, zise ea cu un zâmbet fals, îndepărtându-se de el şi pornind înapoi spre casă.

— Nu vrei s-o cunoşti pe Pilar? strigă după ea cu o voce

ironică.

Chris îşi continuă drumul fără să se întoarcă.

Capitolul 13

— Diana! zise tăios Asher. Îţi vorbeşte vărul tău.

Chris ridică ochii din farfurie şi îndreptă o privire goală spre Owen Hamilton, o secundă neştiind cine era.

— Îţi dai seama ce păţesc eu cu ea, spunea Asher. Poate fi extraordinar de enervantă uneori.

— Da, bine... spuse şovăitor Owen. Cum te-ai descurcat cu noul grădinar, Diana?

Unity punea un castron mare cu morcovi pe masă.

— Un bărbat care arată ca el se descurcă cu orice femeie. Nu cred că mi-ar mai plăcea bătrâna faţă urâtă a lui Al.

Owen îi aruncă o privire de reproş menajerei.

— Pare să ştie ce are de făcut, murmură Chris. Cred că a lucrat la vreo fermă.

— Eu nu cred că este fermier, spuse Lionel. Eu cred că este un hoţ. Cred că jefuieşte bănci şi omoară oameni.

Asher o privi atent pe Chris, care nu-şi ridică ochii din farfurie. Treizeci de minute mai târziu, după ce toată lumea plecă de la masă, o înşfăcă de braţ.

— Hai afară cu mine, vreau să vorbim.

Practic o târa în grădină, cât mai departe de casă ca să

nu se poată auzi ce vorbesc.

— Ei bine, cine este acest fermier-jefuitor? Este cine cred eu că este?

— Da, răspunse ea, dar n-am avut nici cea mai mică idee că vine aici. Spune că răspunde de mine până mă predă tatălui meu.

— Deci iar sunt nevoit să am de-a face cu el. Chris, sper că nu ai de gând să te dai în spectacol şi de data asta. Nu cred că ar fi bine pentru imaginea umilei şi supusei Diana să fie văzută ţinându-se după grădinar.

Fu bucuroasă că era întuneric ca să nu se vadă cât de tare roşise.

— Nu, nu am de gând să mă mai fac din nou de râs. În afară de asta a adus o femeie cu el. Ca şi mine, nici el nu doreşte să mai aibă de-a face cu mine. Ei, asta îţi potoleşte gelozia? Acum putem să intrăm? Sunt groaznic de obosită.

Asher privi undeva, peste capul ei, apoi o prinse brusc în braţe şi o sărută apăsat. Chris îşi zise că trebuia să fie un sărut, dar nu-l receptă câtuşi de puţin ca atare. Ea ţinea ochii larg deschişi, iar el privea undeva, dincolo de ea. Începu să se depărteze de el, dar exact în momentul acela auzi că cineva fluiera în spatele ei şi ştiu pe loc cine este. Îl

luă imediat pe Asher în braţe şi-l strânse mai aproape de ea, încercând să pună o oarecare pasiune în sărut. În ce-l priveşte pe Ash, păru să meargă, pentru că el închise ochii şi începu să o strângă cu multă pasiune; dar ea nu gândea decât unde o fi acum Tynan.

— A, noii însurăţei, zise Tynan trecând pe lângă ei. Este aşa de bine să vezi oamenii că se iubesc.

Chris îl împinse pe Asher cu o oarecare forţă, ridică bărbia şi trecu pe lângă Tynan fără să arunce nici măcar o privire în urmă.

Când Asher ajunse în cameră ea întindea cearceafuri pe canapeaua de lângă perete.

— Îl urăsc pe omul ăsta! îl urăsc în mod absolut, total şi complet. Aş vrea să se întoarcă la închisoare şi să rămână acolo pentru totdeauna. Mi-ar plăcea să ştiu că putrezeşte undeva, departe.

— Nu mi se pare deloc că l-ai urî, zise Asher înţepat. Mie mi se pare că încerci să mă foloseşti ca să-l faci gelos.

— Gelos! Spunea că n-ar putea să suporte să mă vadă cu alt bărbat, dar de fapt nici nu-i pasă.

Nu-l interesează nimic altceva decât să obţină banii ăia.

— Şi înainte de a se muta aici cu voluptuoasa Pilar. Lovi cu pumnul într-o pernă. Îl urăsc într-adevăr din toată inima

pe omul ăsta. Aş fi vrut să nu-l fi întâlnit niciodată în viaţa mea. Aş fi vrut...

Asher o prinse de umeri şi o întoarse cu faţa la el.

— Chris, protestezi prea mult. Cunosc eu un mijloc de a ţi-l scoate din minte. Se aplecă spre ea. Eşti obsedată de omul ăsta pentru că nu ai cu ce să-l înlocuieşti. Îi atinse gâtul cu buzele. Petrece-ţi noaptea cu mine. Am să te fac să-l uiţi. Am să te fac să uiţi tot, cu excepţia noastră. Vom fi un cuplu real de oameni căsătoriţi, iar când vom pleca de aici, putem merge la tatăl tău şi să facem ceremonia legală.

Chris încercă să se bucure de tandreţea cu care o săruta pe gât. Era un bărbat bine, mirosea frumos, nu era absolut nimic în neregulă cu el, cu excepţia faptului că nu exista scânteia. Ar fi putut să adoarmă acolo în picioare în timp ce el o săruta. Ca pentru a-i confirma gândul, îşi înăbuşi un căscat.

— Te rog, Ash, nu grăbi lucrurile. Eu... nu sunt încă prea sigură de mine. De-abia am trecut prin ceva îngrozitor cu un bărbat şi nu cred că aş putea să mă dau acum pe mâna nimănui altcuiva. Te rog, înţelege.

Ash se retrase cu o privire încărcată de durere care o făcu să se simtă vinovată. Nu-i plăcea să mintă, indiferent

care ar fi fost motivul, şi mai ales nu-i plăcea să-l mintă pe Ash, care fusese atât de drăguţ cu ea. Ash făcu un pas înapoi.

— Foarte bine, dar nu am să renunţ să încerc.

— Sper să nu o faci, zise ea zâmbind.

În cameră nu era niciun fel de paravan aşa că deschise uşa şifonierului şi se dezbrăcă în spatele ei, absolut conştientă că Asher, care se vârâse în pat, o urmărea. Asta o făcu să fie nervoasă şi puţin înspăimântată – dar nicidecum să dorească să se urce în pat lângă el. Începu să se gândească ce ar fi simţit dacă în patul ăla ar fi fost Tynan, fără cămaşă, cu mâinile sub cap, aşteptând-o. Chiar şi numai la gândul ăsta, simţi că începe să se aprindă.

Trase de câteva ori adânc aer în piept înainte să iasă de după uşă. Ash avea pe el o cămaşă lungă de noapte şi o pândea ca pisica şoarecele. Chris spuse încet noapte bună, stinse lumânarea şi se urcă pe canapea. Era tare şi neconfortabilă, dar era mai bună decât alternativa.

Dimineaţa următoare se trezi în sărutările lui Asher. O secundă îi făcu plăcere, până când îşi aminti că era el.

— Pentru Dumnezeu, zise împingându-l. Zău, domnule Prescott, trebuie să vă controlaţi. N-am să pot rezista la

lucrurile de genul ăsta în fiecare minut al zilei.

— Ţi-am spus că am de gând să te fac să te îndrăgosteşti de mine.

— Şi crezi că aşa o să reuşeşti? Năpustindu-te asupra mea de câte ori ai prilejul?

Asher se ridică în picioare. Purta un halat peste cămaşa de noapte, iar părul îi era ciufulit, cum se trezise din somn.

— Exact aşa a zis şi pistolarul tău: pipăială. Se întoarse şi se îndepărtă. Ei bine, astăzi nu vei avea de suportat compania mea pentru că vărul tău mi-a cerut să străbat douăzeci de mile până în oraş ca să iau nişte provizii. Ştii, Chris, cred că omul are de gând să profite cât poate de noi.

— Şi ce este rău în asta? îl întrebă punându-şi rochia înainte să dea păturile de-o parte. Noi i-am cerut să ne ajute, aşa că ne putem face cel puţin şi noi utili.

— Tu ai să te faci utilă afară, în grădină, cu vânture-lume ăla al tău, iar eu am să dispar din peisaj. Cred că-ţi convine grozav.

— Nu este al meu. Nu i-am cerut să vină aici şi m-am oferit voluntar să ajut în grădină înainte să ştiu cine este grădinarul. Nu poţi să mă învinuieşti pentru asta. Nu poţi să porţi şi tu o conversaţie normală? Acum îmi ceri să mă

mărit cu tine, acum mă acuzi că umblu după alt bărbat.

Asher nu-i răspunse, dar începu să se îmbrace, tot în spatele uşii garderobului. Chris nu era sigură dacă era timid, sau dacă-i cruţa sensibilităţile ei delicate. Se dojeni singură pentru că-i critica fiecare acţiune. După ce se îmbrăcă, Ash ieşi.

Jos, la micul dejun, începu să descopere un alt Owen. Până acum fusese chintesenţa cordialităţii, dar acum le dădea instrucţiuni cu autoritatea unui general.

— Vreau ca fâşia din nord să fie replantată, spunea Owen. Şi vreau ca toţi cei două sute de bulbi pe care i-am comandat să fie plantaţi până diseară. Şi, Wit, am să-ţi dau o listă cu tot ce vreau din oraş. Şi vreau să duci căruţa direct la fabrica de cherestea. Poţi să le faci pe toate într-o zi dacă nu-ţi pierzi vremea. Lionel, mănâncă ouăle alea. Unity, i-ai arătat noii fete ce are de făcut? Vreau ca plafoanele de sus să fie spălate.

Dintre cei aflaţi la masă niciunul nu vorbi prea mult. Conducând-o afară, mai târziu, Asher îi spuse:

— Nu trebuie să faci asta. Adu-ţi aminte cine eşti şi că putem pleca acasă în orice moment. Nu vreau să munceşti ca ajutor în grădină.

— Foarte amabil din partea ta, dar nu mă deranjează

câtuşi de puţin să muncesc.

Brusc, Ash o împinse şi vorbi tare.

— Diana, nici măcar tu nu eşti atât de proastă încât să nu poţi face ceva. Hai, du-te la treabă şi poartă-te ca o femeie, deşi n-aş spune că eşti.

Chris se întoarse şi-l văzu pe Owen apropiindu-se cu Tynan, ambii părând să nu fi auzit ce spusese Asher, dar ea ştia că nu-i aşa.

Owen îi spuse ceva lui Tynan, apoi îi aruncă o privire plină de apreciere lui Ash.

— Vino cu mine, îi zise el, iar Ash îl urmă lăsându-i pe Chris şi Tynan singuri.

— Nu puteai să te oferi să ajuţi la spălatul rufelor, nu-i aşa? zise Tynan. Şi nici să îngrijeşti caii. Trebuia să-l ajuţi neapărat pe grădinar.

Se răsuci pe călcâie şi-l ţintui cu privirea.

— Dacă aş fi ştiut că te ocupi tu de grădină, aş fi preferat să car cărbuni cu lopata. Ce-ar fi să începem şi să nu mai irosim timpul? Am alte lucruri mai importante de făcut decât să stau şi să te ascult cum mă insulţi.

— Mi se pare că omul care pretinzi că-ţi este soţ te insultă mai rău decât am făcut-o eu vreodată.

— Face parte din joc. Diana Eskridge era o femeie care

se lăsa timorată de soţul ei, aşa că eu şi Ash jucăm o piesă.

— Atunci ar fi mai bine să mai repetaţi, pentru că nu arăţi deloc a fi genul care să fie timorat de cineva. De fiecare dată când îţi vorbeşte pe tonul ăsta, arăţi de parcă ai fi gata în orice moment să sari la el. Uite, ia asta, zise dându-i o cutie cu bulbi. Ştii cum să-i plantezi?

— Ar fi trebuit să angajeze mai mulţi grădinari pentru asta. Grădina tatălui meu nu este nici pe jumătate cât a lui, dar când o întreţinea avea patru oameni care se ocupau de asta.

— Da, dar tatăl tău le plătea un salariu, locuiau la ferma lui şi îi şi hrănea. Pentru munca asta Hamilton în schimb nu trebuie să ofere decât un acoperiş şi mâncare rudelor sale sărace.

— Dar pare să fie un om atât de drăguţ!

— Oamenii nu sunt ceea ce par a fi, zise el cu răceală.

— Să cred că te referi la cineva pe care îl cunosc? îl întrebă punând jos cutia cu bulbi.

— Numai dacă ţii cu tot dinadinsul. Eu credeam că am întâlnit o fată cumsecade, care este altfel decât celelalte, dar n-a fost aşa. Eşti la fel ca toate. Te-ai înflăcărat de reputaţia de pistolar a unui om, l-ai folosit când ai vrut, dar

când lucrurile merg prost, ai trecut de partea cealaltă. Mie unul nu-mi mai trebuie fete cumsecade. Tu şi Prescott sunteţi făcuţi unul pentru altul.

— Nu-i adevărat, nu am fost de partea cealaltă împotriva ta. Tu m-ai trădat! Am avut încredere în tine, iar la picnic ai împuşcat un om. Îţi închipui măcar cum m-am simţit cu toţi oamenii aceia împotriva mea? Mă priveau de parcă eram un gunoi. Pe stradă cineva chiar a scuipat la picioarele mele.

Tynan o privi îndelung.

— Da, ştiu cum este. Am simţit asta toată viaţa mea. Să vezi cum este când cineva te scuipă în faţă şi mai scoate şi pistolul.

— Asta a făcut Rory Sayers? întrebă ea în şoaptă.

— I-am răsucit braţul ca să nu mă împuşte, iar pistolul s-a descărcat.

— Atunci de ce te-a dus ajutorul de şerif la închisoare pe tine dacă de vină a fost Rory?

— Din acelaşi motiv pentru care m-ai condamnat tu fără să ştii despre ce este vorba. Din cauza reputaţiei. Pentru că eu nu sunt unul dintre oamenii buni ca ei, sau ca tine.

Chris luă o săpăligă din cutia cu unelte de la picioarele lui şi începu să sape în pământul moale ca să îngroape

primul bulb.

— Cred că am greşit.

— Nu, n-ai greşit, zise el îngenunchind alături de ea. Ai avut dreptate. Oamenii ca tine şi ca mine nu trebuie să aibă nimic în comun. Tu meriţi pe cineva ca Prescott, nu un nimeni ca mine.

— Cred că nu merit pe nimeni după ce mi-am trădat un prieten, şopti ea, aproape pentru sine. Tynan, crezi că mă poţi ierta vreodată pentru că nu am avut încredere în tine?

— Nu, zise pur şi simplu uitându-se la ea. S-ar putea să învăţ ceva mai greu, dar învăţ. Cred că de acum înainte am să stau cât mai departe de fete ca tine.

Se îndepărtă de ea lăsând-o să planteze singură porţiunea de pământ afânat. Soarele ajunsese sus, făcând-o să transpire, iar din cauza prafului ce se ridica atunci când săpa, începu să o mănânce pielea, dar nu-i dădu nicio importanţă gândindu-se la evenimentele din ultimele săptămâni. De când ţâşnise Tynan din garderobă şi o ţinuse goală în braţe, nu mai era aceeaşi. Se transformase dintr-o tânără înţeleaptă, pe care nu o interesa decât cum să găsească un subiect, într-o amazoană care se ţinea scai, fără ruşine, de un bărbat. În junglă i se aruncase singură în braţe: îi jurase unei femei care avusese

încredere în ea, Roşcata, că nu o să-l trădeze şi totuşi, cu prima ocazie, tocmai asta a făcut. S-a purtat ca un copil răsfăţat; acum îl ura, acum îl iubea.

Oprindu-se din săpat, îşi şterse fruntea şi privi spre Tynan care cosea nişte iarbă. Avea cămaşa îmbibată de sudoare şi sub materialul subţire putea vedea cum îi jucau muşchii. Parcă se mai îngrăşase puţin în ultimele săptămâni... Fără să vrea, îşi aduse aminte de dungile lăsate de bici pe spate.

Se gândi cum se întorseseră împotriva ei cei din oraş după ce a făcut greşeala să ajute un om care părea a fi vinovat. Cum trebuie să fi fost tratat, pretutindeni pe unde a trecut, cineva acuzat întotdeauna că a făcut ceva rău. Cât de imposibil – din cauza acestor oameni buni – trebuie să-i fi fost omului respectiv să se oprească a mai face lucruri rele.

Se apucă din nou de plantat bulbi aproape cu răzbunare. Şi ea era la fel ca ei. A scris cândva despre o femeie care muncea într-un atelier în condiţii extenuante şi şi-a exprimat compasiunea, când una dintre femei a spus: sigur, poţi să-ţi permiţi să-ţi arăţi compasiunea, pentru că niciodată nu ai să fii nevoită să fii acolo unde suntem noi. Atunci cuvintele astea nu au impresionat-o foarte tare, dar

acum începea să înţeleagă ce a vrut să spună femeia aceea. Este uşor să judeci, să spui ce ai face tu într-o anumită situaţie, dacă nu eşti confruntat tu însuţi cu situaţia respectivă.

A vrut să fie prietena lui Tynan, chiar iubita lui, dar singura persoană împotriva căreia a trebuit să ia atitudine a fost omul care recunoscuse că dorea să se căsătorească cu ea chiar înainte de a o cunoaşte. Când însă a trebuit să înfrunte un întreg oraş şi să rişte reputaţia Nolei Dallas, nu a mai reacţionat la fel de bine. A dat bir cu fugiţii la primul semn că ar fi intrat într-un bucluc.

Ghris nu s-a simţit niciodată atât de putredă moraliceşte. Aproape câştigase încrederea unui om, încredere pe care el nu o acorda cu uşurinţă oricui, că l-a şi trădat. Nu era mai bună decât fata care a preferat să-l vadă mai degrabă spânzurat pe Tynan, decât să spună adevărul.

Iar acum l-a pierdut. Se îndepărtase de ea ca şi cum cele câteva zile petrecute împreună nici n-ar fi existat. Începuturile fragile fuseseră distruse pentru totdeauna.

Ridicându-se, îşi îndreptă spatele cu mâna şi porni spre pompă ca să umple găleata de apă. Sorbi şi ea o gură, îşi feri ochii cu mâna de soare şi privi spre Tynan. Continua să

cureţe pământul de buruieni ca să extindă grădina. Umplu căuşul cu apă şi se duse spre el.

— Ţi-e sete?

Ty se întoarse, îi zâmbi înainte să se controleze, apoi zâmbetul îi dispăru imediat. Fără să scoată un cuvânt îi luă căuşul din mână.

— Arăţi groaznic de încins. De ce nu te odihneşti puţin?

— Nu, mulţumesc. Asta-i nimic în comparaţie cu ce-am făcut în ultimii ani.

— În închisoare?

— Acolo unde sunt băgaţi toţi oamenii răi ca mine. Întoarce-te la treaba ta ca să nu fiu tentat să te lovesc, zise el şi-şi continuă lucrul.

Chris făcu un pas înapoi şi în momentul ăla văzu cum broboanele de sudoare de pe faţă îi picurau pe gulerul ud al cămăşii. Fără să se gândească mult umplu căuşul cu apa rece din fântână şi-i aruncă conţinutul în ceafă. Tynan tresări la şocul apei reci şi se întoarse înfuriat. Chris fugi chicotind.

— Mă gândeam că ai nevoie să te răcoreşti puţin!

— Nu cu tine. De la tine nu am nevoie de nimic, zise şi se îndreptă spre ea. Chris îşi duse mâinile la spate, zâmbi cu toată gura şi începu să se retragă spre copaci.

— N-am vrut să spun altceva, Ty. Zău că nu am vrut.

— Niciodată nu vrei să spui nimic, nu-i aşa? Nici acolo, în pădure, unde aproape că m-ai scos din minţi.

— Zău? Am făcut eu asta? întrebă cu nevinovăţie. Dar seara trecută nu părea să te deranjeze deloc faptul că eram cu un alt bărbat.

— Fătălăul ăla? Mi-aş face probleme dacă te-aş vedea cu un bărbat adevărat. Îi apăru o umbră de zâmbet pe buze, împingând-o tot mai adânc în pădurea umbroasă.

Chris se trezi lipită cu spatele de un copac şi nu făcu niciun efort să se mişte când Tynan se apropie, dar simulă teama.

O prinse de talie şi începu să-şi frece uşor faţa asudată de a ei. Nu se bărbierise de dimineaţă, iar barba care începuse să-i crească îi zgâria pielea. Îi strigă să înceteze, încercă să scape, dar o ţinea strâns. Zbătându-se, reuşi să se smulgă dintre el şi copac şi o luă la fugă. Nu făcu decât doi, trei paşi înainte să o prindă, o trânti la pământ şi continuă să-şi frece uşor faţa de obrajii şi gâtul ei.

Chris chicoti de plăcere, când el se opri brusc, îl privi zâmbind, în timp ce el se ridică, cu faţa solemnă.

— Scoală-te. Ea întinse mâna după ajutor, iar el o făcu aproape în silă. Chris încercă să se apropie de el, dar nu-i

permise. Se întoarse în tăcere cu spatele să-i încheie nasturii la rochie.

— Nu te mai apropia de mine, Chris. Te joci cu viaţa mea şi nu-mi place.

Se răsuci cu faţa spre el astfel încât Ty rămase cu mâinile pe umerii ei.

— Am greşit când am plecat şi te-am părăsit. Ar fi trebuit să rămân lângă tine la picnic. Am greşit şi vreau să te rog să mă ierţi.

Ty făcu un pas înapoi.

— Este mai bine să stăm departe unul de altul. Cred că ar fi mai bine să renunţăm la toată această mascaradă. Credeam că o să fie în regulă pentru că ai mai făcut asemenea lucruri înainte, dar nu-mi place deloc. Mâine vreau să pornim spre casă. După ce te predau tatălui tău, n-ai decât să vii înapoi dacă vrei. N-o să mă mai intereseze pentru că n-am să mai răspund eu de tine, dar acum îmi dau seama că treaba asta n-o să meargă. Du-te chiar acum în casă, spală-te şi fă-ţi bagajul. Am vrut să termin eu ce este de făcut aici. Şi cu asta se întoarse şi se apucă să cureţe mai departe buruienile.

Gânditoare, Chris porni înapoi spre casă.

Capitolul 14

Când se apropie, Chris îl văzu pe Owen urcându-se într-o trăsură şi plecând. Lionel masacra un copăcel cu un toporaş, Unity şi senzuala Pilar întindeau rufe la uscat, iar Asher era plecat toată ziua; era deci singură în toată casa.

Se spălă, se schimbă şi începu să se gândească la faptul că mâine urma să plece acasă. Nici măcar nu încercase să discute cu Tynan despre rămânerea în continuare în casa Hamilton. Poate că nici nu era treaba ei să afle ce are de gând să facă Owen cu nepotul lui – dacă totuşi avea ceva de gând în sensul ăsta.

Luptându-se cu nasturii rochiei îşi aminti că este singură în toată casa şi-i trecu prin minte că acum are prilejul să arunce o privire în biroul lui Owen. Era înţesat cu hârtii, iar într-un colţ se afla un dulap mare de stejar. Nu avea nici cea mai mică idee ce caută, dar poate că o să afle aici, la faţa locului, sau cel puţin ar putea descoperi ce ştie Owen despre familia Eskridge. Tocmai deschisese dulapul şi văzuse un dosar gros pe care scria Diana Eskridge când auzi voci pe scări, iar una dintre ele era a lui Owen Hamilton.

Inima începu să-i bată cu putere căutând o cale de

ieşire. Camera nu avea decât o singură fereastră, care era deschisă. Fără măcar să privească afară, puse piciorul pe pervaz şi ieşi. Uşa biroului se deschise exact în momentul în care îşi trăgea fusta după ea.

Se trezi pe una dintre cele mai înguste streşini, aproape cât un burlan de scurgere, iar sub ea nu mai era nimic altceva decât cele trei etaje. Se lipi de zid, cu mâinile la spate.

— Călătoria asta a fost deosebit de păcătoasă, auzi Chris dinăuntru o voce pe care nu o recunoscu. Eşti sigur că ai toate informaţiile? Este el?

— Fără îndoială. Când am să-ţi spun câte probleme am avut ca să aflu asta, ai să mă crezi. Samuel Dysan este numele lui, nu?

Chris întinse capul spre fereastră. Era ceva în modul în care vorbeau care o îmboldea să vrea să audă totul.

— Dar Lionel? întrebă vocea străină. L-ai determinat pe micul Lionel să semneze hârtiile?

— Aşteaptă un minut să închid fereastra. Sunt prea mulţi oameni în casa asta ca să ştiu unde se află fiecare.

Chris se retrase pe pervazul lucarnei în timp ce el închise fereastra şi o încuie. Acum se afla pe acoperiş, fără nicio posibilitate de a se întoarce în casă.

Bărbaţii rămaseră în birou cam o oră, cea mai lungă oră din viaţa ei. Le auzea vocile înăbuşite, dar nu putea înţelege ce spun. Auzi sertare trase, uşi deschizându-se şi închizându-se, şi toate astea în timp ce ea nu putea să facă altceva decât să stea acolo şi să-şi ţină bine fusta ca să nu i-o umfle vântul. Când, în sfârşit, cei doi părăsiră camera, Chris încercă imediat să deschidă fereastra, dar era bine încuiată.

— Acum chiar că am făcut-o de oaie, murmură ea. Ce pretext ar fi putut să invoce pentru faptul că se afla lângă această fereastră? Dacă Owen îl fură pe nepotul său, ar fi foarte periculos să afle că este interesată de ceea ce se petrece în biroul lui.

Oftând din rărunchi vru să se răsucească şi alunecă. Reuşi să se prindă înainte ca practic să cadă, dar simţi că s-a zgâriat la mână. Scrâşnind din dinţi de durere, reuşi să se ţină bine de marginea streşinii şi să se salte sus. Răsufla din greu când ajunse din nou pe pervazul lucarnei şi rămase acolo ţinându-se bine de stinghia de lemn din spatele ei, fericită că este în siguranţă.

Stătu aşa o vreme, fiindu-i prea frică să se mai mişte, când auzi de jos un zgomot. Imediat văzu apărând picioarele unei scări, care fu proptită de marginea

acoperişului. Ţinându-şi răsuflarea aştepta să vadă cine vine să o salveze, sau să o judece.

Răsuflă foarte uşurată când îl văzu pe Tynan.

— De unde ai ştiut? îl întrebă imediat.

Duse un deget la gură să tacă, apoi îi făcu semn să-i dea mâna. O conduse în jos pe, acoperiş, apoi îi călăuzi picioarele pe treptele scării, ţinând-o în permanenţă protector cu braţul.

Când au ajuns jos, se agăţă de el o secundă.

— Am fost atât de înspăimântată.

— Ai fi fost şi mai înspăimântată dacă te-ar fi găsit Hamilton acolo, spionându-l, zise el, luându-şi braţele din jurul ei. Hai să plecăm înainte să ne vadă.

Chris se întoarse exact la timp ca să vadă o umbră dispărând printre copaci.

— Ty, era cineva acolo!

— Nu era decât Lionel. El mi-a spus unde eşti. Vino!

O porni în urma lui pe o cărare pe care nu o văzuse până acum către o cabană micuţă, ascunsă între copaci. Când Tynan puse scara la locul ei, Chris văzu că are cămaşa pătată de sânge în spate.

— Ty! Sângerezi.

— Nu, tu, zise el luându-i încheietura şi întorcându-i

mâna cu palma în sus, pentru a-i cerceta zgârietura.

— Hai înăuntru să-ţi curăţ rana şi să-mi spui ce căutai pe acoperiş.

— Ascultă, zise în timp ce el o trase înăuntru. Cabana avea o singură cameră, jumătate transformată în bucătărie, iar în cealaltă jumătate se afla un pat mare, dublu. Aici locuieşti tu cu Pilar? îl întrebă în şoaptă.

— Da, şi-i luă mâna spălându-i-o într-un lighean cu apă.

— De câtă vreme o cunoşti?

— De ani de zile.

— Ea te-a trădat vreodată?

— Nu, sau n-am aflat. Suntem de aceeaşi parte. Nu te mişca să pot vedea ce este aici.

— De aceeaşi parte? zise Chris cu ochii mari. Vrei să spui că face parte din lumea celor în afara legii?

— Sigur. Poate ucide pe oricine.

— Oh! îţi baţi joc de mine, nu-i aşa? O privi cu capul plecat deasupra mâinii.

— A fost o prostie din partea ta să sari pe fereastră. Dacă te găsea Hamilton...

— A meritat. L-am auzit pe vizitatorul lui Owen întrebând de Lionel. A spus – scuză-mă, dar este un citat – A semnat micul monstru hârtiile? Asta nu sună ca şi cum

ar pune la cale ceva groaznic?

Ty deschise o cutie de alamă de pe o poliţă de deasupra focului şi scoase nişte bandaje curate.

— Nu, asta sună ca şi cum l-ar fi cunoscut pe Lionel. Copilul este într-adevăr un mic monstru.

— Atunci de ce pe tine te-a ajutat? Ah!

— Dacă nu te-ai mişca, nu te-ar durea. Am o înţelegere cu Lionel.

— A spus că el crede că eşti jefuitor de bănci.

— Din când în când. Isteţ copil. Stai jos şi am să-ţi aduc puţin lapte şi câteva prăjituri. Eu am nevoie de ceva tare.

— Te-am speriat? De ce Lionel nu m-a trădat şi a venit la tine? Cine a făcut prăjiturile?

— Pilar a făcut prăjiturile, spuse el aşezându-se vizavi de ea. Iar Lionel este numai zahăr şi miere şi gata oricând să mă ajute din tot sufletul de când i-am povestit că nu este decât un fanfaron.

Chris luă o prăjitură dar o puse înapoi pe farfurie. Îşi dădu seama că-i tremură mâinile şi se întinse după paharul cu whisky. El luă în schimb laptele şi începu să mănânce prăjiturile.

— Mâine plecăm, zise Ty fără să o privească.

— Şi-l lăsăm pe Lionel pradă sorţii care-l aşteaptă,

presupun.

— Nu este problema noastră.

— Ai auzit vreodată de Samuel Dysan?

— Nu şi nu schimba subiectul. Mâine plecăm.

— Şi dacă Asher nu este de acord? Vom fi doi la unu.

— Prescott n-are decât să stea aici cât îi pofteşte inima, dar mâine, tu şi cu mine, pornim spre casa tatălui tău.

— Doar noi doi? îl întrebă plimbându-şi degetul pe paharul cu whisky. Ty îi luă paharul din mână şi-l dădu peste cap.

— Este timpul să te întorci în casă. N-ai decât să spui că ţi-ai julit mâna într-o piatră ascuţită şi că nu mai poţi lucra.

Chris nu încercă să se ridice, ci luă o prăjitură. Când era cu el, n-ar mai fi plecat niciodată.

— Cum mai merge spatele?

— Se vindecă foarte bine mulţumită îngrijirilor atente ale lui Pilar. Chris, pleacă.

Îl privi cu tristeţe.

— Am greşit când te-am lăsat singur. Ar fi trebuit să merg cu tine la închisoare.

— Lumea este plină de „ar fi trebuit”. Se ridică. Mă întorc la lucru şi vreau să te duci în casă şi să încerci să nu te mai vâri în niciun fel de bucluc.

— Poate că ar trebui să mă încui în dormitor cu Asher.

— Dacă suporţi plictiseala, zise el îndesându-şi pălăria pe cap şi lăsând-o singură în cabană.

Aproape fără tragere de inimă, Chris părăsi micuţa cabană şi porni înapoi spre clădirea principală a casei. Soarele intrase în nori şi mirosea a ploaie.

— O să vină furtuna, spuse Unity când Chris intră în bucătărie. Ce ai păţit la mână?

Chris ridică privirea şi dădu de frumoşii ochi ai lui Pilar.

— M-am tăiat, reuşi să spună după o vreme. Nu era de mirare că Ty o plăcea; era extrem de drăguţă.

— Vrei ceva răcoritor? o întrebă Pilar cu voce moale. Tocmai am făcut ceai de plante. Este foarte bun.

— Nu, răspunse Chris, dorind ca femeia să nu se fi purtat drăguţ cu ea.

— Eşti puţin cam palidă, zise Unity. I-am spus domnului Owen că n-ar trebui să lucrezi afară. Eşti prea micuţă ca să reziştiîn câmp la soare.

Chris nu avea nici cea mai mică idee ce legătură avea faptul că eşti mică de înălţime cu soarele, dar era genul de comentariu pe care-l auzise toată viaţa ei.

— Da, parcă aş bea ceva.

— Pilar a făcut prăjiturele. De ce nu iei câteva?

— Nu, mulţumesc, am luat deja, zise Chris fără să se gândească şi se uită apoi la Pilar. În ochii ei văzu înţelegere. Dacă stau să mă gândesc, cred că am să mă duc să mă întind puţin. Poate că mă simt slăbită din cauză că am pierdut sânge.

Chris părăsi bucătăria şi se îndrepta spre scări când o strigă Owen.

— Diana, poţi să vii puţin? Aş vrea să-ţi prezint pe cineva, zise Owen din salon.

Chris ştia că era vizitatorul de care auzise mai devreme şi dorea să-l cunoască pe omul ăsta, dar de îndată ce dădu cu ochii de el, rămase împietrită, incapabilă să facă o mişcare. Nu era faptul că omul ar fi fost urât; în aparenţă nu avea nimic care să-ţi trezească repulsie, dar ştiu imediat că era un om rău. Era înalt, brunet, iar faţa lui fusese cândva aproape frumoasă, dar de-a lungul vremii nasul îi fusese spart şi avea o cicatrice care-i împărţea o sprânceană în două. În pofida acestei uşoare desfigurări, arăta încă bine, dar lui Chris nu i-ar fi plăcut să se afle în aceeaşi cameră cu el.

— Diana, nu te sfii, zise Owen. Este un prieten al meu, domnul Beynard Dysan. O să stea o vreme cu noi.

— Bună... bună ziua, reuşi ea să îngaime, întinzându-i

mâna, deşi şi-ar fi dorit foarte tare să nu-l atingă.

— Încântat să te cunosc. Owen mi-a vorbit de nefericita moarte a tatălui tău. Îmi pare rău.

— Da, murmură îndepărtându-se de el. M-am tăiat la mână în dimineaţa asta, continuă ea arătându-le mâna bandajată, şi mă simt puţin cam slăbită. Vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să mă duc sus. Şi plecă înainte ca vreunul dintre ei să încerce să o oprească.

Când ajunse sus, rămase rezemată cu spatele de uşă câteva minute bune. Până acum nu fusese sigură că în casa asta se petrece ceva rău. Dar după ce îl întâlnise pe domnul Beynard Dysan, era convinsă că este amestecat în ceva necurat. Tresări când îi auzi pe cei doi că urcă, trecând prin faţa camerei ei. Trăgând cu urechea îşi dădu seama că se duc în biroul lui Owen. Crăpă puţin uşa.

— În jumătate de oră sunt gata să ieşim călare, îl auzi pe Dysan zicând. Aşa vom fi siguri că suntem singuri.

Chris închise uşa. Deci se duc undeva ca să poată sta de vorbă şi dacă vrea să afle ce se întâmplă, acum era singura ei şansă, pentru că mâine Tynan avea de gând să o ducă acasă.

Îşi puse imediat costumul de călărie, coborî scările în vârful picioarelor şi părăsi casa prin uşa îngustă a camerei

de muzică. Nu voia să o vadă nimeni. La grajduri, văzu băiatul ocupat să înşeueze doi cai şi ea se strecură înăuntru, luă o iapă neagră, puse şaua pe ea şi ieşi pe uşa laterală fără să o vadă nimeni.

Se ascunse între copaci până când îi văzu pe Owen şi Dysan încălecând şi nu-i fu deloc greu să-i urmărească de la distanţă. Mergeau încet, vorbind, Owen arătând din când în când cu mâna spre diferite lucruri.

I-a urmărit pe o distanţă de aproape patru mile, au traversat un pod peste un râu adânc, au luat-o în jos pe un drum îngust, apoi au cotit la dreapta pe o cărare şi au dispărut. Chris aşteptă câteva minute la întretăierea drumurilor, apoi o porni prudentă după ei. Copacii erau prea deşi ca să vadă prea departe şi inima începu să-i bată repede. Ar fi fost foarte uşor să dea nas în nas cu ei.

Aplecată în faţă se concentră cât putu ca să audă vreun zgomot în afara celui făcut de copitele iepei. Se opri brusc, pentru că destul de aproape auzi nişte râsete puternice. Descălecă iute, legă calul şi începu să-şi facă încet drum prin frunziş în direcţia de unde auzise venind sunetul.

Nu făcuse decât câţiva paşi când se chirci iute la pământ. În faţa ei, în picioare pe o moviliţă, se aflau Owen şi Dysan.

— Când am să-l întâlnesc pe Sam? întrebă Beynard.

— Destul de curând. Nu vreau niciun fel de necazuri în apropiere de casa mea. Beynard afectă un surâs.

— Ce rezervi pentru nepotul tău? N-am întâlnit un copil mai respingător ca ăsta! Owen zâmbi.

— Nu-i aşa? Nimănui nu-i va părea rău când i se va întâmpla ce i-a hărăzit soarta. Vezi ţinutul ăsta al lemnului? La anul pe vremea asta va fi tot al meu.

— Cum ai de gând să o faci?

— Cu ajutorul vărului ăsta. Eskridge a delapidat deja fonduri, a provocat sinuciderea unui om şi o bate pe nevasta aia micuţă a lui. Va fi uşor de dovedit că este şi criminal.

— Dar cu nevastă-sa ce faci?

Între Owen şi Beynard avu loc un schimb de priviri.

— Ea şi-a îndeplinit rolul. Vrei să continuăm cu asta? Eu zic să plecăm înainte să izbucnească furtuna.

Spre stupefacţia lui Chris, ambii bărbaţi se întoarseră deodată şi porniră spre ea. Ca şi cum ar fi ştiut că este acolo. Fireşte că nu aveau cum să ştie, dar se făcu şi mai mică; cei doi se îndreptau direct spre ea.

Apoi brusc se auzi fluieratul unui bărbat şi amândoi se opriră, la mai puţin de un metru de locul unde se ascundea

Chris.

— Hello! se auzi vocea lui Tynan, iar lui Chris îi venea să urle de uşurare. Cred că sunt ai dumneavoastră caii aceştia, domnule Owen.

— Ce faci aici? se răsti Owen.

Chris înălţă capul suficient să-l zărească pe Tynan, cu doi iepuri aruncaţi pe umăr.

— Unity m-a trimis după iepuri.

Chris îşi şterse de pe faţă prima picătură de ploaie.

— Iar eu te-am trimis în grădină, zise Owen.

Chris îl văzu pe Dysan, care privise în josul văii cât cei doi vorbeau, întorcându-se şi uitându-se la Tynan.

— Şi sper să te întorci acolo imediat.

— Şi să înfrunt mânia lui Unity? zise Tynan vesel, clipind din cauza ploii, care începuse să cadă serios. Nu, mulţumesc, am să rămân până când o să am cei trei iepuri, aşa cum mi-a ordonat. Se opri când un trăsnet căzu jos în vale.

Domnilor, sunt sigur că o să vă udaţi hainele dumneavoastră frumoase, zise el tărăgănând cuvintele.

Timp de o secundă, lui Chris i se tăie răsuflarea, pentru că cei trei păreau a fi pe punctul de a se împuşca unul pe altul. De ce? se întrebă ea. Dysan dădu primul înapoi.

— Hai să mergem, zise el, iar Owen îl urmă *tăcut*

Chris se chirci în tufişuri, încercând să-şi apere faţa de ploaie şi ferindu-se să nu o găsească Tynan. Nici vorbă de aşa ceva. Două minute după ce plecară cei doi, o înşfăcă de braţ şi o ridică în sus.

— Ar trebui să-ţi trag o mamă de bătaie. Ştii că ai fi putut fi ucisă? Apa de pe pălărie i se scurgea pe faţă.

— De unde ai ştiut unde sunt?

— Pilar te-a văzut plecând şi mi-a spus. O ţinea strâns de braţ. Acum vii cu mine.

— Dar calul meu...

— Crezi că au plecat aşa pur şi simplu? O porni pe panta dealului în direcţie opusă celei de unde venise ea, trăgând-o după el. Ţinea capul plecat din cauza ploii şi-l urmă cu paşi mici şi repezi.

— Unde mergem?

— Acasă! La tatăl tău. Mi-ai mâncat deja douăzeci de ani din viaţă şi nu mi-a mai rămas prea mult.

— Dar ce-o să se întâmple cu Asher? Or să-l omoare pe Lionel şi or să dea vina pe Asher.

— E problema lui. A mea, eşti tu. Se opri lângă un cal înşeuat, o urcă, apoi încălecă şi el în spatele ei.

— Ne putem întoarce aşa, noi doi?

— Putem merge la tatăl tău aşa, noi doi.

— Tynan, zise ea întorcându-se în şa şi înconjurându-l cu braţele. Nu-l putem lăsa pe Asher acolo. Trebuie să ne întoarcem şi să-l avertizăm. Te rog. Îl privea cu ochi care implorau. O studie o secundă.

— Ei bine, la dracu! O să-l avertizăm, dar pe urmă plecăm.

— Da, Tynan, răspunse ea, continuând să-l ţină strâns. Pieptul lui musculos o ferea de ploaie şi de lumina puternică a fulgerelor.

Mergeau cât putea de repede calul, când brusc, acesta se ridică în două picioare, iar Ty trebui să facă mari eforturi ca să-l stăpânească şi să n-o scape jos pe Chris.

— La dracu! exclamă el cu o voce care o făcu pe Chris să se întoarcă şi să privească în jur. Trăsnetul lovise podul, iar apele erau prea umflate ca să poată trece.

— Va trebui să ne întoarcem pe cealaltă parte, zise Chris ridicând privirea spre el.

— Nu este niciun pod pe partea cealaltă.

Ţinea strâns frâul calului. Amândoi erau uzi până la piele, în jurul lor tuna şi fulgera, totuşi Tynan nu se mişca.

— N-ar fi mai bine să mergem? zise ea ştergându-şi apa care-i curgea în ochi. Furtuna se înteţeşte.

— Nu avem unde să mergem. Suntem izolaţi de drumul principal, iar la nord de noi nu este decât pădurea virgină.

— Tyl. Se întunecă. Nu putem să stăm aici toată noaptea. Nu este vreun adăpost prin apropiere? După ce va înceta furtuna, apele or să se liniştească.

Ty rămase nemişcat cu privirea aţintită la apa adâncă şi învolburată.

— Tynan! răcni Chris la el. Să ne întoarcem sub copaci. Poate găsim vreun adăpost sub un colţ de stâncă sau ceva de genul ăsta.

— Nu departe de aici este o cabană din buşteni.

— Atunci hai să mergem acolo.

Calul juca nervos din picioare iar ploaia cădea tot mai deasă. Ty nu se mişcă.

— Care-i necazul tău? îi strigă ea.

— Tu, tu eşti necazul meu, răcni şi el, apoi întoarse calul şi porni spre nord.

Capitolul 15

Cabana fusese ridicată iniţial pentru o echipă de muncitori care lucraseră în zonă şi de atunci fusese întreţinută de cineva, probabil de Owen pentru că se afla pe pământurile lui, sau ale lui Lionel, cum insista Chris. Era o cameră micuţă, absolut goală, cu excepţia unei vetre şi a unui braţ de lemne. Nu era niciun fel de mobilă. După ce au ajuns, Ty a adăpostit calul sub o streaşină în spate, iar în scurtă vreme în vatra de piatră ardea un foc straşnic în care se frigeau iepurii jupuiţi şi curăţaţi. De-a lungul unui perete se aflau lemne de foc suficiente. Ty scosese şaua şi păturile de dormit şi le aruncase în cabană să se îngrijească de ele Chris în timp ce el vedea de cal.

Chris scoase pătura şi fu încântată să constate că era relativ uscată. Tremurând din cauza hainelor ude de pe ea, începu să-şi dea seama de ce n-a vrut Tynan să vină la cabană. Cu ploaia care cădea în valuri afară, cu focul care sălta în vatră şi încălzea atmosfera şi cu perspectiva de a-şi scoate hainele şi a se înfăşura în unica pătură îşi dădu seama ce urma să se întâmple.

Oftând să ţi se frângă inima, se aşează pe şa, Cu pătura strâns înfăşurată în jurul ei. Ce ar fi zis mama ei dacă ar fi

ştiut la ce se gândeşte unicul ei copil? Ar fi fost oripilată? Judith Montgomery l-ar fi plăcut pe Tynan, acest pistolar cu un singur nume, care nici măcar nu cunoştea sensul cuvântului cămin?

Chris întoarse iepurii şi încercă să gândească cât mai calm şi mai raţional posibil. Niciodată până acum nici măcar nu se gândise la ideea de a seduce un bărbat. Uneori îşi zicea că este o ironie a sorţii că toată viaţa ei îi respinsese pe bărbaţi, de când nu era decât un copil, iar mama ei o avertizase să nu ia dulciuri de la străini până în ziua căsătoriei. Femeile erau învăţate să spună nu, deci cum să spună ea acum da? Lucru şi mai important – cum să spună da la o întrebare care nici măcar nu o să-i fie pusă vreodată?

Se ridică şi privi flăcările. Poate că Tynan nu o doreşte şi de aceea a putut rezista tuturor avansurilor ei. Poate că îi era de ajuns frumoasa Pilar.

O apucă din nou tremuratul din cauza hainelor ude şi începu să le scoată continuând să privească flăcările şi să se întrebe ce avea de gând să facă – şi dacă ar trebui să o facă, atunci când Tynan intră în cameră. Instinctiv trase pătura şi îşi acoperi trupul gol.

După ce-i aruncă o privire rapidă, Ty se întoarse să

agaţe hamurile de un cui lângă uşă, apoi îşi scoase pălăria şi vărsă apa care se strânsese pe bor.

— După cum plouă, cred că o să ţină toată noaptea. Sunt gata iepurii?

Chris se înfăşură în pătură şi se apropie de foc să încerce carnea.

— Cred că da, dar nu sunt sigură.

Ridică privirea şi-l văzu pe Tynan holbându-se la ea. Îşi dădu seama că pătura cu care se înfăşurase era găurită şi sus şi jos. Plecându-şi capul ca să nu-i mai vadă zâmbetul, se întoarse la iepuri. Cel puţin avusese un efect asupra lui. Fie şi numai faptul că-l făcuse să o privească.

— Îi încerc eu, zise Tynan şi vocea îi era şi mai acră decât de obicei. Îl privi printre gene.

— Dă-te înapoi, zise el tare. Du-te acolo, lângă perete. Nu, nu aici, acolo în fund. Stai acolo până când am să văd eu despre ce este vorba.

— Tynan, zise ea exasperată, te porţi ca şi cum aş avea o boală contagioasă. Te asigur că sunt curată şi nu am niciun fel de boală.

— Hmm! mormăi el rupând o pulpă de iepure, fierbinte şi suculentă. Hainele îi erau ude şi i se lipiseră de corp, subliniindu-i fiecare linie a spatelui. Putea să-i vadă până şi

cicatricele lăsate de bici. Eşti mai rău decât o boală, doamnă, eşti otravă curată.

— A fost atât de rău la închisoare? îl întrebă ea moale.

— Din nefericire, amintirile dispar, la asta, zise, întinzându-i o bucată de iepure. Dacă mă „gândesc mai bine, am să o pun aici şi poţi să vii să o iei.

— Pentru Dumnezeu, Tynan! N-am de gând să-ţi fac ceva rău. Te porţi ca şi cum aş ţine pistolul aţintit spre tine.

O privi scurt de sus până jos.

— Mai degrabă aş avea de-a face cu douăzeci de pistoale. Mănâncă asta şi pe urmă culcă-te. Mâine dimineaţă plecăm foarte devreme. După ce-l iei şi pe Prescott, vom porni la drum. Nu vreau să mai rămâi în apropierea lui Hamilton.

Chris se întinse pe podeaua tare, mâncând şi încercând să se facă cât mai comodă, dar nu reuşi. Pătura era mică, iar picioarele îi rămâneau descoperite de la genunchi în jos. Încercă să le strângă sub ea, dar fără succes. Dacă-şi acoperea picioarele, îi rămâneau umerii dezgoliţi şi expuşi frigului, iar dacă-şi acoperea umerii i se făcea frig la picioare.

— Nu te potoleşti odată! răcni la ea Tynan.

Ridică surprinsă privirea spre el. Şedea pe şa, mâncând dintr-o bucată de iepure şi uitându-se la foc.

— Zău, Tynan, nu încerc decât să stau cât mai comod şi să nu îngheţ de frig.

— A fost ideea ta să venim la cabană aşa că încetează să te mai plângi şi culcă-te odată.

— Cum să dorm dacă mi-e frig de nu mai pot? Şi de ce stai cu hainele alea ude pe tine? Se ridică în fund. Uită-te la pielea ta. Te-ai învineţit de frig. Există oare ceva pe aici ce ar putea fi folosit ca ibric? Am să-ţi fac ceva ca să te încălzeşti.

Nu se obosi să-i răspundă şi chiar făcu abstracţie de prezenţa ei. Şedea pur şi simplu, privea în foc şi mesteca.

Chris se aşeză în faţa lui şi când văzu că el continuă să privească peste capul ei spre foc, îi luă mâinile într-ale ei.

— Ai vreo problemă? Cabana asta îţi aminteşte de ceva rău ce ţi s-a întâmplat? Poate unul din banda cu care ai fost? Sau prietenul acela al tău care a fost spânzurat?

Ty o privi cu o expresie de parcă se întreba dacă nu cumva şi-a pierdut minţile. Avea mâinile reci ca o bucată de metal rămasă în zăpadă, începu să i le frece într-ale ei, suflând deasupra ca să le încălzească.

— Chris, zise el într-o şoaptă răguşită. Nu cred că am să

mai pot rezista mult. Te rog, du-te acolo, acolo, lângă perete, şi lasă-mă în pace.

— N-ai să te mai încălzeşti niciodată dacă ai să stai în hainele astea ude. Ai face mai bine să ţi le scoţi. Ridică ochii spre el ştiind că toate sentimentele ei pentru el i se concentraseră în privire şi totuşi el păru să nu reacţioneze deloc. Şedea pur şi simplu acolo şi o privea, iar dacă în ochi i se putea citi ceva, atunci nu era decât tristeţe.

Era pe punctul să spună ceva, când brusc el reacţionă. O luă în braţe, o ridică şi o sărută pe gură. Dacă Tynan se pricepea la descheiatul nasturilor, la pături era şi mai grozav. Înainte ca faţa lui să o atingă pe a ei, pătura zburase undeva prin cameră. Chris tresări când hainele lui ude îi atinseră pielea caldă, dar îşi aruncă braţele de gâtul lui şi-l trase mai aproape.

— Tynan, murmură ea când începu să-i sărute cu patimă gâtul, în timp ce mâinile i se plimbau cu tandreţe în sus şi în jos pe spatele lui, iar degetele i se arcuiau peste fese. Îi luă capul în mâini şi o privi în ochi.

— Chris, murmură, niciodată nu mi-am dorit ceva atât de mult cum te doresc pe tine în momentul ăsta. Este ultima ta şansă să spui nu pentru că de-acum încolo nu mă mai pot controla.

Nasurile li se atingeau, aşa încât ea se mişcă puţin ca să-l poată săruta.

— Da, zise fericită. Da şi da şi da. Şi fiecare da îl accentua cu un sărut.

Atunci Ty începu să zâmbească, un zâmbet cald, seducător, care o făcu pe Chris să se înfioare. Aşa, gândi ea, deci asta este faţa lui Tynan amantul.

Cu un zâmbet larg îi înfoie părul ud, se aplecă înainte şi începu să o sărute şi să o muşte uşor. Chris fu luată prin surprindere. Ştia în esenţă ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie, dar ce făcea el acum nu avea nicio legătură cu ce ştia ea.

— Vino încoace, drăcuşor împieliţat şi seducător, îi zise ridicând-o şi mai sus. Acum era între picioarele lui, pantalonii lui umezi lipindu-i-se de coapse, ţinând-o strâns în timp ce o săruta şi o muşca uşor cu dinţii de urechi, de gât, de umeri, de braţe.

Chris începu să capituleze.

— Oh, Dumnezeule, cât de mult îmi place! murmură ea cu ochii închişi. Cu mângâierile lui, Tynan îi aprinsese tot trupul. Părea capabil să ajungă în cel mai tainic colţişor al trupului ei, din vârful picioarelor, zăbovind pe fese şi masându-i apoi coloana cu buricul degetelor.

După o vreme nu mai simţi răceala hainelor lui ude, dar îi simţi în schimb mâinile fierbinţi pe piele, îi simţi buzele sărutându-i tot trupul; un trup care nu cunoscuse aşa ceva până acum.

Era la fel de priceput în a o mânui ca şi la descheiatul nasturilor. Nici nu băgă de seamă când o întinse pe pătură, dar fu conştientă de momentul în care buzele lui îi atinseră pentru prima dată sânii. Deschise ochii mari, uimiţi şi-l privi.

Camera era întunecată, singura lumină fiind cea aruncată de flăcările focului care lumina din spate şi îl făcea pe Tynan să arate şi mai bine ca de obicei, iar lui Chris îi trecu brusc prin minte că însuşi zeul soarelui, Apollo, este cel care face acum dragoste cu ea. Îşi înfipse mâna în părul lui negru, trăgându-i capul în jos ca să-l poată săruta.

— Te iubesc Tynan, zise îmbrăţişându-l şi sărutându-l. Nu fu nici măcar surprinsă când constată că nu mai avea cămaşa pe el. Fără îndoială că era la fel de priceput în a-şi scoate propriile haine cum era la dezbrăcatul femeilor.

Continua s-o mângâie cu senzualitate şi delicateţe, pe pântec, pe coapse, din nou pe sâni. Se simţea atât de bine cu el. Îi plăceau umerii lui largi, modul în care îi jucau

muşchii sub mâini când se mişca, felul în care îşi modela coapsele după ale ei.

Chris simţi că-i sare inima din piept când mâinile lui începură să-i mângâie intimitatea moale dintre coapse, să-i atingă muşchiul fierbinte. Din proprie iniţiativă începu să depărteze picioarele.

— Ty, murmură ea. Iubitul meu Tynan.

El nu scoase niciun cuvânt. Continua să-i sărute trupul coborând tot mai jos. Chris îşi arcui gâtul în anticiparea a ceea ce avea să vină. Gura lui fierbinte şi umedă îi cuprinse sânul, făcând-o să geamă de plăcere. Continuă să-i iubească sânii, în timp ce mâinile îi mângâiau neostoite pântecul şi coapsele.

Când veni deasupra ei, se agăţă de el şi-şi încolăci instinctiv picioarele de mijlocul lui. I le desprinse cu blândeţe şi i le aşeză de-o parte şi de alta a lui, cu genunchii ridicaţi.

Când o pătrunse, Chris deschise gura şi făcu ochii mari privindu-l. Rămase acolo nemişcat, zâmbindu-i, părând să se simtă bine, dar pe frunte îi apăruseră broboane mari de sudoare.

Se aşteptase să simtă durere, dar nu simţise nimic, numai surpriza a ce înseamnă de fapt să faci dragoste.

Clipind de câteva ori îşi mişcă uşor coapsele în sus spre el, şi-l văzu închizând ochii, lăsând capul pe spate şi mergând până la capăt.

Chris crezu că o să-i explodeze inima când îl simţi cum se mişcă în ea, atât de delicat, atât de încet la început, iar senzaţia era absolut dumnezeiască. Se mişca încet, tot mai adânc şi mai ritmic, atingând-o într-un fel care părea să o devoreze, să o facă să devină mai mare, să crească până când simţi că ar putea să explodeze.

— Tynan? în vocea ei era teamă pentru că nu ştia ce urma să se întâmple.

Îi luă picioarele, i le aşeză înapoi în jurul lui, apoi îi ridică coapsele astfel încât jumătate din greutatea trupului ei era suportată de coapsele sale. Începu să se mişte mai repede, şi, dacă era posibil, mai adânc. Chris îşi puse mâinile pe pieptul lui ca să-i simtă muşchii, se agăţă de el înfigându-şi unghiile în carnea lui. Începu să-şi mişte capul într-o parte şi în alta şi să scoată nişte sunete uşoare.

Mişcările lui Tynan se accelerară până când Chris crezu că o să explodeze. După aceea rămase nemişcată, ţinându-l strâns, nevrând să-i dea drumul.

Cu un zâmbet, Ty se lăsă pe o parte, continuând să o ţină strâns cu un braţ sub capul ei şi cu un picior peste ale

ei.

— A fost grozav, zise ea întinzându-se. M-am purtat cum trebuie? Nu te-am dezamăgit?

— Nu, murmură el.

— Doar n-ai să adormi, nu-i aşa?

— Nu dacă ai să continui să trăncăneşti. Chris, trebuie să ne trezim devreme mâine dimineaţă, astăzi a fost o zi a naibii de grea, ca să nu mai zic că te-ai urcat pe acoperiş, aşa că aş vrea să dorm puţin.

— Să dormi? Se mişcă în aşa fel încât să-l poată privi. Dar eu mor de foame şi avem atâtea de discutat! Vreau să ştiu cum ai aflat că îl urmăresc pe Owen, când ne vom căsători, ce o să facem în legătură cu Lionel, Pilar trebuie să plece şi...

— Stai o secundă! strigă el făcând ochii mari. Să ne căsătorim? Cine a zis ceva de căsătorie?

— Dar credeam... vreau să spun, după ce am făcut...

Se îndepărtă de ea rostogolindu-se şi-şi puse pantalonii. Îl urmări, ţinând pătura strâns lipită de ea, cum aprinde focul, ia iepurii şi-i pune la încălzit. Într-un târziu îi dădu o bucată mare de carne înainte să se îndrepte spre uşă, unde rămase în picioare.

— Eu nu am vrut niciodată să se întâmple asta, zise

întorcându-se să o privească. Am avut de gând să nu mă ating de tine, aşa cum mi-a cerut tatăl tău.

— Dacă eşti preocupat de hârtiile de graţiere, zise ea cu gura plină, am să am grijă să le obţii. Tata nu o să te trimită înapoi la închisoare.

— Nu ai atâta minte să înţelegi că este ceva ce depăşeşte cu mult asta? întrebă el furios. Un om ca mine nu se poate căsători cu cineva ca tine şi, în plus, nu vreau să mă căsătoresc.

Chris se opri din mâncat.

— Oh, Tynan, ai o părere atât de proastă despre tine însuţi.

— La fel ai şi tu când lucrurile nu merg prea bine.

Chris încercă să nu-i rămână carnea în gât.

— Am făcut o greşeală şi mi-am cerut scuze. Nu se va mai întâmpla. Mai ales dacă ai să fii soţul meu.

— Ei bine, n-am să fiu! zise el îndepărtându-se de uşă. Dacă m-aş însura cu fiecare femeie cu care...

— Nu te mai obosi, mulţumesc! zise ea repede. Dar Tynan, eu te iubesc.

— Crezi că iubeşti ceea ce vezi, Chris. Am încercat să fiu bun cu tine. Ce s-a întâmplat în noaptea asta, este exact ce se întâmplă întotdeauna când un bărbat şi o femeie

petrec noaptea singuri într-o cabană. Era inevitabil.

Chris aruncă osul în foc, se ridică şi îşi înfăşură pătura în jurul ei.

— Poate că în lumea ta este inevitabil, dar nu şi în a mea. Când am făcut ancheta despre guvernul mexican, am petrecut trei nopţi singură cu un paznic mexican şi nici măcar nu m-a atins.

— Câte arme aveai îndreptate asupra lui?

— Un pistol foarte mic, zise ea cu un zâmbet. Tynan, eu...

— Nu mai este nimic de spus. Acum vreau să te culci. Cel mai bine este să uităm ce s-a întâmplat în noaptea asta, aici.

— Să uităm, dar...

— Ce vrei de la mine? Vrei să-ţi spun adevărul? Adevărul este că, pentru mine, toate sunteţi o bucăţică bună şi nu mă pot abţine să nu muşc şi eu un pic. Pentru mine nu eşti altceva decât un mijloc de a obţine graţierea. Îmi creezi mai multe probleme decât o divizie de şerifi şi nu eşti nici măcar pe jumătate atât de distractivă ca ei, cu dorinţa asta a ta de a face numai bine ca să salvezi lumea. Tot ce-mi doresc este să te predau tatălui tău, să-mi iau graţierea, dacă o să mi-o mai dea după ce i-am violat

neprihănita lui fiică – şi să mă duc dracului mâncând pământul departe de tine şi de cele de felul tău. Acum am fost destul de clar?

Chris îşi îndreptă spatele.

— Perfect, zise deşi simţea cum i se pune un nod în gât. Şi ai să-ţi obţii graţierea. Am să am eu grijă de asta.

Nu voia să vadă cât de îngrozitor se simţea. Încet, se întoarse cu spatele la el, lăsă pătura să cadă jos şi începu să se îmbrace cu hainele umede.

— Ce faci?

— Nimic care să-ţi pună în pericol graţierea.

— Chris, aşteaptă...

— Ai spus ce ai avut de spus, zise fără să-l privească, şi dacă nu te superi aş prefera să nu mai aud nimic. Poţi să-ţi iei pătura înapoi. Nu vreau să-ţi mai provoc alte neplăceri. Am să stau aici, în colţul ăsta, până mâine dimineaţă.

Fără să se mai uite măcar o singură dată la el, se aşeză jos cu spatele rezemat de perete.

Capitolul 16

Dimineaţa veni mult mai repede. Chris dormise foarte puţin şi o dureau capul şi ochii. Tynan încercă de două ori să-i vorbească, dar de fiecare dată îl reduse la tăcere. Ploaia se oprise şi fără să schimbe un cuvânt, părăsiră cabana. Tynan întinse mâna să o ajute să încalece, dar se îndepărtă de el şi încălecă singură.

Au mers destul de mult până au găsit un loc pe unde să poată traversa râul şi în tot acest timp Chris a făcut tot ce a putut să nu-l atingă; şi nu a vorbit cu el nici măcar o singură dată.

Când, în sfârşit ajunseră la reşedinţa Hamilton, parcă în viaţa ei nu fusese mai fericită ca acum, să vadă casa.

— Plecăm într-o oră, îi spuse Ty, dar refuză să-l privească. Când porni spre casă, o prinse de braţ. M-ai auzit? Am să te scot de aici şi am să te duc la tatăl tău, acolo unde-ţi este locul.

Chris se smunci din strânsoarea lui.

— Am auzit fiecare cuvânt pe care l-ai spus, zise şi porni către casă. Ezită un moment când ajunse în dreptul grădinii întrebându-se cum va fi primită, dacă Owen ştia unde fusese sau dacă o căutase cineva. Se aplecă încet şi

culese o margaretă cu tija lungă, o învârti uşor în mână, apoi ridică bărbia şi porni înainte. Când intră în casă, prin spate, îi văzu pe Owen şi pe Asher, care şedeau cu spatele la ea.

Owen încetă să mai vorbească, făcu ochii mari, iar în minutul următor Asher se întoarse, o văzu şi porni spre ea cu braţele întinse. O îmbrăţişă plin de bucurie, ridicând-o de la pământ şi învârtind-o.

— Chris, îi zise cu faţa îngropată la gâtul ei. Am fost îngrijorat de moarte. Eşti teafără? Nu eşti rănită?

Îl îmbrăţişă şi ea cu bucurie. Era atât de bine să te simţi dorită.

— Da, reuşi să-i şoptească pentru că o înecau lacrimile.

În momentul următor îi dispăru însă orice lacrimă când auzi un foc de armă. Putea să simtă traseul fierbinte al glonţului care trecu pe lângă capul lui Ash. Privi tija care rămăsese fără floare, apoi pe Tynan, care şedea la câţiva paşi, cu un pistol fumegând în mână. Împuşcase floarea pe care o ţinea în mână când îl îmbrăţişa pe Asher. Unity apăru alergând.

— Ce s-a întâmplat? Am auzit o împuşcătură.

Tynan o privea pe Chris, iar ea rămăsese cu ochii ţintă la el şi cu braţele încă de gâtul lui Asher.

— Nimic, am plivit o buruiană, doamnă, zise el tărăgănând cuvintele, apoi se întoarse şi plecă.

— Ce-a fost asta? întrebă Asher.

Chris aruncă tija fără floare la pământ, ca şi cum ar fi fost otravă.

— Nimic, absolut nimic. Ridică privirea în timp ce Owen se îndrepta spre ei.

— Diana, am fost foarte îngrijoraţi din cauza ta. Nimeni nu ştia unde eşti. Te-am căutat toată noaptea.

Privindu-i pe cei doi bărbaţi îşi dădu pentru prima dată seama că sunt murdari şi arată obosiţi, cu feţele nebărbierite.

— Mi-am înşeuat singură calul când am plecat, mormăi ea. Am găsit un adăpost unde ne-am refugiat de ploaie. Putem să vorbim ceva o secundă? zise ea întorcându-se spre bărbatul care se pretindea că este soţul ei.

— Fireşte, dragă, trebuie să fii foarte obosită. Ca un soţ grijuliu, Ash o conduse în casă şi urcară scările spre camera lor.

— Gata, zise el imediat ce închise uşa în urma lui. Vreau să ştiu unde ai fost şi ce s-a întâmplat acolo afară. Ţi-a făcut ceva omul ăsta?

— Nu mai mult decât ce-am căutat. Întoarse capul;

vreau să-mi schimb hainele, l-am urmărit pe Owen şi pe omul ăla îngrozitor, Beynard Dysan, în pădure.

— Ce te face să crezi că este îngrozitor? Te-a căutat tot atât de îngrijorat ca şi noi.

— Uită-te pe fereastră, dacă nu te superi. Nu ştiu ce m-a făcut să-mi displacă de la început, dar după ce am auzit ce-au vorbit, ştiu că am avut dreptate. Împreună cu Owen plănuiesc să-l omoare pe Lionel şi să te acuze pe tine.

— Pe mine? Dar ce să am eu cu copilul ăsta?

— Tu nu, dar Whitman Eskridge, cel care a furat banii şi-şi bate nevasta şi...

— Îşi bate nevasta? zise Ash brusc înveselit. N-am ştiut asta.

— Ei bine, speram să nici nu afli, zise ea repede. Deci uite unde am fost; m-am ascuns în tufişuri şi am tras cu urechea la ce a vorbit Owen cu omul ăsta.

— L-ai urmărit călare, iar ei nu te-au văzut şi nici nu te-au auzit?

Chris se gândi la cele câteva momente de dinainte de a apărea Tynan, când i se păruse că cei doi ştiau că ea este acolo şi se îndreptau direct spre ea. Da, fireşte asta a fost numai în imaginaţia ei.

— Tocmai începuse furtuna şi nu m-au auzit din cauza

ploii şi a tunetelor. Singura problemă este că acest... acest om insistă că acum trebuie să plecăm de aici. De fapt, voia să plecăm direct din pădure şi să nu ne mai întoarcem să te avertizăm.

Asher nu spuse nimic.

— Ei bine? întrebă Chris. Îţi dai seama că nu putem pleca acum, nu-i aşa? Trebuie să-l protejăm pe Lionel. Se îmbrăcase şi veni în faţa lui. Ash privi în jos spre ea.

— Cum te-a găsit Tynan?

— Nu ştiu. Cred că m-a urmărit.

Ash o apucă cu amândouă mâinile de braţe.

— Chris, cred că Ty are dreptate. În momentul ăsta ar fi trebuit să fii în drum spre tatăl tău. Dacă nu te-ai fi întors, te-aş mai fi căutat o zi, două, apoi aş fi plecat şi eu într-acolo. Atunci toată lumea ar fi fost în siguranţă. N-a fost prea înţelept din partea ta să te întorci ştiind că aici ar putea fi un criminal.

Făcu câţiva paşi, îndepărtându-se de el.

— Bine, dar ce se întâmplă cu Lionel? Nu-i pasă nimănui că s-ar putea ca el să-şi piardă viaţa?

— Tot ce trebuie să facem este să alertăm şeriful local. Dacă o să-l chestioneze pe Hamilton, aceasta îl va face să fie mai prudent.

— Şi să-l ucidă pe Lionel într-un mod foarte, foarte secret. Sunt sigură că va părea un accident şi că Owen nu va fi prin apropiere.

— Asta nu este treaba mea. Treaba mea eşti tu. Cred că ar trebui să plecăm de aici cât mai curând posibil. Astăzi. Se îndreptă spre garderobă şi-şi scoase sacul de voiaj. Vreau să-ţi împachetezi chiar acum lucrurile. Am să-i spun lui Owen că pericolele acestui loc sunt prea mari pentru o femeie ca tine şi că am hotărât să te duc înapoi, în est, acolo unde-ţi este locul.

— Nu merg, zise fulgerându-l cu privirea.

— Atunci am să-i spun cine eşti în realitate. După asta nu cred că am mai fi bine-veniţi. Împachetează şi odihneşte-te. Mă întorc, cam într-o oră. Vreau să vorbesc mai întâi cu Tynan.

— Nu vorbi cu el! Zise Chris furioasă. El vrea să scape de mine cât mai repede posibil.

Asher se opri în uşă.

— Pe drumul spre casă vreau să-mi spui ce s-a întâmplat când amândoi aţi lipsit toată noaptea. Iar acum, ca să te descurajez să mai faci vreo vitejie prostească, am să încui uşa. Ne vedem într-o oră.

Înainte ca Chris să poată scoate un cuvânt, el ieşise şi

auzi cheia răsucindu-se în broască. O secundă se sprijini de uşă şi-i blestemă pe toţi bărbaţii din lume, dar privirea îi căzu pe patul moale, cu cearceafuri curate şi proaspete şi se îndreptă spre el de parcă era în transă. Adormi aproape înainte să aterizeze în pat.

Camera era scăldată în lumina soarelui, iar Chris dormea profund când simţi o mână pe gură. Deschise ochii speriată – ca să vadă aplecat deasupra ei un bărbat cu faţa acoperită cu o glugă de postav.

— Stai liniştită, don'şoară, şi n-o să păţeşti nimic. O să te luăm la o mică plimbare.

Nu recunoscu vocea, nici formele corpului, încercă să se zbată, dar omului îi fu uşor să o ţină, îi băgă un căluş în gură după care îi legă mâinile. Încercă să-l lovească cu picioarele, dar o ţintui de glezne cu nişte mâini cât nişte lopeţi.

O înfăşură bine în metri întregi de frânghie fină, flexibilă, care-i pătrundea în carne ori de câte ori încerca să facă o mişcare, ca şi cum ar fi fost un cadavru pe care tocmai se pregătea să-l arunce în mare. Când termină, din Chris nu se mai vedea nimic altceva decât ochii; până şi părul lăsat liber pe spate, îi fusese legat lipit de corp.

O ridică cu uşurinţă, o aruncă pe umăr şi se îndreptă cu

ea spre fereastră, unde îl aştepta o scară. Coborî cu ea ca şi cum ar fi fost un covor rulat.

Chris încercă să se întoarcă şi să vadă dacă mai era cineva prin preajmă, dar felul în care o legase făcu să-i fie imposibilă orice mişcare. Între copaci îl aştepta un cal. O aruncă întâi pe ea de-a latul şeii, apoi încălecă în spatele ei şi o porni uşor ca să nu-l audă nimeni. Chris se gândi că de câte ori plecase undeva fusese văzută de cineva, dar acum, când avea nevoie de ajutor, nu era nimeni prin preajmă.

Nu mai putu nici măcar să gândească pentru că cel care o răpise porni în galop, iar şaua îi pătrundea în abdomen. În următoarele ore nu făcu altceva decât să se controleze ca să nu leşine.

Era aproape seară când îşi dădu seama că mai călărea cineva alături de ei. Nu simţise când apăruse cel de-al doilea călăreţ dar când, în sfârşit, calul pe care era se opri, auzi vocea celui care o răpise.

— Ţi-a creat ceva probleme?

— Nu. Dar ţie?

— Absolut deloc. Dezleag-o. N-o să reziste mult aşa.

Omul o trase pe Chris de pe cal şi o aruncă jos. Cu colţul ochiului văzu că de pe celălalt cal este coborât un alt

pachet, la fel de imobilizat ca ea. Celălalt bărbat puse pachetul lângă ea, dar Chris nu putu întoarce capul să vadă cine este. Numai când omul începu să o dezlege, eliberându-i capul astfel încât să se poată mişca, se uită şi i se tăie răsuflarea.

Lângă ea zăcea Pilar la fel de surprinsă şi ea să o vadă pe Chris.

Omul îşi scoase gluga.

— Ce faceţi aici? reuşi ea să îngaime. Ce înseamnă asta?

— Gura, zise bărbatul cel solid. Celălalt era înalt şi subţire. Nu vrem să-ţi auzim pliscul. Vreţi puţină apă sau nu?

Însetată, Chris luă cu mâinile tremurânde cana de cositor murdară pe care i-o întindea.

— Cine eşti? îl întrebă ea. Ce doreşti?

— Vrei să te leg din nou?

Chris vru să răspundă, dar simţi mâna lui Pilar pe braţ. Îndreptându-şi privirea spre ea, o văzu că dă uşor din cap. Chris se uită în altă parte, dar nu mai spuse nimic. Câteva minute mai târziu, bărbatul solid o smunci ridicând-o în picioare şi o aruncă în şa.

— Nu-mi plac femeile vorbăreţe, îi zise în ureche. Dacă îţi ţii gura o să ne înţelegem grozav. Dacă o deschizi, voi fi

nevoit să ţi-o închid eu. Ai înţeles?

Îl văzu că-şi aruncă gluga jos, dar nu se întoarse să-l privească; era prea ocupată să încerce să se ţină pe cal şi în acelaşi timp să evite mâinile bărbatului care începuseră să o pipăie.

— Eu şi Chris o să plecăm în mai puţin de o oră, îi zise Tynan lui Asher strângând din dinţi şi cu o privire încărcată de furie.

— Aşteaptă, vreau să vorbesc cu tine.

— N-am timp, zise Tynan îndepărtându-se. Poţi să vii sau nu cu noi, cum vrei.

Asher îl prinse de braţ.

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat noaptea trecută. Unde aţi fost amândoi toată noaptea? Şi de ce ai tras atât de aproape de capul meu? Ar fi trebuit...

— Ce, Prescott? Ce ar fi trebuit?

Asher făcu un pas înapoi.

— Ascultă, sunt băgat în treaba asta în aceeaşi măsură ca şi tine. Mathison te-a angajat ca să mă duci la Chris şi să mă ajuţi să o cuceresc ca să devină nevasta mea. Până acum tu n-ai făcut decât să o ţii pentru tine. Iar acum ai petrecut noaptea cu ea făcând numai Dumnezeu ştie ce.

— Ai dreptate, numai Dumnezeu ştie pentru că eu sunt

al dracului de sigur că n-am să-ţi spun. Acum îţi repet: eu şi Chris plecăm într-o oră, iar tu poţi să mergi cu noi sau să rămâi, asta depinde numai de tine.

— Am să merg, nu-ţi face probleme cu asta, zise el.

Furios, Asher se întoarse spre casă, intră şi urcă scările. La dracu'! Cât de arogant putea să fie omul ăsta. Era bun ca tovarăş de drum, dar erau momente când o lua razna.

Încercă să se adune înainte să intre la Chris. Nu i-a făcut plăcere să o închidă în cameră, dar ştia că era singurul mod în care putea să o împiedice să mai facă vreo prostie.

Foarte încet deschise uşa. Ar face al dracului de bine să se mărite cu el după ce trecuse prin atâtea din cauza ei şi după tot ce făcuse el ca să-i intre în graţii. Văzu imediat că nu este acolo. Primul gând fu că sărise pe fereastră, dar aruncând o privire afară, la pervazul aproape imposibil de îngust, îşi dădu seama că nu putea să plece pe calea asta.

Uită complet de cearta cu Tynan şi de faptul că era supărat pe el şi coborî în goană scările, străbătu grădina şi se îndreptă spre micuţa cabană în care locuia Tynan. Acesta scotea nişte unelte de sub un şopron.

— A dispărut. Mi-a fost frică să nu facă vreo prostie şi am închis-o în cameră, dar a dispărut. Era într-adevăr îngrijorată de copilul ăla.

În timp ce Asher încă vorbea, Tynan trecu pe lângă el şi se îndreptă spre casă oprindu-se numai ca să-şi încarce arma. Urcă treptele câte două de-o dată.

— Tare aş fi vrut să nu facă aşa ceva, zicea Asher. Este destul de rău că-şi petrece o noapte întreagă cu un... Se opri dându-şi seama ce era să zică. Tynan examina pervazul ferestrei. Vezi ceva? Cum putea să plece pe acolo?

— Fii sigur că nu a făcut-o. Aici a fost sprijinită nu de mult o scară, uite, este dărâmată tencuiala. Se întoarse spre pat privind gânditor. Cearceafurile erau mototolite, cuvertura aruncată pe podea. Unde este Hamilton?

— Nu ştiu sigur. Cred că este sus. Crezi că o fi văzut-o el pe Chris? M-aş fi gândit că este ultima persoană pe care ar fi dorit să o vadă. Îl urmă pe Ty afară din cameră. Ţi-a spus ce a auzit, că Hamilton vrea să-l ucidă pe Lionel? Nu că aş crede-o; vreau să zic că am acceptat toate astea numai pentru a mă putea da drept soţul ei. Cred că trebuie profitat de tot ce se poate.

Tynan se opri pe scară.

— Dacă nu-ţi tace fleanca aia, am să ţi-o închid eu imediat. Se răsuci pe călcâie şi o porni mai departe.

Owen Hamilton se afla în biroul lui, uitându-se la nişte

hârtii. Tynan trânti uşa în urma lui, o încuie, se îndreptă foarte calm spre fereastră şi aruncă cheia.

Asher se lipi cu spatele de uşă şi-şi ţinu răsuflarea când Owen ridică privirea încruntat.

— Cărui fapt datorez această mascaradă? întrebă el.

— Unde este? zise Tynan cu o voce joasă, ameninţătoare.

— Habar n-am ce vrei să spui, răspunse Owen complet detaşat, strângându-şi documentele de pe birou. Dacă crezi că nevasta aia a ta şi eu...

Nu termină propoziţia pentru că Tynan îl înşfăcă de guler şi-l trase peste birou.

— Vreau să ştiu unde este şi nu glumesc. Ori îmi spui pe loc, ori ai să începi să pierzi câte o parte din corp, bucăţică cu bucăţică şi încet.

— Nu am nici cea mai mică idee la ce te referi.

— Chris! strigă Asher. Vreau să zic Diana, unde este? Nu este în camera ei, acolo am lăsat-o.

— Cine este Chris? întrebă Owe.

Tynan îi arse o palmă peste faţă.

— Nu ştiu cât de multe cunoşti, dar bănuiesc că destul. Am trimis deja registrele alea duble ale tale unui contabil, prieten de-al meu. Cred că o să descopere cât ţi-ai furat

nepotul.

— Registre, care registre?

Tynan îl lovi din nou, de data asta făcând să-i sângereze colţul gurii.

— M-am săturat de minciunile tale. Nu-mi pasă ce faci în familia ta, dar de fata asta eu răspund şi vreau să ştiu unde este.

— Cine este? Diana Eskridge a fost ucisă.

Tynan îl strânse şi mai tare de gât.

— Tu ai ucis-o, fără îndoială, dar am să las asta pe seama legii. Unde este Chris?

Văzând că nu răspunde, Tynan îl lovi din nou, apoi scoase pistolul şi-l îndreptă spre capul lui.

— Ce vrei să pierzi mai întâi? O mână sau un picior? Cred că pot să te ţin destul de mult în viaţă ca să-mi răspunzi. Acum, pentru ultima dată, unde este?

— A luat-o Dysan.

Tynan fu evident atât de surprins de ce auzi, încât slăbi strânsoarea.

— Şi ce vrea să facă Dysan cu ea?

— Nu ştiu. A venit aici din cauza unui văr al lui – privirea lui Owen se furişă în lături – şi a hotărât că o vrea pe femeia care se dădea drept Diana. Se uită din nou la

Tynan. A luat-o şi pe soţia ta.

— Pe Pilar? Cine este omul ăsta?

Strânsoarea lui Ty slăbise într-atât încât Owen se putu trage înapoi, îşi frecă gâtul şi încercă să-şi oprească sângele ce-i şâroia în colţul gurii cu o batistă.

— Este o persoană cu care nu ai vrea să ai de-a face. Nu ştiu prea multe despre el. Este foarte misterios când este vorba de unde locuieşte, cine este sau orice altceva despre persoana lui. Vine aici o dată pe an, cumpără cherestea şi cai de la mine, apoi dispare. N-am îndrăznit niciodată să-l întreb prea multe despre el.

— Şi totuşi a răpit-o pe Chris, zise Ash. Crezi că intenţionează să ceară răscumpărare?

— Răscumpărare? explodă Hamilton. Cine este ea?

— Fiica lui Del Mathison, zise încet Tynan.

— Oh, Dumnezeule! exclamă Owen şi se lăsă greu pe scaun. Am crezut că este vreo actriţă de doi bani care încearcă să facă şi ea ce poate. Ridică privirea spre Ty. Cum mi-ai găsit celelalte registre?

Tynan nu se obosi să-i răspundă.

— Vreau să ştiu tot ce se poate şti despre Dysan. Vreau să ştiu unde-l pot găsi.

— Ţi-am spus că nu ştiu nimic. Pur şi simplu apare şi

dispare. Mi-a spus că le vrea pe cele două femei, ceea ce pe mine nu mă deranja. Oricum, toţi aţi încercat să mă duceţi de nas, urmărindu-mă, scotocindu-mi prin birou, pretinzând că sunteţi rude cu mine. Ce-mi păsa mie ce vrea să facă cu femeile? Dacă le-a vrut, pentru mine a fost perfect. N-am avut nici cea mai mică idee că este fata lui Mathison. Dacă omul ăsta descoperă... Nu termină ce voia să spună.

— Deschide punga, zise Ty. Plecăm după el şi avem nevoie de capital.

— Nu am de gând să fiu părtaş la un jaf, zise Asher.

— Nimeni nu ţi-a cerut să fii. Hamilton, nu m-aş juca cu răbdarea mea dacă aş fi în locul tău. Scoate banii.

Owen se grăbi să se supună şi descuie micul seif aflat în spatele unui tablou deasupra biroului.

— N-o să-l găseşti niciodată. Nu eşti de talia lui Dysan. Mănâncă pe pâine la micul dejun borfaşi de două parale ca tine.

Ty luă teancul gros de bancnote.

— Atunci o să aibă cea mai gravă indigestie făcută vreodată. Mişcă şi scoate-ţi cureaua.

Tynan luă batista de pe birou şi-l legă pe Owen la gură. Apoi îi legă mâinile cu cureaua şi folosi capătul găurit ca

să-l suspende de un cârlig în tavan.

— Asta ar trebui să dureze câteva ore. Contabilul îi va informa pe avocaţii care se ocupă de afacerile lui Lionel. Am impresia că registrele pe care le-ai arătat lor nu sunt aceleaşi cu cele pe care le-am găsit eu. Şi mai este şi chestia minoră a uciderii familiei Weskridge.

Owen se zbătea în cureaua care-l ţinea atârnat, de-abia atingând podeaua cu picioarele.

— De asemenea am să o trimit pe Unity cu băiatul la Mathison până se limpezesc lucrurile. Credeam că o să merg şi eu cu ea, dar se pare că n-o să fie aşa. Sunt sigur că o să te găsească cineva şi o să-ţi dea drumul. Dacă nu, cam în două ore o să ai nişte dureri groaznice.

Asher se îndepărtă de uşă când îl văzu pe Tynan că se îndreaptă spre ea. Şi, spre surprinderea lui, Ty scoase o cheie din buzunar, o deschise şi o încuie la loc după ce ieşiră.

— Credeam că...

— Să nu mai crezi întotdeauna ce vezi, zise Ty coborând scările şi îndreptându-se spre bucătărie.

Unity, palidă la faţă şi cu teamă în ochi, era în bucătărie cu Lionel lângă ea.

— Nu vreau să plec, zise Lionel. Este casa mea şi am de

gând să rămân aici. Nu mă poţi obliga să plec.

Ty nu scoase un cuvânt, ci îl luă frumuşel de mijloc şi îl duse afară unde aştepta o căruţă cu doi cai.

— Ai să pleci şi, mai mult, ai să o ajuţi pe Unity. Prescott va merge cu tine şi va veghea la siguranţa ta în cursul călătoriei. Îmi pare rău, dar eu nu pot să merg.

Asher îi atinse braţul.

— Vreau să merg cu tine.

— Categoric nu. N-am nevoie de cineva care să se tot certe cu mine şi, în plus, zise el cu dispreţ, îmi trebuie un om care să ştie cu care capăt al puştii se trage.

— Pot să... zise cu un gest către pistolul lui Ty. Acesta i-l dădu.

Asher luă arma şi, cât ai clipi din ochi, se întoarse şi doborî o creangă destul de groasă dintr-un copac folosind toate gloanţele din pistol, pe care i-l înapoie lui Tynan.

— Există şi alte motive pentru care am fost angajat de Mathison să merg după fiica lui. Cunosc toate armele care există în momentul de faţă. Pot să spulber fulgii din coada unei vrăbii cu puşca. S-ar putea să nu am experienţa ta, dar ştiu să trag.

Tynan îşi încărcă foarte calm pistolul, apoi ridică privirea spre Unity. Lionel şedea pe capra căruţei cu gura deschisă.

— Prescott merge cu mine. Cunoşti pe altcineva care ar putea să călătorească cu voi?

— Eu... nu prea mai ştiu în cine să am încredere, zise ea, fiind pe punctul de a izbucni în lacrimi. Fratele meu locuieşte cam la zece mile de aici. Poate că el... Se opri în timp ce Ty scoase un teanc de bancnote din buzunar.

— Plăteşte-l. Când ajungi la Mathison, spune-i tot ce ştii. S-ar putea să vrea să trimită pe cineva aici, dar lasă asta pe seama lui. Spune-i că am plecat după fata lui şi dacă nu mă întorc cu ea înseamnă că sunt mort – nimic altceva nu mă va opri. Şi spune-i că are motive să fie îngrijorat, foarte îngrijorat. Îl privi pe Lionel. Şi dacă aud măcar un cuvânt, o plângere despre comportarea ta, ai să dai seamă în faţa mea. Când ajungi la Mathison, poţi să faci ce vrei. Va avea el grijă de tine. Acum daţi-i drumul. Lovi un cal pe crupă şi porniră.

Ty se întoarse şi-l privi pe Asher clătinând din cap.

— Sper că nu am făcut o greşeală. Dacă ai o armă, du-te şi ia-o. Te aştept lângă grajduri cu doi dintre cei mai buni cai ai lui Owen.

Capitolul 17

Călătoreau de trei zile. Chris şi Pilar mâncau puţin, nu li se permitea niciun moment să rămână singure şi nici să se odihnească. Noaptea, le legau mâinile, le ridicau deasupra capetelor şi le fixau cu frânghii de vreun copac, ceea ce făcea imposibil să poată dormi. Nu li se permitea nici să vorbească între ele. În fiecare dimineaţă o porneau din nou spre nord-est, iar acum ele, tot legate, călăreau pe acelaşi cal, cu care apăruse brusc unul dintre cei doi. Chris se întreba dacă nu cumva îl furase.

În pofida faptului că era foarte slăbită, încerca să memoreze drumul străbătut. Dar în cea de-a doua zi, o legară la ochi, lăsând-o pe Pilar să conducă calul şi să aibă grijă ca Chris să nu cadă jos din şa dacă se poticneşte. În a treia zi, au dezlegat-o pe ea la ochi, dar au legat-o pe Pilar.

Deşi n-au scos un cuvânt între ele, femeile au început să depindă una de alta pentru protecţie.

Iniţial, Chris a fost foarte ostilă faţă de Pilar, refuzându-i ajutorul, displăcându-i atingerea ei, displăcându-i chiar prezenţa ei.

Pilar păru să o înţeleagă şi o lăsă în pace, până când la un moment dat Chris fu cât pe ce să cadă de pe cal şi Pilar

fu nevoită să o ţină bine în şa.

— Ne-am descurca mai bine dacă n-am fi inamice, şopti Pilar, iar unul dintre bărbaţi o lovi peste faţă pentru că a îndrăznit să vorbească.

După această întâmplare, ostilitatea manifestată de Chris începu să slăbească. Oricum, ce motive avea să fie supărată? Tynan era singura legătură comună pe care o avea cu această femeie, iar el îi spusese mai mult decât clar că nu vrea să aibă nimic de-a face cu Chris. Dacă Tynan o dorea pe Pilar, atunci era liber să aleagă.

Era a treia noapte, târziu, când în sfârşit bărbaţii opriră caii, le traseră jos pe cele două femei epuizate, le apucară de încheieturi şi le târâră într-o casă întunecoasă pe care Chris n-o putea vedea. Le-au dus pe nişte scări şi când braţul lui Pilar se lovi de balustradă, o smunciră şi mai tare.

— Putem să mergem şi singure zise Chris întinzând mâna ca să o sprijine pe Pilar.

Bărbatul care o ţinea nu scoase niciun cuvânt, ci continuă să o târască până când ajunseră la etajul patru. Cel care se ocupase de Pilar luă un inel de chei de pe un perete, deschise o uşă care părea făcută dintr-un stejar foarte solid şi le împinse pe cele două femei înăuntru.

În cameră nu era niciun fel de lumină, dar ochii lui Chris se obişnuiră repede cu întunericul după ce auzi uşa închizându-se în urma lor. Începu să desluşească conturul unui pat mare şi moale în mijlocul camerei. Aproape nevenindu-i să creadă şi cu lacrimi în ochi începu să înainteze bâjbâind, cu Pilar după ea, şi se prăbuşiră pe pat. Adormiră aproape instantaneu.

Soarele începuse să apună când Chris se trezi în ziua următoare, ceea ce însemna că era după-amiază. Rămase o vreme aşa, întinsă, privind spre una dintre ferestrele micuţe şi încordându-şi fiecare muşchi pentru a încerca să-şi dea seama ce o durea şi ce era complet paradit. Ridicând braţele, văzu că erau numai zgârieturi, răni, unele supurând, altele acoperite de sânge închegat şi pline de muşcături groaznice de ţânţari.

Întoarse capul şi privi la Pilar care dormea încă, pe burtă, şi se întrebă dacă şi ea arăta tot atât de rău. Pilar era murdară, avea cearcăne adânci sub ochi şi după ce se putea vedea de sub hainele murdare era toată numai răni şi arăta a carne vie.

Pilar deschise un ochi.

— Pleacă, zise ea şi se întoarse pe partea cealaltă. Chris rămase nemişcată, aşteptă şi o secundă mai târziu Pilar se

întorcea cu faţa spre ea.

— Nu poate fi adevărat, zise ea. Am crezut că nu este decât un vis îngrozitor. Pilar încercă să se sprijine în braţe, dar gemu de durere şi căzu la loc pe pat. Unde ne aflăm? Şi, mai important, de ce suntem aici unde suntem? Şi crezi că o fi pe aici pe undeva vreo oală de noapte?

— Uite acolo un paravan, poate găseşti în spatele lui.

— Cred că trebuie să mă dau jos din pat pentru asta, zise ea mişcându-se cu greutate.

Coborî şi Chris din pat şi trecu destulă vreme până când putu să se ţină bine pe picioare.

— Nu cred că am să mai fiu vreodată cea care am fost înainte.

Era o cameră rotundă, cu trei ferestre pe peretele de vizavi de pat, o uşă în dreapta, un paravan în stânga şi nicio altă mobilă.

Chris se îndreptă încet spre una dintre ferestre. Nu văzu nimic decât pădurea deasă, cu copaci seculari. Uitându-se în jos, îşi dădu seama că erau cel puţin la etajul al patrulea.

— Pot să-ţi spun că n-o să fie uşor să scăpăm de aici, zise Pilar cu o grimasă, apărând de după paravan şi privind vârfurile copacilor care se vedeau de la fereastră. Se opri

în dreptul ferestrei, lângă Chris.

— Arăt tot atât de rău ca tine?

— Mult mai rău, zise Chris cu seriozitate.

Pilar scoase un oftat de resemnare şi se întoarse în pat, punându-şi o pernă sub cap.

— Ai vreo idee despre tot ce se întâmplă?

— Niciuna, răspunse Chris de după paravan. Speram că ştii tu ceva. A zis cineva ceva când te-au ridicat?

Pilar aşteptă până când Chris apăru în mijlocul camerei.

— Credeam că tu ştii mai mult decât mine. Tynan are motivele lui ca să facă pe grădinarul lui Hamilton, dar nu mi-a spus nimic.

— Zău? Ai venit cu el pur şi simplu când a pocnit din degetul mic?

— Îi sunt datoare un serviciu, de fapt mai multe dacă este vorba de asta. Ascultă, o să o ţinem tot într-o ceartă, sau o să ne unim forţele ca să vedem cum ieşim din asta? Aş vrea să ştiu ce se întâmplă, dar dacă tu vrei să ne certăm din cauza unui bărbat, atunci spune-mi, ca să ştiu ce să fac.

— N-am niciun motiv ca să mă cert cu tine pentru domnul Tynan. Pentru mine este mort. Îţi aparţine. Chris nu observă că Pilar ridică o sprânceană şi o privi

ştrengăreşte. Sunt reporter la un ziar şi scriu sub numele de Nora Dallas. Am fost...

— Chiar Nola Dallas? Cea care se vâră în tot felul de buclucuri numai ca să scrie despre ele?

— Mă tem că da, zise Chris.

Pilar întinse mâna spre ea.

— Mă bucur să te cunosc. Suntem într-una din escapadele tale şi în orice minut poate să apară cineva ca să ne salveze?

Chris zâmbi slab.

— Cred că ar fi mai bine să-ţi spun tot. Îi povesti lui Pilar totul din momentul în care au descoperit cadavrele soţilor Eskridge până când Tynan i-a spus că într-o oră vor părăsi reşedinţa Hamilton.

Pilar şedea cu genunchii strânşi la piept.

— Cred că Tynan a descoperit ceva. A tot plecat în toiul nopţii, iar într-o noapte s-a întors cu un registru mare sub braţ. Toată noaptea a stat şi l-a citit, iar dimineaţa a plecat şi nu l-am mai văzut de atunci.

— Ce era în registrul ăla?

— Cifre, ştii, cum avea Roşcata.

— În ceea ce priveşte identitatea mea, zise Chris, s-ar putea să creadă că sunt Diana Eskridge şi totul să fie legat

de planul lui Owen Hamilton de a-l ucide pe Lionel. Poate că Owen a vrut să fie singur, ca să-şi ducă la capăt treaba lui murdară.

— Asta tot nu explică de ce mă aflu şi eu aici, zise Pilar. Eu nu ştiam nimic din ce se petrecea acolo.

— Dar răpitorii noştri, indiferent cine ar fi, nu ştiu asta. Dacă Tynan a furat noaptea ceva din casă, s-ar putea să creadă că ştii şi tu totul deoarece vă petreceaţi nopţile împreună. Chris rosti cu greu ultima parte a propoziţiei. Nu că ar mai fi avut vreun sentiment pentru Tynan, totul fusese ucis în noaptea aceea la cabană, dar nu-i plăcea să piardă.

— Dacă aşa stau lucrurile, zise Pilar gânditoare, s-ar putea să-l fi răpit şi pe Tynan. Crezi că este şi el aici cu tânărul ăla al tău?

— Asher? Nu pot să-mi imaginez ce să aibă cu Asher. A intrat în treaba asta numai pentru că aveam nevoie de un soţ.

— Orice ar fi, nu înţeleg nimic. Mi-ar plăcea să cred că ai fost răpită pentru răscumpărare şi că m-au luat şi pe mine pentru... Sinceră să fiu, nu ştiu de ce mă aflu şi eu aici. Eu nu am nimic la care să râvnească cineva.

Pilar şedea în picioare în plină lumină, aproape

dezbrăcată, cu frumosul ei păr negru căzându-i în valuri pe spate, cu un Trup bine făcut, cu toate rotunjimile acolo unde le era locul, iar lui Chris îi trecu prin cap că are tot ce şi-ar dori orice bărbat.

— Eu mă aflu aici pentru răscumpărare, iar tu pentru că cel care te-a răpit s-a îndrăgostit de tine, zise Chris dintr-o suflare, încercând să nu lase să i se vadă invidia şi suferinţa.

Pilar nu spuse nimic, ci continuă să se spele. Cu o oră în urmă, un gardian le adusese două rochii şi le spusese să se facă frumoase, pentru că sunt invitate de Dyson la masă. Când, în sfârşit, cele două femei terminară cu spălatul, se uitară la rochiile de pe pat.

— Nu sunt tocmai stilul meu, zise Chris, ridicând una dintre ele şi examinând-o. La corsaj au făcut mare economie de material.

— Ei bine, nu te uita la mine, eu n-am mai îmbrăcat de ani de zile aşa ceva. Pentru tine este prea lungă şi s-ar putea să fie şi prea largă prin unele părţi.

Chris oftă pentru că Pilar avea dreptate.

— Este posibil ca pe tine să te fi răpit pentru că trupul tău este exact pe măsura rochiei.

— Ei bine, haide să o modificăm.

— Numai bustul ne-ar lua ore întregi, murmură Chris.

Cusură până când apuse soarele, apoi se îmbrăcară la lumina lunii care se strecura prin ferestre. Nu aveau nicio lumânare, niciun pieptăn ca să-şi aranjeze părul, nicio bijuterie şi nici cea mai vagă idee unde urma să fie duse.

Când uşa de stejar fu dată de perete, erau gata şi făcuseră ce putuseră ca să arate mai bine. Chris nu-şi dădu seama că tremură până când Pilar nu-şi strecură mâna într-a ei strângând-o liniştitor.

Unul din bărbaţi o împinse pe Chris înainte, apoi pe Pilar, şi se îndreptară spre scară.

— De unde ştii că ăsta e drumul pe care trebuie să mergem? strigă Asher după Tynan în timp ce galopau ca vântul.

Tynan nu se obosi să-i răspundă, mergând spre sud-est şi oprindu-se numai când ajunseră în dreptul unor corturi aşezate pe un teren mizerabil. Locul nu merita numele de oraş. Piciorul ţi se îngropa pe jumătate în noroiul străzilor din cauza ploilor căzute în ultima vreme.

Trecură pe lângă un cort pe care scria simplu „femei” în faţa căruia doi bărbaţi se luptau tăvălindu-se în noroi. Calul lui Asher sări într-o parte când cei doi bărbaţi, încleştaţi, se rostogoliră la picioarele lui. Trebui să facă

eforturi mari ca să stăpânească animalul şi când reuşi îl văzu pe Tynan dispărând într-unul din corturile mai mari. Asher descălecă în noroi şi-l urmă.

Tynan era la bar şi şedea sprijinit ca şi cum ar fi avut la dispoziţie tot timpul din lume. În jur, câteva mese la care erau mai mulţi jucători. Ty se uita la un bărbat care părea mai curat în comparaţie cu ceilalţi din cort, cu o vestă brodată cu fir auriu şi cu paturile pistoalelor încrustate cu perle. Asher comandă o bere şi tocmai sorbea din ea când jocul se întrerupse. Imediat, omul ridică privirea la Tynan.

— Credeam că eşti la închisoare dintr-un motiv oarecare.

— Am ieşit din acelaşi motiv, zise Ty. Şi am venit să încasez o datorie.

Omul dădu scurt din cap, se ridică şi veni lângă Ty, la bar.

— Două whiskey-uri comandă el, apoi coborî vocea. Ce vrei?

— Informaţii.

— Asta costă mult.

— Am plătit deja, zise Tynan. Ai auzit de un oarecare Beynard Dysan?

Omului îi rămase whiskey-ul în gât. Când reuşi să

înghită, îl privi cu ochii mari.

— Ţine-te departe de el. Este rău, al dracului de rău.

— Are ceva ce-mi aparţine şi vreau să iau înapoi. Unde îl pot găsi?

— Eu zic să renunţi. Orice ar fi, să ştii că nu merită. Dacă tot ce ai avea de pierdut ar fi numai viaţa, totul ar fi în regulă, dar omul ăsta poate să-ţi ia mai mult decât viaţa. Stai departe de el.

O vreme Tynan nu scoase un cuvânt.

— Ai de gând să-mi răspunzi, sau vrei să mă dădăceşti?

— Mi-a părut într-adevăr bine că te-am cunoscut, Tynan. Am să-ţi trimit flori la mormânt. Nu ştiu prea multe despre el, numai ce se şopteşte. Are un loc, undeva, la nord de aici. Există un oraş numit Sequona, şi dacă cineva ştie ceva despre omul ăsta, atunci acolo ai să afli. Şi poţi să mai întrebi despre el pe drum, dar rişti să te trezeşti cu un glonţ în cap, cel mai probabil în ceafă. Omului îi place secretul. Nu agreează ca cineva să-şi vâre nasul în treburile lui. Îşi termină băutura din pahar. Ce ţi-a luat?

— Pe fata lui Del Mathison.

Omul fluieră scurt.

— Mathison contra Dysant S-ar putea să fie războiul războaielor! Tynan, fereşte-ţi spatele! Dysan este vârât în

toate şi angajează oameni ca să ucidă pe oricine s-ar amesteca în treburile lui. Ar trebui să-l laşi pe Mathison să-şi ia singur fata înapoi.

— M-a angajat pe mine. Mulţumesc mult, Frank. Consideră că ţi-ai achitat datoria. Cu asta Tynan se întoarse şi părăsi cortul. Asher sorbi berea şi-l urmă. Afară, Tynan se opri o secundă şi spuse fără să-l privească pe Ash.

— Ai auzit ce a spus Frank. Mai ai timp să te retragi. Dacă nu-ţi pierzi viaţa în toată treaba asta, s-ar putea să nu mai fi acelaşi.

— Şi să o pierd pe fata lui Mathison? zise Asher, iar în momentul ăla un glonte zbură pe lângă capul lui Tynan. Ty se trânti în noroi trăgându-l şi pe Asher după el. Luat pe nepregătite, Ash căzu cu faţa în noroi. Se ridică scuipând. Şuieră un alt glonţ şi se aruncă din nou în noroi, în spatele lor se auzi zgomot de mese răsturnate şi răcnete când două gloanţe străpunseră pânza cortului.

Asher privi spre Tynan, spre faţa lui curată deasupra noroiului şi spre pistolul din mâna lui. Din spate se auzi o voce.

— Aş paria că este mâna lui Dysan.

Asher se întoarse şi-l văzu pe jucător, pe Frank, chircit în

uşa cortului cu pistolul în mână.

— Stai aşa să văd dacă te pot ajuta cumva.

Un minut mai târziu, Asher îl auzi pe om răcnind cât îl ţinea gura.

— Atenţie! A sosit un transport de târfe peste drum. Toate virgine.

Tynan strigă la Asher să se rostogolească din drum, iar Ash fu fericit că a făcut-o pentru că în răstimp de secunde o hoardă de oameni năvăliră afară.

— Acum! îl auzi pe Ty şi, luptându-se să scape din noroi, se repezi în spatele cortului. Era cam derutat în ce priveşte următorul pas când apăru Tynan cu caii.

— S-o luăm din loc, zise Ty înainte să încalece şi să părăsească mizerabilul oraş şi ceea ce semăna a răscoală în urma lor.

Merseră spre nord şi călăreau cu o asemenea viteză încât noroiul uscat începu să zboare în jurul lor. Spre după-amiază, intrară printre copaci, pe o potecă pe care Asher nu o văzu până nu se trezi pe ea, şi care-i duse spre un deal. Începu să plouă şi îşi traseră pălăriile pe frunte acoperindu-şi feţele.

Era aproape noapte când Tynan opri şi descălecă.

— Trebuie să fie pe aici un fel de peşteră. O să ne

petrecem noaptea acolo, strigă el spre Ash ca să acopere zgomotul ploii.

Câteva minute mai târziu aprinseseră un focuşor, puseră fasolea la încălzit, cafeaua fierbea, iar hainele aproape că li se uscaseră pe ei.

— Crezi că o să o găsim? îl întrebă Asher aţâţând focul cu un băţ.

— Eu asta intenţionez, zise Tynan. Se sprijinise cu spatele de şa trăgându-şi pălăria peste ochi.

— Dacă Dysan nu vrea decât bani, atunci cu siguranţă că n-o să-i facă niciun rău lui Chris, nu-i aşa?

— Sau lui Pilar.

— A, da, zise Ash. Îmi amintesc că am văzut-o în bucătărie.

Tynan îşi împinse pălăria în sus şi după o scurtă privire spre ceafa lui Ash, se ridică, luă fasolea de pe foc şi o împărţi în două farfurii. Ash luă farfuria şi o ceaşcă de cafea din mâna lui Ty.

— Sunt sigur că ai un plan în cap, nu-i aşa? Vreau să zic că te-ai gândit la o modalitate de a o salva pe Chris. Tatăl ei va fi furios dacă o să i se întâmple ceva.

— Iar tu ai să pierzi banii ei, zise Tynan.

— Chris este o tânără foarte atrăgătoare, poate cam

îndărătnică uneori, dar categoric atrăgătoare. Şi nu văd de ce n-aş putea să preiau eu administrarea averii tatălui ei. Nu are niciun fiu, şi evident, Chris nu este interesată să găsească pe cineva pentru asta. Îi aruncă lui Tynan o privire aspră. Doar nu ai de gând să te căsătoreşti tu cu ea, nu-i aşa? Banii lui Mathison ar fi...

— Ar fi mai bine să-ţi ţii părerile pentru tine. Acum stinge focul şi culcă-te. O să plecăm dimineaţă.

Nu era deloc dimineaţă – ba chiar departe de a se face ziuă – când Tynan îl trezi pe Asher astupându-i gura cu mâna. În ochii lui Ty citi un avertisment când îi făcu semn să-l urmeze afară din peşteră. Luară şeile şi lucrurile şi conduseră caii pe deal în jos făcând cât mai puţin zgomot posibil. Încă burniţa.

— Cât este ceasul? întrebă Ash căscând.

— Va fi ultima noastră oră pe pământ dacă nu ieşim de aici. Era cineva lângă peşteră.

— Eu n-am auzit pe nimeni.

— Foarte bine, atunci tu rămâi, dar eu am să plec.

Asher aruncă o privire spre pădurea întunecată, apoi încălecă şi porni după Ty.

Călăriră toată ziua şi noaptea următoare, cu Asher pe jumătate adormit în şa. Când, în sfârşit, Tynan se opri, Ash

nici nu-şi dădu seama că se află într-un grajd.

— Scoate şaua de pe cal, îi ordonă Tynan. Sau ai de gând să stai toată noaptea acolo?

Încet, Asher se supuse, dădu calului fân şi ovăz şi-l urmă aproape orbeşte pe Ty afară, apoi urcară nişte scări în spatele unei case. Nu puse niciun fel de întrebare când Ty se săltă pe acoperiş, apoi, aplecat, o porni înainte şi sări pe următorul. Ash era fericit că este noapte ca să nu vadă cât de departe era pământul. După ce au traversat trei acoperişuri, Tynan scoase o cheie, deschise o trapă şi coborî în ceea ce părea să fie o mansardă. Odată ajunşi în interior, o luă încetişor pe un coridor lung şi deschise a treia uşă pe stânga.

O femeie tânără se răsuci în pat şi-i privi somnoroasă.

— Alice, el este Asher şi are nevoie de un loc unde să doarmă.

Femeia se înveli la loc, se întoarse pe-o parte şi-şi continuă somnul. Tynan îl împinse pe Asher în cameră şi închise uşa în urma lui. Ieşi pe coridor şi deschise a doua uşă.

Roşcata tocmai cobora din pat trăgându-şi un halat pe ea.

— Mi-am zis eu că trebuie să fie cineva.

— De ce este totul atât de liniştit? întrebă Ty turnându-şi un pahar de whisky.

— Patru oameni călare au dat năvală şi au început să terorizeze locul. Ty, pe tine te căutau.

Sorbi băutura dintr-o singură înghiţitură.

— Mă urmăresc de două zile. Ai ceva de mâncare?

Roşcata scoase dintr-un dulap nişte pâine şi brânză.

— M-am gândit că ai să vii dar nu poţi rămâne. Se aşează pe sofa. Ty, ce-ai mai făcut de data asta? Credeam că te-ai lăsat de prostii de o vreme.

— Nu mă urmăresc decât ca să mă împiedice să o găsesc pe Chris, zise el cu gura plină.

— Chris! tresări Roşcata. Mincinoasa aia mică cu două feţe? Am avut încredere în ea, iar ea a plecat şi te-a lăsat să putrezeşti în închisoare, deşi erai nevinovat.

— Da, pentru ea asta înseamnă dragoste adevărată. Indiferent ce a făcut, este datoria mea să o duc înapoi la tatăl ei.

— Cu riscul propriei tale vieţi?

Ty continuă să mănânce şi nu-i răspunse.

— Mai ai vreun pat pe undeva? L-am dus pe Prescott la Alice, zise el după o vreme.

— Poţi să te culci în patul meu. Mi-a ajuns cât am dormit

în noaptea asta. Pe cine vrei? Tu şi Leora se pare că v-aţi cam făcut de cap data trecută.

— Nu vreau decât să dorm, zise Ty umplându-şi din nou paharul cu whisky. Fără femei.

Nu băgă de seamă că Roşcata, uimită, fu incapabilă să scoată un cuvânt.

— Bine, zise după o vreme. Dă-mi hainele ca să ţi le spăl.

Rămase tăcută în picioare în timp ce el se dezbrăcă până la chiloţi şi se vârî în pat. Se aşeză lângă pat, mângâindu-l pe păr până adormi, apoi îl sărută pe frunte şi ieşi în vârful picioarelor.

Tynan! strigă Roşcata năvălind în dormitor. Au venit după tine.

Aruncă pătura de pe el şi fu în picioare.

— Unde dracu îmi sunt pantalonii?

— Sunt uzi. N-ai dormit decât trei ore, dar trebuie să pleci. Jos sunt o duzină de oameni care te caută.

Tynan îşi trecu mâna prin păr.

— Doar trei ore, ai? Dysan trebuie că n-a mai lăsat piatră pe piatră căutându-mă.

— Dysan? zise Roşcata. Îl cauţi pe Beynard Dysan?

— N-am timp de dădăceală. Îmi trebuie o pereche de

pantaloni. Dă-mi ceva să mă îmbrac.

— Ar trebui să te refuz. Ar trebui să chem şeriful să te închidă şi să te salvez de tine însuţi.

Înainte ca Ty să scoată un cuvânt, în cameră năvăli o femeie.

— A murit, zise cu dezgust în voce. Ţi-am spus că nu rezistă cu noi toate trei deodată. Se opri, făcând ochii mari. Tynan, n-am ştiut că eşti aici.

— Şi n-o să fie multă vreme, zise Roşcata împingând femeia afară şi închizând bine uşa. Acum toată lumea o să ştie că eşti aici. Brusc ochii i se luminară. Stai acolo. Nu te mişca. Am o idee. Părăsi imediat camera, în timp ce Ty căuta ceva să se îmbrace.

Câteva minute mai târziu, Roşcata se întoarse cu un maldăr de piele albă şi franjuri în braţe.

— Omul ăsta care a murit era de la un circ şi n-o să mai aibă nevoie de toate astea. Îi arătă cel mai fantezist costum pe care îl văzuse cineva vreodată. O haină din piele cu trei rânduri de franjuri bătute cu pietre care atârnau de la umăr până la talie, pantaloni asortaţi, bătuţi în argint, şi o pălărie cu o panglică bătută în diamante false mari cât monezile de un penny.

Tynan nici nu se uită la costum.

— Dacă nu-mi găseşti nişte pantaloni, sunt un...

— Poftim, zise Roşcata întinzându-i pantalonii de piele.

— Nici să nu te gândeşti, zise el lăsându-i să cadă jos. Am nevoie...

— Ty, ascultă! Jos sunt şase oameni, iar tu eşti unul singur şi locul ăsta este înconjurat. Rachel spune că a văzut o puşcă pe un acoperiş aşa că s-ar putea să fie chiar mai mulţi. Încearcă să ieşi tu de aici şi n-o să ai nicio şansă de scăpare. Dar ei te aşteaptă pe tine, nu un beţiv bătrân şi gras.

Tynan se aşează pe pat.

— Nu mă îmbrac în astea.

— Vrei mai degrabă să mori decât să te îmbraci cu ele? exclamă Roşcata.

— În cizmele şi în pantalonii mei. Ce se întâmplă dacă va trebui să fiu îngropat în astea?

Roşcata ridică ochii spre cer.

— Dintre toate tâmpeniile pe care le-am auzit, asta este cea mai mare. Ascultă, Ty, scumpule, cum ai să o salvezi pe fata aia dacă ai să fii mort? Căci aşa o să se întâmple dacă ai să ieşi de aici în hainele tale. Cu astea pe tine, poţi să ieşi pe uşa principală. Toată lumea va fi atât de orbită de diamante şi de argint, încât nici nu se vor uita la faţa

ta. Şi încă n-ai văzut totul, uite, cizme albe şi pistoale de argint cu mânere albe şi chiar cu gloanţe de argint.

Ty şedea pe pat şi scrâşnea din dinţi.

— Lasă-te ucis şi am să am eu grijă să fii îngropat în costumul ăsta, zise Roşcata. Ty dădu din cap.

— Sper ca Mathison să aprecieze prin ce-am fost nevoit să trec ca să-i dau fata înapoi.

— Hai să ne grăbim. Trebuie să te căptuşesc bine ca să-ţi vină costumul ăsta.

O oră mai târziu şedea în picioare înconjurat de femeile care chicoteau. Asher, trăgând dintr-un trabuc, şedea pe un scaun cu Alice în braţe.

— Ţi se potriveşte, Tynan, zise el. Zău că ţi se potriveşte.

Roşcata se întinse spre Tynan care deja apucase patul pistolului, şi-i controlă părul pe care i-l albise cu pudră de talc. Femeile îndesaseră perne în costumul mortului ca să-i poată veni lui Tynan. Acum avea o burtă mare care-i atârna peste cureaua cu paftale de argint şi-i ajustaseră pantalonii astfel încât turul îi atârna pe la genunchi.

— Păcat să ascunzi aşa ceva, zise Leora zăbovind cu mâinile pe fesele lui Tynan.

— Acum eşti gata, zise Roşcata. Omul ăsta a intrat

trăgând focuri de pistol. Trebuie să ieşi în acelaşi fel.

— Îmi place să te văd trăgând cu pistolul, îi şopti Leora la ureche lui Tynan.

— N-are timp pentru asta, acum, spuse Roşcata. Sunteţi gata, domnule Asher Prescott?

— Oricând.

— Atunci trebuie să-l ajuţi să meargă, pentru că Ty, tu eşti prea beat ca să te ţii singur pe picioare. Ai priceput?

Ty dădu din cap fără să scoată un cuvânt.

— Caii sunt gata? întrebă Roşcata.

— Care cai? întrebă Ty.

— Ai să ştii când ai să-i vezi, râse Asher. Crede-mă, că ai să ştii.

Roşcata îl strânse cu dragoste de braţ pe Tynan.

— Dragule, vreau să te văd din nou şi asta este singura cale. Acum dă-mi un sărut şi ia-o din loc.

Ty o îmbrăţişă, o sărută pe obraz, apoi părăsi camera, pintenii lungi şi ornamentaţi lovindu-se de podeaua de lemn. În capul scărilor de lemn se opri, scoase ambele pistoale de argint şi trase în tavan. În minutul următor cobora scările, cu femeile agăţate de el.

— Sunt m... mai agil ca un şarpe şi de două ori mai iute, bolborosi el, împleticindu-se. Apoi înşfăcă o femeie şi o

sărută, descărcând în acelaşi timp un pistol în tavan şi pe celălalt spre o masă plină de bărbaţi. Atinse două căni cu bere şi fu cât pe-aci să nimerească un cowboy uriaş.

Cowboy-ul se ridică şi porni spre Tynan, dar Asher se interpuse între ei zicând:

— Este beat. N-a fost decât un accident.

— Ai face mai bine să-l scoţi de aici, mormăi omul, încă în picioare cu mâna pe pistol.

— Sunt puternic ca un urs şi am ochiul ager ca un şoim, bâlbâia Ty.

— Haide şoimule, hai să ieşim de aici, zise Asher, împingându-l spre uşă.

— Pot să călăresc, să trag, să...

Văzând că Ty îndreaptă din nou pistolul spre masa cowboy-lor, care erau cu ochii pe el, Asher îi ridică mâna în aşa fel încât pistolul se descărcă în tabloul de deasupra barului, făcând o gaură în fesele voluptoase ale nudului din pictură.

— Sunt drept ca bradul şi urât ca un catâr, dar fetele mă iubesc pentru că sunt tare şi mare ca un catarg, răcnea Ty în timp ce Ash îl împingea afară.

— Încalecă odată nenorocitul ăla de cal înainte să fii ucis, zise Asher.

În faţa lor era un armăsar alb, cu ochi roz şi cu şa de piele albă. Ty nici nu clipi, se aruncă în şa, desfăcu frâul, apoi scoase o puşcă. Cu franjurile fluturând în urma lui, galopând spre nord, Tynan începu să tragă spre marginile acoperişurilor. Câţiva dintre oamenii ascunşi acolo se ridicară să vadă ce se întâmplă, iar Ty ochea la milimetri de ei.

Asher, în urma lui, era sigur că era la fel de alb precum costumul de piele al lui Ty, dar oamenii de pe acoperiş crezură că li se oferă un spectacol gratuit şi vreo doi chiar traseră în aer în semn de apreciere.

Asher nu-şi trase răsuflarea decât când erau deja la câteva mile bune de oraş când brusc Tynan dispăru în spatele unor copaci. Când îl ajunse, el căuta cu frenezie în sacii albi de voiaj legaţi de şa.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ash descălecând.

— Speram să găsesc alte haine aici. La dracu'! Roşcata nu mi-a pus nimic.

— Te-ai descurcat destul de bine şi cu astea. Ţi-ai dat seama că era cât p-aci să împuşti unul din oamenii lui Dysan?

— Am numărat unsprezece în total. Câţi ai văzut?

— Câţi ce?

— De ce crezi că am făcut tot circul ăla? Am vrut să iasă toţi să vadă ce se petrece. Erau patru înăuntru, cinci pe acoperiş, iar doi au apărut din spate. Cred că mai erau vreo doi în partea de sud a oraşului. Le dau două ore înainte să-şi dea seama că eu am fost cel îmbrăcat aşa. Aşa că avem două ore să-mi iau alte haine şi să scap de astea. Se uită la ochii calului nevenindu-i să creadă. Este ca şi cum aş încerca să ascund un munte într-o casă de păpuşi. Aş vrea să găsim pe altcineva ca să poarte toate astea. Atunci oamenii lui Dysan o să-l urmărească pe respectivul şi o să ne lase în pace o vreme.

Asher pufni.

— Zău? Şi unde crezi tu că o să găsim un asemenea prost? Nu cunosc pe nimeni care să poată fi plătit destul ca să le poarte şi dacă ai să încerci să le dai cuiva o să te întrebe de ce. Iar ei vor fi de asemenea suspicioşi. Cel mai bun lucru este să le ardem. Nu există nicio speranţă să găsim pe cineva atât de prost încât să le poarte.

— Nu ştiu, zise Ty încălecând şi înjurând când fu nevoit să tragă franjurii de sub el. Lumea este plină de tot felul de oameni.

Capitolul 18

Tynan se lipise de zidul alb al clădirii ca şi cum ar fi sperat că l-ar fi putut face să dispară. Categoric, Asher nu se grăbea să-i găsească haine ca să înlocuiască costumul alb. În câteva rânduri Tynan fusese pe cale să facă ceva în legătură cu gura lui Asher – poate să i-o îndese pe gât – dar până la urmă îl convinsese că cel mai bine este să-l ajute să găsească nişte haine noi.

Încet, Tynan scoase capul pe după clădire ca să vadă dacă este cineva prin jur. Când se asigură că strada era goală, din doi paşi fu lângă jgheabul pentru adăpat caii şi-i vârî capul în el. Asher făcuse de câteva ori comentarii în legătură cu mirosul pudrei de talc pe care Roşcata o folosise ca să-i albească părul. Exact în momentul în care scotea capul din apă simţi pe gât răceala de neconfundat a ţevii de pistol.

— Spune-ţi rugăciunea, zise omul, pentru că este ultimul tău minut în viaţă.

— Lester Chanry, zise Tynan dându-se înapoi şi privindu-l. Era un om solid şi înalt, cu păr roşu care îi ajungea până la umeri. Era plin de pistrui, acestea fiind singurele pete de culoare de pe faţa lui, întrucât sprâncenele şi genele erau

atât de albe că aproape nu se vedeau. Purta o cămaşă de un roşu-aprins cu epoleţi cu cusături indiene pe umeri, iar în păr avea trei agrafe de argint.

— Lester, mă bucur să te văd din nou. De fapt, tocmai vorbisem de tine.

— Pun pariu că da. Vorbeai cumva despre cum mi-ai omorât fratele?

— A fost un accident.

Lester îl împinse pe Tynan lângă zid.

— Tu l-ai omorât şi acum ai să plăteşti pentru asta.

— Nu am făcut-o eu, iar tu ştii prea bine.

— Şeriful ăla pe tine te vâna şi s-ar fi putut foarte bine ca tu să-l fi ucis. Tu eşti cel care ai să plăteşti pentru asta. Eşti gata să mori?

— Numai dacă ai să-mi promiţi că ai să mă îngropi în costumul meu nou.

Pentru prima dată Lester privi costumul ciudat pe care-l purta Tynan, iar acesta îi urmărea cu mare atenţie expresia feţei.

— Îmi promiţi că mă îngropi în el, nu-i aşa că o s-o faci, Lester? Este ultima mea dorinţă şi ultima dorinţă a unui om trebuie respectată.

— Unde ai găsit asemenea bulendre? îl întrebă Lester

aproape cu veneraţie în glas.

— Un om a trebuit să-şi dea viaţa înainte ca să le pot avea. Îmi promiţi, nu-i aşa?

— Ştii, poate că mi le vinzi mie. Îmi-plac mult lucrurile astea.

— Să le vând! Ce să fac cu banii dacă sunt mort? Ce-ar fi să facem un târg? Ţi le fac cadou dacă mă laşi să plec.

Lester îl împinse înapoi la zid.

— N-am decât să te împuşc şi să ţi le iau.

— Să ştii că eu sângerez foarte tare. Dacă mă tai când mă bărbieresc mă umplu tot de sânge. Aş păta atât de rău costumul, încât nu l-ai mai putea purta şi, în plus, ţi-ar lipsi calul care să se asorteze la costum.

— Calul? Mă minţi, Tynan. Dacă-i aşa, să ştii...

— Lester, este viaţa mea în joc. Nu mă ucide şi am să-ţi dau costumul alb şi un cal alb cu şa tot albă.

— Şa albă? exclamă Lester. Nu am văzut niciodată o şa albă. Tynan, dacă-ţi baţi joc de mine, am să...

— Slăbeşte-mă puţin cu pistolul ăsta şi am să te duc la ascunzătoarea în care se află calul. Am să ţi-l dau cu chitanţă de vânzare ca totul să fie legal. Dar dacă mă împuşti ai să ai un costum pătat de sânge şi ştii cât de tare întăreşte sângele pielea şi nu vei găsi niciodată calul de

care ţi-am spus. O să-l găsească vreun copil de ţăran şi va avea şi calul şi singura şa albă care a existat vreodată. Am uitat să-ţi spun că frâul este bătut în argint.

Lester se gândi câteva minute la ce-i spusese Tynan, în timp ce acesta ridică un braţ ca să-i arate franjurile.

— Ei bine, am să o fac. Dar dacă cumva vrei să mă duci, am...

— Să încerc să păcălesc un Chanry? Lester, doar n-am îmbătrânit degeaba. Hai să mergem. Va fi mai uşor să pleci cu costumul meu dacă nu pierdem prea multă vreme cu târguiala, zise Ty cu un oftat.

Când Chris coborî scările, încercă să tragă corsajul rochiei cât putu mai sus ca să-şi acopere sânii, dar se pare că nu era material suficient ca să acopere ce era de acoperit. Aruncându-i o privire lui Pilar, văzu că cealaltă femeie avea la vedere mai mult decât sperase Chris vreodată să poată expune.

La capătul scărilor cei doi bărbaţi se opriră şi le lăsară să intre singure într-o cameră mare cu podeaua de cărămidă şi cu mobilă grea acoperită cu pleduri de mătase. Era o cameră care vădea opulenţă, cu câteva scaune, o măsuţă lângă un perete şi nimic altceva.

În stânga era o uşă, iar lângă ea o fereastră. Imediat

Chris se îndreptă spre uşă şi o încercă, dar era încuiată. Exact în momentul în care se îndrepta spre fereastră, din spatele ei se auzi o voce.

— Vei constata că toate ieşirile sunt încuiate, domnişoară Eskridge.

Recunoscu imediat vocea.

— Tu! zise şi se răsuci pe călcâie.

— Credeam că ai ghicit până acum, zise Beynard Dysan. După felul în care m-ai urmărit prin casă şi prin pădure, am crezut că ai să-ţi dai seama imediat că eu sunt cel care te-am răpit.

— Îl urmăream pe Owen, zise ea aproape şoptit. Nu pe tine.

— Nu aveam de unde să ştiu asta, nu-i aşa? Doamnelor, sunteţi amabile să luaţi masa cu mine?

Involuntar Chris făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de el.

— Am fi încântate, zise Pilar apucând-o pe Chris de braţ şi trăgând-o după ea în timp ce cu cealaltă mână îl luă pe Dysan de braţ. Suntem moarte de foame.

Ca să-şi recapete echilibrul, Chris o lăsă pe Pilar să vorbească în timp ce Dysan le conducea în sufragerie. Trebuia să-şi înfrângă repulsia instinctivă pe care o simţea

faţă de acest om dacă voia să afle ceva. Când Dysan îi ţinu scaunul să se aşeze, era destul de calmă ca să nu se ferească de el.

După ce se aşezară şi le fu adusă mâncarea, Dysan privi spre Chris, aflată vizavi de el, şi la Pilar, lângă el, şi spuse:

— Acum vreau să-mi spui ce a fost toată chestia aia la Hamilton acasă. Ce încercai să afli?

Chris nu se grăbi să-i răspundă. Nu voia să-i dea prea mult acestui om fără să afle ce ştia el.

— Tatăl meu... zise ea, apoi îşi umplu gura cu mâncare şi începu să mestece.

— Da, zise Dysan. Ştiu că tatăl tău s-a sinucis, dar se pare că soţul tău este vinovat de asta, nu-i aşa?

Acum Chris era sigură că Dysan nu ştia cine era ea în realitate, el credea că este Diana Eskridge.

— Whit şi eu... privi în farfurie şi reuşi să stoarcă o lacrimă. L-am iubit cu adevărat, dar tatăl meu...

Ridică ochii şi-l privi pe Dysan printre genele umede şi văzu că se uită la ea cu mare nerăbdare şi cu o expresie de dezgust. Bun, îşi zise Chris, să-l lase să creadă că este o creatură supusă, laşă. Pilar, după ce se uită la ea nevenindu-i să creadă ce vede, îşi aţinti privirea în farfurie.

— Ce sperai să găseşti la Hamilton? insistă Dysan,

lăsând să se întrevadă din voce că timiditatea ei îi trezea repulsie.

— Vărul meu, Lionel, era în pericol. N-am vrut decât să-l ajut. De ce am fost răpite? Ce ai de gând să faci cu noi? Nu încercam altceva decât să-l ajut pe Lionel. Iar Pilar nu are nicio legătură cu asta.

Dysan începu să mănânce.

— Consideraţi-vă oaspeţii mei. Mă tem că n-am să pot să vă permit să părăsiţi casa, dar cât veţi sta aici, veţi avea tot confortul.

— Dar de ce ne aflăm aici? întrebă Chris aplecându-se în faţă.

Dysan o privi pur şi simplu fără să spună nimic.

— Vor veni după noi, ştii asta, zise moale Pilar în tăcerea care se lăsase.

— Te referi la soţul tău? C.rezi că o să vină să te salveze? Să mă ameninţe cu grebla?

— Cu... începu Chris, dar se opri. Va veni cineva după noi ca să ne caute.

Dysan puse furculiţa jos şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Am trimis peste o sută de oameni ca să patruleze zona între mine şi Hamilton. Au ordin să împuşte pe oricine care măcar întreabă despre una dintre voi, doamnelor, sau

despre mine. Vă asigur că nimeni n-o să vină după voi.

— Atunci înseamnă că vrei răscumpărare? întrebă Chris fără să se gândească.

— Şi cum puteţi fi răscumpărate? întrebă el ca şi cum ar fi aşteptat cu mare interes răspunsul. Cine va plăti pentru vreuna dintre voi?

— Nimeni nu va plăti bani, zise Pilar încet, dar s-ar putea ca cineva să fie dispus să plătească cu viaţa. O să ne caute.

Dysan o studie o vreme pe Pilar privind-o de sus şi până jos într-un mod insultător.

— Poate ai dreptate, dar o să vedem, nu-i aşa? Acum mă tem că nu-mi mai pot permite să-mi petrec timpul cu voi. Veţi fi duse înapoi în camera voastră şi veţi aştepta acolo.

— Să aşteptăm ce? întrebă Chris.

— Până când voi decide ce este de făcut cu voi, zise Dysan, apoi se ridică şi părăsi încăperea. Chris înfăşură repede câteva felii de carne într-un şerveţel şi strecură pacheţelul în buzunar. Imediat apărură cei doi bărbaţi care le răpiseră şi le escortară până în camera lor.

— Deci n-am aflat nimic în afară de faptul că, dacă-l supărăm, nu ne mai terminăm masa, zise Pilar când

rămaseră singure. Crezi într-adevăr că a trimis o sută de oameni să ne acopere urmele sau crezi că se lăuda?

Chris privi pe fereastră, gândindu-se cât este până jos.

— Cred că omul ăsta este capabil să facă orice rău. De ce ne aflăm aici? întrebă ea aproape strigând. Nu ştie cine este tatăl meu aşa că nu suntem ţinute pentru răscumpărare. M-am gândit că poate cu rochiile astea, se hotărăşte pe care dintre noi o vrea, fizic vreau să spun, dar nu pare să-l intereseze asta. Atunci ce vrea?

— Tu ştii ceva ce nu ştie el şi ar dori să afle?

— Sigur, răspunse Chris. Crede că ştiu unde se află tezaurul incaş. Dacă vrea să ştie ceva de ce nu ne întreabă?

— Nu ne-a întrebat decât dacă credem că Tynan vine după noi, zise Pilar gânditoare. Crezi că-l vrea pe Tynan?

— Am impresia că singurii oameni interesaţi de Tynan sunt cei care se află de partea legii şi a ordinii. Nu cred că Dysan vrea să-l aresteze pe Tynan pentru vreo crimă pe care să o fi înfăptuit săptămâna asta.

Pilar privi o vreme la Chris.

— E clar că eşti supărată pe el, nu-i aşa? Ce ţi-a făcut?

— Şi-a bătut joc de mine, asta-i tot. Se aşează pe pat. Nu cred că Dysan îl vrea pe Tynan. Dacă l-ar fi vrut, l-ar fi

putut avea mult mai simplu decât să recurgă la un asemenea plan elaborat. L-ar fi putut lua la un picnic, iar Tynan s-ar fi împuşcat fericit cu el. Nu, trebuie să fie altceva. Cred că Dysan ştie cine este tatăl meu şi că suntem ţinute aici pentru răscumpărare. Atunci au raţiune şi sutele de puşti desfăşurate pentru că Dysan nu vrea să ştie nimeni că ne ţine ostatice aici.

— Pe noi? zise Pilar. Nu mi-ai explicat deloc de ce sunt şi eu aici?

— Cine ştie? Pilar, crezi că dacă legăm cearceafurile cap la cap ajung până jos?

— Ţi-ai pierdut minţile? zise Pilar ducându-se la fereastră şi uitându-se afară. Nu vezi oamenii ăia cu puştile de colo? Crezi că or să-ţi facă cu mâna când ai să cobori?

— Nu, dacă o fac noaptea.

— Chris, zise Pilar cu o mare răbdare în voce. Să aşteptăm până o să plătească tatăl tău răscumpărarea şi pe urmă o să fim eliberate.

Chris privi îndelung la femeia brunetă din faţa ei.

— Să ne elibereze şi să-l putem identifica pe Dysan ca fiind cel care ne-a răpit? Să putem merge la un şerif federal şi să-i spunem cine ne-a ţinut ostatice? Nu, nu cred

că o să se întâmple aşa ceva. S-ar putea ca Dysan să obţină răscumpărarea, dar nu poate risca să ne elibereze ca să spunem tuturor cine ne-a răpit. Se opri o secundă privind-o pe Pilar în ochi. Cred că o să ne ucidă îndată ce o să primească banii de la tata. Până atunci trebuie să ne ţină în viaţă în cazul în care tata cere o dovadă că trăim.

Pilar se întoarse şi se aşeză pe pat.

— Cât crezi că mai avem?

— Tata va răscoli cerul şi pământul ca să obţină indiferent câţi bani va cere Dysan şi... Se opri că i se umpluseră ochii de lacrimi. S-ar putea să nu-l mai vadă niciodată pe tatăl ei, s-ar putea să nu mai vadă niciodată nimic cu excepţia interiorului acestei camere. Va aduce banii cât de repede pot ajunge calul şi călăreţul. Dacă Dysan a trimis nota în sud în timp ce noi eram duse în nord, cred că mai avem vreo două zile înainte ca banii să fie aici.

— Două zile? exclamă Pilar, dar ridică imediat capul. Asta înseamnă că Tynan ar putea fi aici la noapte.

— Nu putem să riscăm, zise Chris apucând-o de mână. Mergi cu mine sau mă aştepţi aici în speranţa că mă pot întoarce cu ajutoare?

— Vreau ca amândouă să rămânem aici, zise Pilar, apoi

oftă. Ei bine, am să rămân aici. Poate că am să pot ţine ascuns o vreme faptul că ai fugit.

— Dacă Dysan descoperă că am fugit, spune-i că eşti Christiana Mathison. Atunci o să vrea să fii în siguranţă până când îi aduce tata banii. Acum mă ajuţi să rupem cearceafurile astea şi să le legăm bine?

— Dacă trebuie, zise Pilar, şi spre consternarea ei, îşi dădu seama că-i tremură mâinile. Am să te ajut dacă trebuie.

Când ajunseră la Sequona, Tynan întinse mâna să-l oprească pe Asher.

— Vreau să te duci tu înainte. Intră în cârciuma aia mare şi aşază-te la o masă într-un colţ. Nu faci nimic altceva decât... comanzi o bere şi să mă aştepţi. Să nu vorbeşti cu nimeni, ai înţeles?

— Nu-ţi fă probleme în legătură cu mine, pot să mă descurc.

— Scoate-ţi pistolul, pune-l sub pălărie şi aşteaptă. Vreau să fii pregătit când încep împuşcăturile.

— Împuşcăturile? şopti Asher. Cum poţi să fii sigur că or să fie împuşcături?

— Cum poate să fie cineva atât de bătrân ca tine şi să nu fie sigur de asta? Eşti gata?

Asher dădu din cap şi îşi îndemnă calul să pornească înainte, pe strada lungă şi plină de praf şi se opri în faţa cârciumii. Când să intre, un trup trecu în zbor pe lângă ei, cât pe-aci să-i lovească, şi ateriză în stradă.

— Şi acolo să rămâi, zise un bărbat cu şorţ în faţă, cu braţele musculoase încrucişate la piept.

Asher aşteptă până când intrarea fu liberă, apoi pătrunse şi el înăuntru. Fu nevoit să stea la bar până când masa din spate, unde mai mulţi bărbaţi jucau poker, se eliberă, apoi îşi luă berea şi se aşeză. Cât mai discret posibil scoase pistolul din toc şi-l puse pe masă sub pălărie.

Se lăsă pe spătarul scaunului, cu ochii pe jumătate închişi, când intră Tynan, şi imediat simţi mai multe priviri întorcându-se spre el. Aşa deci, gândi Ash, Ty avusese dreptate, erau aşteptaţi.

Tynan comandă un whisky dublu şi, în timp ce-l bea, o femeie se strecură lângă el, prinzându-l de talie şi plimbându-şi mâna pe spatele lui.

— Ce-ai zice să-i cumperi ceva de băut unei doamne?

Asher îşi îndreptă scaunul, încercând să pară că nu este interesat decât de berea lui, dar de fapt încerca să-i ţină sub observaţie pe cei din jur. În dreapta lui era un cowboy

gras şi murdar ale cărui mâini erau la câţiva milimetri de tocul pistolului. Vezi-ţi de treabă, doamnă, zise în gând, cu toată concentrarea de care era capabil. Tynan se îndepărtă o idee de femeie.

— Scumpo, aş împărţi mai mult decât o băutură cu tine. Crezi că poţi să aranjezi asta? De ce nu te duci sus să mă aştepţi? Trebuie să-mi ud şi eu puţin gâtlejul şi vin imediat.

Femeia, într-o rochie murdară roşu cu negru, aruncă o privire triumfătoare celorlalte câteva care se mai aflau în cârciumă, apoi porni pe scări. Când fu la jumătatea drumului, Ty se întoarse spre barman şi zise cu voce puternică.

— De fapt ce vreau eu sunt nişte informaţii. Ştii unde-l pot găsi pe Beynard Dysan?

Nu trecu nicio fracţiune de secundă şi se auzi primul foc de pistol. Tynan urmărea, evident, încăperea prin oglinda de deasupra barului. Se răsuci pe călcâie, se lăsă la pământ şi trase în burta cowboy-ului gras. Sărind de la masă, Asher împuşcă un altul care se afla la balcon. Când simţi cum îi trece razant un glonţ pe lângă ureche, Asher se aruncă la podea, răsturnă masa şi se ascunse în spatele ei.

Exact în momentul în care Tynan era pe punctul de a

ajunge la uşă Asher văzu capul unui om la o fereastră în stânga lui. Ridicându-se în picioare, îl avertiză.

— Tynan!

Ty se întoarse şi trase. Omul de la fereastră căzu pe spate, iar Ty ieşi, când Ash simţi o durere ascuţită în piciorul stâng, înainte să ajungă în siguranţă în spatele mesei.

Asher se afla acum singur în cârciumă şi toate pistoalele se descărcau asupra lui, ţintuit în spatele măsuţei rotunde, uşa fiind la numai câţiva paşi de el. Se aşeză să-şi încarce arma uitându-se la sângele care-i curgea din picior când auzi din nou focuri de puşcă.

Uitându-se pe după masă îl văzu pe Tynan în uşă cu o puşcă pe umăr.

— Primul care se mişcă este un om mort, Vino încoace, Prescott, ordonă el. Când Asher ieşi de după masă, Tynan trase un foc într-un om aflat într-un colţ şi pistolul îi căzu acestuia din mână.

— Îl caut pe Beynard Dysan şi vreau să ştiu unde este. Acoperă-mi spatele, îi şopti lui Ash.

În cârciumă nu se mai aflau decât patru oameni şi cinci cadavre. Ceilalţi ori fugiseră când au început împuşcăturile, ori acum erau morţi.

— Tu, de colo! i se adresă Tynan unui bărbat înalt cu o cicatrice de-a latul ochiului. Tu vei fi primul. Am să-ţi scurtez cu câţiva centimetri piciorul stâng dacă în două secunde nu-mi spui ce vreau să ştiu. Unde este bârlogul lui Dysan?

Tynan îşi sprijini mai bine arma pe umăr.

— Are o reşedinţă mare la zece mile nord de aici, zise omul. Dar este apărată şi nu poate pătrunde înăuntru nimeni dacă nu vrea el.

— Asta-i problema mea. Ty începu să se retragă cu spatele, cu Asher în faţa lui, supraveghind mulţimea care se adunase în stradă. Caii înşăuaţi îi aşteptau.

— Să călăreşti cum n-ai mai făcut-o niciodată în viaţa ta, strigă la el Tynan în timp ce se îndreptau spre ieşirea de nord a oraşului.

Asher îl urmă pe Tynan care mergea ca vântul direct spre pădure. O vreme, Ash crezu că Ty ştie pe unde merge, dar când părăsiră drumul şi intrară printre copaci îl văzu că se opreşte de câteva ori şi priveşte în jur.

— Nu cunoşti ţinutul ăsta, nu-i aşa? îl întrebă Ash.

— Dacă l-aş fi cunoscut, aş fi ştiut unde să-l găsesc pe Dysan. Descalecă, cred că aici este.

— Ce să fie? Unde ne aflăm?

— Trebuie să ne întâlnim cu cineva aici.

— Cu cine? întrebă Ash, dar nu primi niciun răspuns. Ty descălecă luându-şi sacii de la oblâncul şeii. Strâmbându-se de durere, descălecă şi Asher.

— Ia să-ţi văd piciorul, zise Ty când Ash se aşează. După ce-l examină cu atenţie, luă din sac o sticlă de whisky. O să te usture, dar asta distruge orice otravă cu plumb. Nu este o rană urâtă, mai degrabă o arsură decât o rană de glonţ.

O să te vindeci repede, chiar dacă o să suferi puţin.

Ash aproape că urlă de durere când Ty turnă whisky pe rana deschisă, dar reuşi să se controleze.

— Prima rană făcută de un glonţ? îl întrebă amuzat Ty.

— Prima săptămâna asta, răspunse Ash încercând să-şi recapete suflul.

O oră mai târziu, amândoi şedeau întinşi sub copaci când Ash auzi un zgomot venind din spatele lui Tynan. Privi spre Ty, dar ochii acestuia îl avertizau să stea liniştit. Prefăcându-se că doarme, Ash urmări cu fascinaţie cum o femeie, nu prea tânără, dar nici prea bătrână, se strecura în spatele lui Ty fără să facă aproape nici cel mai mic zgomot.

Când ajunse la Tynan, care părea că doarme cu pălăria

trasă pe ochi, Ty întinse mâna, o înşfăcă şi o trase pe picioarele lui.

— Dă-mi drumul, răcni ea.

— Ei haide, Belle, tot mai eşti supărată pe mine?

— Aş vârî un cuţit în tine dacă aş putea.

Tynan o imobilizase în braţele sale, luptându-se numai cu mâinile ei care voiau să-l zgârie.

— Ştii că n-am vrut să-ţi fac niciun rău, dar fata nu avea decât treisprezece ani. Nu te puteam lăsa să o vinzi babalâcului ăluia.

— Nu trebuia să-mi distrugi localul ca să o salvezi. Am pierdut totul atunci. A trebuit să mă întorc în stradă ca să strâng destui bani să plătesc pentru ce ai făcut tu.

Tynan începu să o gâdile pe gât.

— Pariez că ai făcut o avere.

— Ba n-am făcut! răcni ea, apoi începu să se relaxeze. Ei bine, poate că am făcut ceva. Ce faci aici? Şi să întrebi de Dysan! Probabil că ţi s-a urât cu viaţa.

— Nu vreau decât să-l găsesc. Ştii ceva de el?

— Nu destul ca să vreau să-mi pierd viaţa spunându-ţi ţie. Ce ţi-a făcut?

— A răpit-o pe Chris Mathison, spuse Asher. Permiteţi-mi să mă prezint. Asher Prescott la dispoziţia dumneavoastră

doamnă, spuse el scoţându-şi pălăria.

Femeia încercă să-şi elibereze mâinile din strânsoarea lui Ty, dar el nu-i dădu drumul.

— E-n regulă, ce vrei de la mine? zise ea cu un oftat. Tynan, uneori ceri prea multe favoruri.

— Ce-mi place mie la femei este că întotdeauna ştiu cum să ţi le dea.

Brusc, femeia deveni rigidă în braţele lui Ty.

— Chris? Este o femeie? Tynan, dacă m-ai adus aici ca să te ajut să găseşti o altă femeie, aşa să mă ajute Dumnezeu dacă nu...

Ty o sărută ca să o facă să tacă.

— Este vorba strict de afaceri. Am fost angajat de tatăl ei să o duc înapoi acasă, iar Dysan a răpit-o.

— Atunci ai face mai bine să o laşi acolo unde este. N-o să mai facă două parale când Dysan o să termine cu ea.

Tynan se încruntă.

— Vorbeşti în cunoştinţă de cauză?

— Am văzut o fată după ce s-a săturat de ea. Nu-i plac femeile; din cauza asta nu-i place nimeni. Are un loc nu departe de aici, dar nu cred că stă prea mult timp acolo. Cred că se duce des în est şi, pe viaţa mea, nu-mi închipui de ce vine în această gaură uitată de Dumnezeu. Are

destui bani ca să trăiască oriunde ar dori.

Tynan îi lăsă mâinile libere, dar ea continuă să stea pe picioarele lui.

— Am auzit că are afaceri pe aici.

— Circulă zvonul că este implicat în toate matrapazlâcurile de pe aici din ultima vreme, dar nimeni nu a putut dovedi nimic. Oamenii legii sunt terorizaţi de el.

Tynan rămase tăcut o vreme.

— Ai spus că locul este păzit. Cât de bine este păzit?

— O garnizoană militară ar avea de învăţat de la el. Are oameni care patrulează zi şi noapte, iar noaptea umblă cu câini. Numai să se apropie cineva şi dau drumul câinilor. Se spune că animalele astea te sfâşie, nu altceva.

— A pătruns cineva vreodată înăuntru? întrebă Ash.

— De ce să fie cineva atât de tâmpit încât să încerce? întrebă femeia privind de la unul la altul.

— Belle, cunoşti pe cineva care a fost acolo? Pe cineva căruia să-i putem pune întrebări?

Belle lăsă privirea în jos cercetându-şi unghiile.

— Ca să fiu sinceră am fost acolo anul trecut. M-am dus cu alte fete şi... Tynan, nu-mi place să mă gândesc la ce s-a întâmplat în noaptea aia.

Tynan strânse femeia la piept, ascunzându-i faţa la

umărul lui.

— Dysan a răpit o tânără femeie şi o ţine captivă. Împreună cu Prescott intenţionăm să o scoatem de acolo, aşa că avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem obţine. Dacă-mi poţi spune ceva ce-ţi aminteşti despre locul ăla, o cale de acces, planul casei, orice îţi aminteşti, am să-ţi fiu recunoscător.

Belle se îndepărtă de umărul lui.

— Deşi nu meriţi să te ajut, după ce mi-ai distrus localul, am să o fac totuşi. Îi aruncă o privire seducătoare. Am să o fac în amintirea vremurilor petrecute la San Antonio. Îţi aminteşti?

— În fiecare zi din viaţa mea, zise el zâmbind. Mi-am făcut un obicei să raportez totul la ce s-a întâmplat atunci. Prescott, ai o bucată de hârtie? Belle o să ne facă planul casei.

Ty o împinse jos de pe picioarele lui, în timp ce Asher reuşi să-şi mute piciorul înţepenit ca să ajungă la cal. Câteva minute mai târziu toţi trei erau aplecaţi asupra unei hărţi pe care o desena Belle, iar după două ore cei doi bărbaţi încălecară din nou.

Belle ridică privirea spre Tynan.

— Apropo, Ty, ieri te căuta un tip prin oraş.

— Cum arăta?

— Înalt, solid, cu păr roşu lung. Avea un braţ în eşarfă şi şchiopăta. Părea într-adevăr dornic să te vadă.

Tynan se aplecă de pe cal şi o sărută îndelung.

— Să-i spui că m-ai văzut la patruzeci de mile sud de aici. Ea îi zâmbi.

— Poate. O să mă gândesc la asta dacă te întorci tot pe aici şi mă despăgubeşti pentru ce mi-ai făcut.

— S-ar putea. Ty îi zâmbi, apoi o porni spre nord, spre locul unde se afla Dysan.

Capitolul 19

Pilar şedea pe podea, sprijinită de piciorul patului şi, în pofida bunelor ei intenţii, adormise. Nu auzi pe nimeni intrând în cameră până când o mână nu-i acoperi gura, trezind-o.

— Tynan? întrebă ea nevenindu-i să creadă. Tu eşti?

— Unde este Chris? o întrebă el imediat.

— Nu ştiu. A plecat de câteva ore. Am auzit câinii lătrând şi oameni strigând, dar nimic despre ea. Ty, sunt îngrijorat din cauza ei.

Expresia de pe faţa lui arăta clar ce gândea despre faptul că Chris fugise.

— Cum a ieşit?

— Am rupt cearceafurile, le-am răsucit şi am făcut o frânghie şi a coborât pe fereastră. Ty! Eşti rănit! Vino încoace şi stai jos.

— Nu am timp. Trebuie să o găsesc şi repede. Lasă asta, nu este grav, m-au muşcat vreo doi câini. De ce dracu ai lăsat-o să plece? Nu mă aşteptam de la ea să aibă minte, dar tu, Pilar, speram mai mult de la tine. Ţi-am spus să o supraveghezi!

— Cum puteam să o ţin? Dysan a spus că a trimis o sută

de oameni ca să oprească pe oricine ar încerca să ne caute. Ai fi putut să fii mort după câte ne-a spus el şi atunci Chris a zis că Dysan n-o să ne dea drumul pentru că l-am putea identifica.

— L-a contactat pe Mathison?

— Asta-i ciudat, Ty, nu sunt sigură că Dysan ştie cine este Chris. A vorbit despre tatăl ei care s-a sinucis şi despre soţul ei care a furat banii. Dacă nu ştie că Chris este bogată, atunci de ce ne-a răpit?

— Am să mă gândesc ce este în capul omului ăstuia mai târziu. Acum mă preocupă mai mult armele pe care le are la dispoziţie. Ai văzut ce a făcut Chris când a ajuns jos? A încercat să fugă sau s-a întors în casă? îi place la nebunie să-şi vâre nasul prin hârtiile oamenilor.

— N-am văzut, pentru că trăgeam sfoara sus, dar cred că a fost nevoită să intre în casă pentru că imediat ce a pus piciorul pe pământ au apărut câinii. Şi-a înfăşurat pantofii în bucăţi de hârtie şi le-a frecat cu nişte carne grasă. Avea de gând să le arunce când ajungea la marginea pădurii.

— Ei bine, se pare că n-a mers, pentru că nu este nicăieri pe-afară. Acum vreau să mă asculţi şi să faci exact ce-ţi spun. Prescott, bărbatul de la reşedinţa Hamilton, va

fi aici într-un minut şi vreau să-l laşi să te ajute să ieşi de aici. Te va scoate pe acoperiş.

— Şi tu unde vei fi?

— O caut pe Chris.

Cu asta se duse la fereastră şi începu să se caţere pe o frânghie pe acoperiş. Pilar îl auzi cum se căţăra încet, apoi se făcu linişte.

Tynan îi dădu un semnal lui Asher care era chircit în spatele unui horn, apoi îşi legă frânghia de un coş mai îndepărtat şi începu să coboare. Mulţumită lui Belle, cunoştea în mare planul casei şi se îndreptă spre biroul lui Dysan. Era camera care în modul cel mai probabil ar fi atraso cel mai mult pe Chris.

Camera era întunecată şi nici urmă de activitate în ea – niciun fel de hârtii, numai câteva cărţi. Nici urmă de registre acoperite de cifre şi nicio blondă micuţă care să-şi vâre nasul peste tot.

Prudent, Ty se îndreptă spre uşă şi ieşi pe holul întunecat. Încordându-şi auzul, prinse voci de jos dar nu păreau alarmate de ceva, cum ar fi fost dacă ar fi descoperit-o pe Chris bântuind prin camere. Cu spatele lipit de perete, începu să coboare scările, oprindu-se la fiecare pas să asculte dacă mai putea afla ceva.

După cum spusese Belle, casa era mare, iar Tynan nu prea ştia de unde să înceapă să caute, dar biblioteca i se păru locul indicat – nu pentru că se gândea că Dysan ar fi putut avea ceva acolo, ci pentru că lui Chris i-ar fi plăcut să scormonească într-un loc ca ăsta.

Se opri de două ori la picioarele scărilor să tragă cu urechea, dar nu auzi nimic, aşa că traversă sufrageria goală spre uşa închisă care ştia că duce în hol. Se mişcă încet ca o pisică, ajunse la uşă şi ieşi în hol. Prima uşă la dreapta era biblioteca.

Odată intrat se opri, se sprijini cu spatele de uşă şi aşteptă. Nu era sigur ce, dar ceva nu era în regulă. Rămase atât de nemişcat de parcă era o umbră pe cale de a se risipi.

Sunetul unui chibrit aprins îl făcu să întoarcă iute capul şi atunci îl văzu pe Beynard Dysan stând pe un scaun în faţa lui, aprinzându-şi ţigara.

— Bravo, spuse Dysan. Aproape că n-ai făcut niciun zgomot. Se aplecă să aprindă o lampă aflată pe o masă în faţa lui. La lumină, Tynan o văzu pe Chris pe un scaun lângă Dysan, cu mâinile şi picioarele legate, cu un căluş în gură. Avea o privire îngrozită şi arăta ca şi cum văzuse ceva înfiorător.

— Eu n-aş încerca, zise Dysan când Ty vru să facă un pas înainte. Am un pistol aţintit spre ea şi n-o să ezit să o împuşc.

Tynan rămase pe loc, fără să mişte nici măcar un singur muşchi, dar încercând să cuprindă dintr-o privire încăperea. Dysan zâmbi.

— Pot să te asigur că nu există cale de scăpare. Ai intrat pentru că ţi-am permis eu să intri. Îşi scoase ţigara din gură şi îi privi vârful aprins. Mă întrebam după care dintre femei ai să vii mai întâi.

Dysan se ridică şi veni în spatele lui Chris, lipindu-i un pistol de ceafă, plimbându-şi mâna pe gâtul ei, şi dându-i apoi capul pe spate.

— De ce am eu impresia că nu este ceea ce pare? Hamilton mi-a spus că este verişoara lui, un şoricel fricos care se lasă bătută de soţul ei, dar poftim, uite-o, a scăpat coborând pe frânghie de la etajul al patrulea, şi nu ştiu cum, dar am senzaţia că nu este ceea ce pare.

— Ce vrei? Dacă vrei bani vei fi plătit. Nu trebuie decât să-i dai drumul.

— Bani? Dysan păru cu adevărat surprins. Şi ai tu bani ca să-i plăteşti răscumpărarea?

— Pot să fac rost.

Dysan se îndepărtă de Chris dar nu destul ca să nu-i poată face rău dacă Tynan încerca ceva.

— Şi ce ai tu ca să poţi vinde? Au bani vreunele dintre prostituatele pe care le cunoşti? îşi vor vinde trupurile lor bolnave ca să facă rost de bani pentru tine? Sau minerul ăla al vostru a găsit în sfârşit aurul?

Tynan îl privea fără să scoată un cuvânt.

— Aha, eroul salvator nu vrea să spună ce ştie. Ce pot să fac ca să-ţi dezleg limba? Să tai câte o bucăţică din această micuţă doamnă?

Tynan rămase în continuare nemişcat.

Dysan se apropie de Chris şi începu să-şi plimbe mâinile pe braţele ei.

— Te deranjează dacă alţi bărbaţi o ating? Ţii să fie numai a ta?

— Poţi să faci ce vrei, zise Tynan. Pentru mine nu este decât o afacere. Am fost plătit ca să o duc înapoi tatălui ei.

— Şi cine este tatăl ei ca să plătească pentru ea?

Tynan nu se grăbi să răspundă.

— Del Mathison, căzură cuvintele lui în tăcerea mormântală.

Singurul indiciu că Dysan a auzit a fost o scurtă tremurătură a ţigării pe care o ţinea în mână. Se instală o

lungă tăcere, timp în care Tynan devenise ţinta privirilor lui Dysan.

— Am impresia că te-am subestimat. Am crezut că nu umbli decât după târfe.

— Aşa este. N-am nimic cu fete ca ea. N-a făcut nimic altceva decât să-mi creeze probleme, aşa că dacă ai ceva cu mine, poţi să o scoţi pe ea din cauză.

Dysan îşi plimba mâna de-a lungul gâtului lui Chris.

— Să-ţi pun la încercare cuvintele? Să văd cât de puţin îţi pasă de ea?

— Lui Mathison nu i-ar face plăcere să ştie că fiica lui este prost tratată şi nu cred că eşti destul de puternic ca să te pui cu unul ca el.

Dysan păru să se gândească la asta, şi, după câteva momente, se îndreptă spre uşă, cu arma aţintită spre Chris şi se uită afară. Apărură imediat doi bărbaţi.

— Du-i în pivniţă şi încuie-i.

Tynan rămase în spate şi privi cum o dezleagă pe Chris, care când fu eliberată, căzu în faţă. Unul dintre bărbaţi o prinse de braţ şi o smuci cu brutalitate. Ty rămase nemişcat când ridică privirea spre el în timp ce era târâtă de unul dintre cei doi. Fără niciun protest venea în spatele ei, urmat de celălalt bărbat cu puşca în mână.

Fură duşi pe scări în jos. Într-unul din ziduri era o uşă, iar unul dintre bărbaţi luă o cheie şi o descuie, aruncând-o pe Chris în mica încăpere rău mirositoare şi întunecată. Tynan intră de bunăvoie, rămânând lângă uşă până când bărbaţii o închiseră şi o încuiară în urma lor.

Într-o secundă fu în mijlocul camerei, bâjbâind după Chris în întuneric.

— Chris, Chris! repetă el în neştire plimbându-şi mâinile pe trupul ei ca şi cum l-ar fi cercetat să vadă dacă este întreg. Eşti rănită?

Chris se agăţă de el ca un înecat.

— Este un om îngrozitor, reuşi să îngaime ea, apoi o înecară lacrimile. Mi-a povestit de trei femei care au fost aici. Mi-a spus...

— Ssst! Ty o strângea în braţe bătând-o uşor pe spate. Gata acum.

Chris începu să sughiţă.

— Femeia a murit. El a ucis-o. Mi-a spus în cele mai groaznice amănunte ce a făcut şi cum a determinat-o pe cealaltă să privească. Femeia a sângerat până a murit.

— Chris, nu mai plânge. Acum n-o să-ţi mai facă nimic.

— Dar cum poate o fiinţă omenească să facă aşa ceva alteia? îmi povestea şi nu avea nicio remuşcare. De ce nu

a fost pedepsit?

— Nu ştiu şi nu mă interesează atâta vreme cât nu-ţi face ţie niciun rău.

Lui Chris îi mai trebui ceva timp ca să se controleze.

— Ce importanţă are pentru tine? îl întrebă împingându-l şi lipindu-se de zid. Sunt destul de bine ca să mă întorc la tatăl meu, dacă asta te preocupă.

Ty îşi retrase mâinile şi vorbi cu resemnare în voce.

— Să văd dacă găsesc ceva să facem puţină lumină. Chris se sprijini de perete şi ascultă cum bâjbâie prin încăpere. O durea capul, frânghiile o roseseră la glezne şi la încheieturi şi, împreună cu istorisirile hidoase ale lui Dysan, în urechi îi persistau cuvintele lui Tynan că nu înseamnă nimic pentru el.

Îl văzu că scapără un chibrit şi aprinde o lumânare. Era o cameră groaznic de mică, cu trei pereţi murdari şi o uşă masivă de lemn. Pe un perete era un dulap din lemn neprelucrat, cu uşa care atârna în balamale, lăsând să se vadă câteva cutii de fructe conservate şi vreo două, trei lumânări pe jumătate consumate. Cu excepţia câtorva plante care încercau să crească din pereţi, camera era goală şi rece.

— Lasă-mă să văd dacă ai ceva, zise el cu voce rece, cu

faţa hotărâtă. Chris se smunci la apropierea mâinilor lui.

— Să nu mă atingi. N-am absolut nimic, zise ea. Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza mea.

— Ar fi mult mai bine dacă am colabora. Câtă vreme mi te tot opui, nu putem face nimic.

— Cum ar fi să mă duci înapoi la tata şi să-ţi iei banii? Poate că Dysan o să-ţi dea drumul acum, că i-ai spus cine sunt. Poate că împărţiţi între voi banii pe care o să vi-i dea tata.

— Cât de nerecunoscătoare... Ar trebui să te las aici.

— Dă-i drumul. Poftim uşa.

Tynan nu-i răspunse, ci continua să cerceteze uşa. Chris încercă să se ridice sprijinindu-se de perete.

— Presupun că pe Pilar ai scos-o de acolo şi este în siguranţă.

— Dacă ai fi rămas în cameră, ai fi fost şi tu acum afară, în siguranţă.

— Dysan a spus că a trimis o sută de oameni ca să oprească pe oricine ar încerca să ne găsească. Tu cum ai reuşit să ajungi aici?

— Banii tatălui tău au fost un stimulent puternic. M-au ajutat să trec prin potopul de gloanţe.

Chris se sprijini de peretele umed, mişcându-şi gleznele

care o dureau.

— Ei bine, s-ar putea să fi fost cam grosolană şi-mi cer scuze. Îţi mulţumesc că ai încercat să mă salvezi şi îmi pare rău că eu sunt vinovată pentru... că eu sunt vinovată pentru tot ce ni se va întâmpla.

Se întoarse cu spatele la ea.

— Cred că faptul că a descoperit că eşti fata lui Mathison l-a făcut pe Dysan să renunţe la planurile pe care le avea cu tine, indiferent care ar fi fost ele. Acum îţi sugerez să stai jos şi să te odihneşti cum poţi pentru că dimineaţă cred că ne va scoate de aici.

Chris se aşeză şi o vreme nu mai spuse nimic.

— Ai fi putut să faci ceva acolo. Ai fi putut să-i ataci pe cei doi bărbaţi care ne-au escortat. De ce n-ai făcut-o?

Tynan se întinse cu spatele sprijinit de uşă, cu ochii pe jumătate închişi.

— Poate da, poate nu. De ce nu vrei să dormi? S-ar putea ca dimineaţă să fii nevoită să alergi puţin.

Chris nu putu dormi, dar nu mai scoase un cuvânt, ţintuindu-l cu privirea. Din noaptea aia îngrozitoare de la cabană făcuse toate eforturile să nu se mai gândească la Ty, să nu-şi mai amintească cum arăta, cum mirosea, cum o atinsese, dar acum, când era lângă ea, îi era imposibil să

nu-şi amintească fiecare detaliu.

Şi odată cu amintirile plăcute, îi reveniră în minte cuvintele pe care le-a spus atunci: că nu voia decât să o ducă înapoi la tatăl său, că pentru el nu era decât o posibilitate de a-şi obţine graţierea, că nu era decât una dintre sutele de femei cu care se culcase, nici mai mult, nici mai puţin. Chris îşi aminti cu ruşine de modul în care încercase să-l atragă într-o conversaţie despre căsătorie. Şi acum simţi cum faţa i se îmbujorează. Ce nesăbuită fusese, ce imatură.

Şi cât de copilăreşte se purta şi acum, îşi zise în gând. Îşi tot zicea că el a trădat-o când adevărul era că fusese mai mult decât cinstit cu ea, nu a lăsat niciodată să se înţeleagă că ar dori de la ea mai mult decât o slujbă bună şi un pic de distracţie.

În timp ce-l urmărea, el deschise ochii şi o privi şi timp de o secundă, aproape că se aruncă în braţele lui. Indiferent care erau simţămintele ei pentru el, el nu i le întorcea şi ar fi mai bine să se obişnuiască cu acest adevăr. Nu o iubea şi ea o să înceteze să-l mai iubească – chiar dacă asta o să o omoare.

— Vrei să-ţi arăt ce am găsit? îl întrebă ea.

Dădu din cap în semn că da, dar nu spuse nimic, stând

şi privind-o cu ochi aprinşi.

Probabil crede că dacă am făcut dragoste o dată, vom face din nou. Nici vorbă, cowboy, îşi zise ea.

Îndepărtându-se de el îşi descheie bluza şi scoase un cordon lung şi îngust, care părea să aibă cataramă de argint.

— Este al meu, zise ea mângâind cordonul înainte de a i-l da lui.

— Este uzat şi pare vechi. Unde a fost? în sacul tău de pânză.

— Nu, fireşte că nu, zise luându-l înapoi. L-am găsit aici, când am scotocit printre lucrurile lui Dysan. Are-câteva comori într-un mic dulap. Cred că le-a găsit sau le-a furat. Dar de îndată ce am văzut cordonul ăsta, am ştiut că a fost al meu şi l-am luat.

Tynan o privi un moment derutat.

— Vrei să spui că n-ai mai văzut lucrul ăsta niciodată până acum, dar crezi că este al tău?

Îl privi cu o expresie de încăpăţânare pe faţă.

— Este a doua premoniţie a ta? zise şi în voce i se simţea ironia.

Chris continuă să strângă din dinţi şi îşi vârî cordonul înapoi sub bluză.

— Şi totuşi ce este chestia asta?

— Cred că am să mă culc acum, zise Chris cu nasul pe sus.

— N-am vrut... începu Ty dar se opri. Vrei să auzi de ce am din nou haine noi? zise el după o vreme.

Chris încercă să-şi tempereze curiozitatea dar nu reuşi. Era reporter până în vârful unghiilor de la picioare şi nu putea rezista când era vorba de o poveste. Aproape fără să vrea, dădu din cap că da;

Începu cu momentul intrării în casa Roşcatei prin trapa ascunsă şi continuă vorbindu-i despre oamenii care-l aşteptau afară. Îi povesti despre refuzul lui de a îmbrăca costumul omului ăluia şi despre faptul că în cele din urmă a acceptat.

Chris asculta ţinându-şi răsuflarea din cauza a ceea ce nu-i spusese: cât de greu i-a fost ca să ajungă la ea. Nu râse până când nu începu să-i povestească despre Chanry şi cât de mult îi plăcuse acestuia costumul din piele albă.

— Bine, dar oamenii s-ar fi năpustit asupra lui crezând că eşti tu dacă ar fi purtat costumul tău.

— Tocmai asta-i ideea! îi zâmbi Ty.

— Oh, Ty, eşti îngrozitor. Ar fi putut fi ucis.

— Hm! Ai fi vrut mai bine să port eu costumul şi să mă

omoare pe mine?

— Nu asta am vrut să spun şi ştii asta.

— Atunci ai să fii fericită când ai să afli că am auzit deja că Chanry a scăpat, puţin cam şifonat, dar este în viaţă.

— Şi te caută, fără îndoială.

— Se pare că sunt un tip foarte popular, zise Ty.

— Ai vreo idee de ce te vrea Dysan? Pare că-l interesezi foarte mult.

— Mă îndoiesc. Nu a vrut decât să vadă cine a reuşit să treacă prin toată această reţea pe care a organizat-o. Chris, dar fiind că s-ar putea ca asta să fie ultima noastră noapte în viaţă, n-ai vrea...

Nu putu să termine.

— Dintre toate lucrurile dezgustătoare, impertinente pe care le-am auzit vreodată, ăsta este cel mai infam. După tot ce mi-ai spus! Cum îndrăzneşti să-mi ceri aşa ceva? Ce fel de femeie crezi că sunt?

— Dar la cabană...

— La cabană am crezut că te iubesc şi am crezut că ai să te căsătoreşti cu mine. Asta a fost înainte să aflu ce mizerabil eşti, că nu ai niciun fel de sentimente pentru o femeie, decât dacă poţi să obţii ceva de la ea. Pot să-ţi spun că de la mine nu vei mai obţine niciodată nimic.

— M-am gândit doar să te întreb, zise el şi în voce i se simţea zâmbetul care-i juca pe buze. Acum hai să dormim puţin.

Chris nu mai spuse nimic dar nici nu dormi, stând acolo cu sângele fierbându-i în vene. Cum îndrăznise? Cum îndrăznise să îndrăznească...

Era încă furioasă când uşa fu descuiată şi deschisă.

Capitolul 20

Un bărbat o înşfăcă pe Chris de braţ, şi înainte de a ieşi pe uşă o împinse cu brutalitate spre scări.

— Cum termină cu tine, ai să fii a noastră, îi şopti omul la ureche în timp ce ea se împleticea pe scări. Şi după ce-l ucide pe frumosul, adăugă făcând un gest spre Tynan, care venea în urma lor. Un alt bărbat, cu puşca în mână, îi escorta din urmă.

Odată ajunşi sus, fură împinşi în sufragerie, unde îi aştepta Dysan. Acesta nu scoase niciun cuvânt cât timp cei doi îl legară fedeleş pe Tynan de un scaun, apoi ieşiră.

Dysan îşi aprinse o ţigară privind-o pe Chris, care şedea în picioare la capătul mesei şi pe Tynan, imobilizat pe scaun, lângă fereastră.

— De mult aştept momentul ăsta, spuse el în cele din urmă. Ani de zile am plănuit asta, ce voi face, cum o voi face. Nu mi-a trecut prin cap că ai să-mi dai cu atâta uşurinţă chiar tu răspunsul.

În timp ce vorbea, Dysan îl privea pe Tynan, ca şi cum ea nici n-ar fi fost de faţă, dar Chris avu impresia că ea este răspunsul la care se referea Dysan. Pe ea urma să o folosească Dysan ca să-l determine pe Tynan să facă ce

doreşte el.

— Înainte să... murim, zise Chris, nu ne poţi spune de ce? Ce-am făcut?

Dysan trase cu putere din ţigară.

— N-am de gând să vă spun nimic. Mâine dimineaţă casa asta va fi un morman de cenuşă sub care vor fi cadavrele a doi oameni. Nimeni nu va putea să le identifice vreodată. Tatăl tău nu va şti niciodată ce i s-a întâmplat fetiţei lui.

— Bine, dar ce va spune lumea? Nu o să vrea să ştie ce s-a întâmplat cu Nola Dallas?

O vreme Dysan nu scoase niciun cuvânt.

— Categoric, eşti plină de surprize. Se întoarse spre Tynan care şedea nemişcat şi tăcut în scaun. Şi tu de altfel. Nu este ca femeile cu care obişnuiai să umbli.

— Ce ai împotriva lui Tynan? Iar dacă crezi că mă vrea câtuşi de puţin, atunci greşeşti. Eu nu însemn pentru el nimic, absolut nimic.

Dysan afişă un zâmbet uşor, plin de încântare.

— Fireşte că nu. Ia vino încoace.

Chris înţepeni.

— Nici gând.

— Pentru fiecare ordin al meu căruia nu i te supui am

să-i iau o oră din viaţă. Mă asculţi şi o să trăiască mai mult.

— Nu pot... începu Chris, dar se opri când văzu expresia de pe faţa lui Dysan. Nu se uită spre Tynan pentru că începu să simtă că pe el este în primul rând furioasă. De ce nu schiţează nici cel mai mic gest de protest? îi pasă atât de puţin de ea, încât să permită să i se întâmple indiferent ce?

Chris încercă să-şi limpezească gândurile. Tynan nu o să o ajute, n-o să scoată nici măcar un cuvânt care să-l descurajeze pe Dysan, aşa că totul depinde de ea. Ce ar face dacă s-ar afla singură în aceeaşi încăpere cu un bărbat agresiv?

Încercă să privească prin cameră fără să pară că o face şi zări pe bufet două cutii de argintărie, într-una dintre ele trebuia să fie un cuţit. Dacă ar putea să-l împingă pe Dysan în partea aceea...

Porni spre Dysan, care nu o scăpase nicio secundă din privire.

— Ce te face să crezi că-mi pasă câtuşi de puţin de el? Nu este decât un cowboy angajat de tatăl meu să mă călăuzească prin junglă. Ştiai că a fost în închisoare? Tatăl meu l-a scos ca să conducă această expediţie. Nu este

câtuşi de puţin genul meu de bărbat.

Dysan o urmărea cu privirea şi Chris fu fericită să-i vadă ochii coborând de vreo două ori spre coapsele ei; după felul în care se mişca i-ar fi fost şi greu să nu se uite.

— Mie îmi plac bărbaţii puternici. Acum era aproape de el, ambii în faţa bufetului. Ai măcar cea mai mică idee cât de bogat este tatăl meu? îţi poţi imagina ce imperiu ai avea dacă ai fuziona cu el?

Dysan o privea amuzat.

— Încerci să mă seduci? Crezi că mă poţi face să uit ce vreau eu de fapt? Nu eşti decât un spectator în schimbul de focuri.

Acum Chris nu se afla decât la câţiva centimetri de el, cu faţa exact sub faţa lui.

— Încerc să-mi salvez propriul meu gât. Dacă noi doi am fuziona, ca să mă exprim aşa, am putea controla o avere imensă. Dacă mă ucizi, tata te va urmări până la capătul pământului. Viaţa o să-ţi fie un iad.

— Şi el?

— Ce contează el? Dă-i drumul. Nu avem nevoie de el.

Dysan se uită în jos spre ea zâmbind.

— Frumoasă încercare, prinţesă, dar nu ţine. Veţi muri amândoi. Mathison nu va accepta niciodată în imperiul lui

pe cineva care i-a ameninţat fiica.

Brusc, o prinse pe Chris de talie şi o trase spre el, strivindu-i gura cu a lui, forţând-o să o deschidă pentru a-şi strecura limba în cavitatea fierbinte. Când îi dădu drumul repulsia era evidentă pe faţa ei.

O îmbrânci cât colo.

— Şi crezi că poţi să pretinzi că mă doreşti, şuieră printre dinţii încleştaţi. Nu-mi place să fiu luat drept prost. Vino aici!

Lui Chris îi era într-adevăr frică de el acum. N-o să cedeze la nimic din ce-şi pusese ea în cap, o să o tortureze în faţa lui Tynan, apoi o să-l ucidă şi pe el într-un mod la fel de dezgustător – şi nici măcar nu are de gând să-i spună de ce trebuie să moară.

Şovăind, se îndreptă spre el, ridică din proprie iniţiativă braţele şi îi înconjură gâtul. Începu să-l sărute pe gât, mişcându-se încet spre gura lui, vrând să-i concentreze întreg interesul asupra ei şi în timp ce-l săruta încerca să ajungă cu mâna la cutia cu argintărie din spatele lui.

Simulând pasiunea, când el îşi strecură din nou limba în gura ei, reuşi să deschidă cutia cu argintărie şi, deschizând un ochi, văzu că era un set de şase cuţite de masă cu mânerele spre ea. Numai dacă ar putea să ajungă la unul

dintre ele. Aproape că ajunsese, când brusc, Dysan se răsuci şi o prinse de mână, degetele ei fiind la numai câţiva milimetri de mânerul cuţitului.

— Ai de gând să mă înjunghii pe la spate, draga mea? zise el şi o pălmui peste faţă.

Chris căzu la podea, ducându-şi mâna spre colţul gurii care sângera. Dysan înaintă spre ea, iar Chris începu să se târască înapoi pe podea.

În momentul în care Dysan o ajunse şi ridică mâna să o lovească din nou, Tynan ţâşni de pe scaun şi-l înşfăcă pe Dysan de gât, ameninţându-l pe mizerabil cu un cuţit.

— Cred că este timpul să te iei de cineva pe măsura ta, zise Ty. Şi îl răsuci, trântindu-i o dreaptă în plină faţă. Dysan se prăbuşi peste cel mai apropiat scaun şi apoi căzu pe podea lângă Chris. Tynan nu-i dădu răgaz să-şi recapete suflul, că se şi aruncă din nou asupra lui.

— Laşule! îi zise printre dinţi, înşfăcându-l din nou şi cărându-i la pumni.

Chris se ridică şi încercă să-l oprească pe Tynan ca să nu-l omoare, dar Ty era atât de furios că nici măcar nu o auzea. Ea se tot uita la uşă de teamă că în orice secundă ar putea intra unul dintre paznici ca să-i ducă înapoi în pivniţă. Trebuiau să iasă de aici acum, cât aveau această

şansă.

Sări în spatele lui Tynan, sperând că greutatea ei va avea vreun efect asupra lui. Tynan se scutură şi, din nou, Chris se trezi pe podea. Îi luă multă vreme lui Tynan ca să-şi dea seama ce a făcut. Îi dădu drumul lui Dysan care alunecă de-a lungul peretelui la podea într-o baltă de sânge şi se îndreptă spre Chris.

— A fost o prostie din partea mea să fac aşa ceva, zise el ridicând-o de pe podea. Chris scutură din cap ca să-şi revină.

— Trebuie să ieşim de aici cât mai putem. De ce naiba ţi-a trebuit atâta vreme ca să te eliberezi de frânghii?

— Ai tăiat vreodată o frânghie groasă de aproape doi centimetri cu un briceag? Şi nu păreai deloc a fi în suferinţă. Poate că vrei să rămâi aici, cu Dysan, mai degrabă decât să evadezi cu mine? Poate că, o dată scăpaţi de cowboy, voi doi o să vă uniţi imperiile.

— Nu poţi să faci criza de gelozie mai târziu? Aş vrea să ieşim de aici şi mai avem de înfruntat paznicii şi câinii de afară.

După ce o ajută pe Chris să se ţină pe picioare, se îndreptă spre Dysan şi-l ridică smuncindu-l.

— Ai să vii cu noi, iar dacă animalele alea se apropie cât

de cât, am să te azvârl lor. Chris, dă-mi bucata aia de frânghie.

În timp ce Tynan îl legă pe Dysan, Chris privi pe fereastră.

— Ce şanse crezi că avem? Sunt paznici peste tot.

— Sper ca Pilar şi Prescott să fi scăpat.

— N-au scăpat. Acum trebuie să fie jos în pivniţă, zise Dysan înainte ca Tynan să-i astupe gura cu o batistă murdară pe care o scoase din buzunarul de la spate.

— Atunci trebuie să mergem să-i scoatem şi pe ei, zise Chris îndreptându-se spre uşa ce ducea la scările spre pivniţă.

Tynan îl împinse pe Dysan la perete şi o apucă pe Chris de braţ.

— Ce te face să-l crezi? Dacă sunt jos, atunci după ce te scot pe tine de aici, mă întorc după ei, singur. Ai înţeles?

— Faci asta pentru că dacă nu sunt eu în siguranţă ai să te întorci la închisoare? Pilar şi Asher nu contează pentru tine, nu-i aşa?

Tynan închise ochii o secundă, apoi se întoarse la Dysan şi începu să-l caute prin buzunare. Din buzunarul din interiorul hainei scoase un mic pistol.

— Gata, hai să plecăm. Chris, îl scot mai întâi pe el pe

fereastră şi vreau să ne urmezi când totul este sigur. Făcu o scurtă pauză privind-o. Şi vreau să juri că n-ai să mai faci nimic stupid cum ar fi să încerci să te întorci în casă ca să-i găseşti pe ceilalţi. Înţelegi?

Chris dădu din cap, dar se gândea la Pilar şi Asher, aflaţi acolo în pivniţă. N-ar fi fost mai bine dacă ar fi încercat amândoi să-i scoată, în loc să se întoarcă Tynan singur?

— Chris! strigă în şoaptă Tynan aflat dincolo de fereastră. Dysan îi făcuse probleme, aşa că fusese nevoit să-i mai ardă una după ceafă.

În spatele casei era un zid scund de cărămidă, un loc pentru flori şi pentru verdeţurile necesare la bucătărie. Ty se chirci în spatele zidului, forţându-l pe Dysan să se lase pe vine în faţa lui. Se tot întorcea să se uite după Chris ca şi cum s-ar fi aşteptat să dispară şi dorea să fie gata să pornească cât mai repede posibil după ea.

Ajunseră la capătul zidului când Ty se opri şi săltă puţin capul ca să vadă cum şedeau lucrurile. Pădurea nu era decât la câţiva metri, iar Chris îi putea auzi pe paznici vorbind de partea cealaltă a zidului şi lătratul câinilor din depărtare. Probabil că nu era decât o chestie de minute înainte ca paznicii să-i descopere.

Tynan se lăsă din nou jos în spatele zidului şi verifică

pistolul lui Dysan să vadă dacă este încărcat.

— Chris, vreau să stai în spatele nostru. Am să-l folosesc pe Dysan ca scut ca să ajungem în pădure. Crezi că poţi să faci asta? Nu mai vreau şi alte necazuri, îmi ajung cele pe care le-am avut deja. Nici vorbă să te întorci după ceilalţi.

Era evident că nu o crezuse când spusese că o să-l asculte. Tynan privi o secundă spre pădure, apoi spre Dysan.

— Iar tu, dacă-mi mai creezi vreo problemă, îţi zbor creierii. Şi acum hai să mergem, zise înşfăcându-l pe Dysan şi smuncindu-l în sus.

Părăsiră zidul care le oferise siguranţă şi păşiră pe teren deschis, dar se opriră pentru că nimeni nu era interesat de ei. Văzură vreo şase paznici, unul cu patru câini în lesă, dar nicio privire nu se întoarse în direcţia lor. Paznicii parcă înţepeniseră pe locurile lor holbându-se la ceva ce se afla după colţul casei. Chris auzi de undeva clinchet de clopoţei.

— Înapoi, îi zise Tynan lui Chris, împingându-l pe Dysan după zid.

— Ce este? întrebă Chris.

— Cred că este o căruţă-vagon de negustor ambulant, zise Ty. Pilar umbla cu una. Dacă ei sunt, am face mai bine

să plecăm împreună. În pădure câinii ne-ar lua imediat urma.

— Dar cum să ieşim de aici? Nu putem merge pur şi simplu spre căruţă. Şi ce facem cu el?

— Îl lăsăm aici, apoi ne croim drum înapoi spre ieşirea din faţă a casei. O să găsim noi o cale să-i atragem atenţia lui Prescott.

Chris îl privi pe Tynan cum îl leagă pe Dysan de un picior şi-l atârnă de o ţepuşă ce ieşea din creasta zidului. Lăsă frânghia suficient de lungă încât Dysan să nu se balanseze, dar oricum se afla într-o poziţie foarte incomodă.

— Ceva îmi spune că ar trebui să te ucid, zise Ty printre dinţi. Nu ştiu de ce am impresia că nu o să-mi creezi decât necazuri şi o să vină o vreme când am să regret că nu am profitat de şansa pe care o am. Ridică privirea spre Chris. Eşti gata?

— Ty, eşti sigur că sunt Pilar şi Asher? Poate că este un vânzător adevărat, iar ei sunt închişi în pivniţă.

Ty nu-i răspunse, ci o apucă de braţ şi o trase după el înapoi spre casă. Uitându-se pe fereastră, se asigură că nu este nimeni prin preajmă, apoi escaladă fereastra şi o ajută şi pe Chris.

Îl urmă în timp ce el o conduse prin casă, ţinându-se de-a lungul pereţilor, aşa cum o instruise, el controlând fiecare cameră prin care urmau să treacă pentru a se asigura că nu este nimeni. La un moment dat, se strecură într-o cameră, iar Chris auzi o bufnitură surdă, ca şi cum un corp omenesc ar fi căzut pe podea, apoi se întoarse şi-i făcu semn să-l urmeze.

Chris nu se întrebă cum de ştia planul casei atât de bine, ci îl urmă cu încredere. Se opri într-un dormitor, la capătul casei.

— Este Pilar, chiar ea, zise după ce se uită pe fereastră. Este pe coviltirul căruţei, dansează, iar Prescott mână caii. Nu ştiu cât timp mai avem până când or să se plictisească să se mai uite la ea. Dacă stau să mă gândesc mai bine, după cum este îmbrăcată Pilar, s-ar putea să avem la dispoziţie tot restul săptămânii. Se întoarse spre Chris. Cât de repede poţi să fugi?

— Nu... nu ştiu. Dacă mă urmăreşte cineva, cred că pot să fug destul de repede.

— Am să creez o diversiune şi vreau să ieşi pe fereastră, să fugi spre căruţă şi să sari în spate. Crezi că poţi să faci asta?

— Dar tu? Nu pot să plec şi să te las aici.

— După felul în care-l sărutai pe Dysan, ce-ţi mai pasă de mine?

— Dysan? întrebă ea uluită. Încercam să iau un cuţit din cutie. Trebuia să-i distrag atenţia. Tynan, eşti gelos?

— Categoric nu. Acum nu vrei să ieşi şi să fugi spre căruţă sau ai de gând să pierzi timp ca să fim omorâţi cu toţii?

Dădu din cap spre el, dar nu-i plăcea deloc faptul că-l lăsa acolo. Spera să nu facă ceva care să-l pună în pericolul de a fi prins din nou. Nu-şi închipuia că ar mai fi atât de uşor ca Dysan să fie înfrânt a doua oară.

— Cuminte fată, zise el şi porni să se îndepărteze, dar se întoarse brusc şi o luă în braţe. Sărutul lui fu apăsat şi scurt, atât de scurt, că nu avu timp să-i desfacă decât trei nasturi de la rochie, dar a fost un sărut încărcat de pasiune. Îi dădu drumul tot atât de brusc pe care o luase în braţe.

— O să mă descurc, îi zise peste umăr. Să ieşi numai în momentul în care ai să auzi focul de armă.

Lui Chris i se părură cele mai lungi minute din viaţa ei, timpul cât aşteptă ca Tynan să tragă. Se chircise sub fereastră şi se întindea să vadă căruţa cu coviltir înalt a negustorului, pictată extravagant, înconjurată de oameni

cu puşti pe umăr. Sus, pe coviltir, dansa Pilar, îmbrăcată într-un costum ciudat, pantaloni din mătase albastrudeschis şi un top micuţ din aceeaşi mătase. Era evident că respectivul costum nu fusese făcut pentru cineva de dimensiunile ei, pentru că mătasea şedea să plesnească la toate încheieturile. Chris se gândi că tocmai asta îi fascinează cel mai mult pe jumătate dintre cei care priveau – speranţa că mătasea va ceda în timp ce ei o priveau.

Când tocmai se uita cum se unduieşte Pilar, din spatele casei se auzi un foc de armă, iar reacţia paznicilor fu instantanee. Toţi o luară la fugă când au auzit împuşcătura.

Chris nu pierdu nicio secundă, sări pe fereastră şi alergă peste pajişte spre spatele deschis al căruţei, în care se aruncă. O auzi pe Pilar când strigă la Asher.

— Este înăuntru, apoi căruţa o porni cu o viteză ameţitoare.

Chris se prinse de marginea căruţei şi încercă să-şi ţină echilibrul. Podeaua era plină de marfă, de la baloţi de îmbrăcăminte, oale şi tigăi până la unelte agricole, toate fixate bine ca să nu zboare din cauza vitezei. Uşa din spate se deschise larg tocmai când Chris îşi recăpătase

echilibrul. Când se întinse să o închidă, văzu că se îndepărtează de casa lui Dysan.

— Nu! strigă ea, dar nu era nimeni acolo să o audă.

Ca să-l facă pe Asher să se întoarcă, trebuia să întreprindă ceva şi încă repede. Luptându-se cu zdruncinăturile căruţei, începu să se caţere peste cutiile depozitate în partea din faţă şi smulse din peretele lateral o mică toporişcă.

Îşi luă de trei ori avânt înainte ca toporişca să străpungă partea din faţă a căruţei şi să se oprească îngrijorător de aproape de urechea dreaptă a lui Asher.

Se întoarse şi o privi, nevenindu-i să creadă, în timp ce ea se lupta să-şi croiască drum spre el.

— Trebuie să te întorci, răcni ea la Asher. Nu-l poţi lăsa pe Tynan acolo.

— Are dreptate, răcni şi Pilar, atârnând de pe acoperiş. Trebuie să ne întoarcem ca să-l scoatem pe Tynan.

— Atunci mă întorc eu, iar voi rămâneţi aici! zise Asher oprind caii.

— Nu! răcniră femeile la unison. Asher nu mai scoase un cuvânt, puse mâna pe bici şi întoarse caii înapoi, spre casa lui Dysan.

Capitolul 21

Chris încercă să se ţină bine în timp ce Asher mâna căruţa cu toată viteza înapoi pe drumul pe care-l străbătuseră. Singura speranţă de a-l salva pe Tynan era ca Dysan să nu fi fost încă descoperit şi ca oamenii lui să nu-şi fi dat seama că vagonul vânzătorului ambulant este implicat în evadare. O auzea pe Pilar, sus pe acoperiş, cântând şi făcând zgomot ca să atragă atenţia.

— Acoperă gaura asta, strigă Asher biciuind tot mai tare caii. Cu picioare nesigure, căzând de câteva ori, Chris reuşi să atârne o ţoală peste gaura pe care o făcuse în partea din faţă a căruţei. Exact în momentul în care fixa marginile hainei respective cu o aşchie de lemn, îl auzi pe Asher strigând.

— Îl văd, fuge spre noi! Oh, Doamne! Jos! Voi două, culcaţi-vă! răcni el la prima împuşcătură.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Chris se lungi pe podeaua vagonului, sau mă rog, atât de aproape de ea cât îi permiteau mărfurile împrăştiate pe jos. Deasupra, auzi o bufnitură ca şi cum Pilar s-ar fi prăbuşit. Imediat izbucni o cascadă de împuşcături.

Târându-se pe burtă, deschise una dintre uşile

vagonului. Tynan alerga paralel cu drumul, cu oamenii şi câinii pe urmele lui; oamenii lui Dysan alergau şi trăgeau în toate direcţiile. Gloanţele loveau partea din spate a vagonului în ritm cadenţat, unele trecând la o distanţă de milimetri de capul lui Chris. Se apropie şi mai mult de uşă şi întinse mâna spre Tynan.

— Haide! îi strigă ea. Mai repede!

Tynan îi strigă şi el ceva, dar sângele îi pulsa atât de tare în urechi încât nu înţelegea ce spunea.

— N-ai să mai scapi niciodată din închisoare! îi strigă ea. În momentul ăla un glonţ îl lovi pe Tynan în picior. Se clătină, iar ea îşi zise că o să cadă, dar nu, el continuă să alerge. Îşi croi cu greu drum printre mărfurile împrăştiate până ajunse în partea din faţă a vagonului şi puse mâna pe umărul lui Ash strigându-i să meargă mai încet că Tynan a fost rănit şi că de-abia mai poate alerga. Se întoarse înapoi ca să-i întindă din nou mâna lui Tynan. Asher nu putea să încetinească prea mult pentru că altminteri i-ar fi prins oamenii lui Dysan.

Tynan ajunse căruţa şi atinse mâna lui Chris exact când câinii erau cât pe-aci să-l prindă de călcâie. L-a ajutat să sară în vagon, iar Ty răcni la Ash să-i scoată dracului odată de acolo. Ty fu nevoit să se debaraseze de un câine care

încerca să-l muşte de gleznă chiar în momentul în care vagonul ţâşni, lăsându-i în urmă pe oamenii lui Dysan.

Imediat Chris începu să examineze rănile din coapsa dreaptă a lui Ty.

— Nu ştii dacă Prescott are caii pregătiţi? strigă el cât putu ca să acopere zgomotul căruţei.

— Nu ştiu nimic. Ty, sângerezi mult!

— O să se vindece. Unde este Pilar? Este încă pe coviltir?

— Da şi n-am mai auzit niciun zgomot de la prima împuşcătură. Tynan se încruntă.

— Nu poţi găsi ceva ca să-mi leg piciorul să nu mai sângereze? Avem nevoie de peste patru ore ca să ajungem undeva unde ne putem odihni.

— Da, sigur, pot să găsesc, Ty, dar ai nevoie de un doctor.

— Vreo trei dintre oamenii lui Dysan au nevoie de gropar. De ce v-aţi întors? De ce n-aţi plecat când o puteaţi face?

— Ne-am întors ca să-ţi salvăm pielea ta nerecunoscătoare, îi răspunse, rupând o fâşie din fustă, şi înfăşurându-i piciorul.

Nici nu-i legase bine bandajul că Ash opri atât de brusc

încât Chris şi Ty erau cât pe ce să zboare pe uşa din spatele vagonului. În fracţiuni de secundă Ash fu la uşa din spate.

— Ne aşteaptă caii. Pilar mi-a spus că tu cunoşti un bătrân care are pe aici pe aproape un loc unde ne poţi duce.

— Ea cum se simte? întrebă Ty.

Ash se urcă pe acoperişul vagonului şi după un lung moment de suspans strigă că este rănită.

— Cât de rău? întrebă Ty, care cu piciorul înţepenit din cauza rănii coborâse din căruţă.

— Trăieşte, dar sângerează mult.

Chris urca deja scăricica ataşată de partea laterală a căruţei şi-şi croia drum către Pilar. Scoase un strigăt ducând mâna la gură când o văzu. Pilar zăcea într-o baltă de sânge, iar faţa îi era albă ca varul.

— Ty, strigă Chris aplecându-se, este rănită la umăr şi şi-a pierdut cunoştinţa. Bătăile inimii sunt puternice, dar este slăbită. Poţi să ne ajuţi să o coborâm?

— Da, zise el şi în voce i se simţi nerăbdarea.

Chris se mişcă cât de repede putu ea, punând un bandaj pe rană şi încercând să-l lege, dar locul făcea aproape imposibil să strângă rana, astfel încât să se oprească

sângele. Bufnitura pe care o auzise Chris pe acoperiş trebuie să fi fost în momentul în care s-a prăbuşit Pilar, atinsă de primul glonţ tras. Paznicii luaseră şi ei la ochi cea mai uşoară ţintă: femeia de pe acoperişul vagonului.

— Să i-o dăm jos lui Ty, zise Chris după ce făcu tot ce putu pentru Pilar. Ajută-l cât poţi pentru că şi el este rănit, îi şopti ea la ureche.

Ty o prinse pe Pilar şi se îndreptă cu ea spre caii care aşteptau, cu sângele picurându-i din picior şi cu fruntea acoperită de broboane de sudoare.

— Dă-mi-o mie, zise Ash luând-o pe Pilar în braţe. Tu arată-ne drumul.

Tynan îi întinse fără un cuvânt trupul inert al lui Pilar şi porni către cai.

— Ne aşteaptă un teren cam accidentat, dar nu cred că or să ne urmărească. Nu vreau niciun fel de eroisme, m-ai înţeles, Chris? Dacă eu spun să mergi înainte, atunci asta să faci, ai priceput?

— Pot să respect nişte ordine înţelepte. Eu zic să plecăm înainte ca oamenii lui Dysan să ne prindă stând aici.

Asher încălecă, apoi Ty i-o puse pe Pilar pe şa în faţa lui, astfel încât să o poată avea sub ochi.

— Crezi că o poţi ţine? îl întrebă Ty, iar în voce i se simţi

tristeţe, din cauză – Chris era sigură de asta – că nu putea să aibă singur grijă de ea. În câteva secunde încălecară şi ea şi Tynan şi porniră cu toţii.

Avusese dreptate când spusese că va fi o călătorie dificilă. Urcară abrupt o vreme, apoi traversară un teren mlăştinos în care se afundau picioarele cailor, trecură mai multe cursuri de ape reci şi repezi. Pe o distanţă de aproape o milă merseră prin apă ca să li se piardă urma.

Chris tot privea la Pilar, care continua să ţină ochii închişi, în timp ce Asher o ţinea zdravăn. Se făcea tot mai palidă.

— Fii atentă pe unde mergi, îi strecură printre dinţi Tynan, iar felul în care o făcu o avertiză cât de îngrijorat era.

La un moment dat au auzit lătrat de câini undeva, pe un mal deasupra lor, şi imediat au adăpostit caii sub nişte copaci în apropierea unor căderi puternice de apă. Calul lui Chris alunecă, dar Tynan se repezi, prinse calul de frâu, şi-i restabili echilibrul.

Când oamenii şi câinii dispărură, se afundară în jos pe cursul apei în pădure, în direcţie opusă celei în care mergeau hăituitorii lor.

Se făcuse aproape noapte când Tynan opri calul şi

descălecară cu greutate.

— Aşteptaţi-mă aici, nu vrea vizitatori.

— Cine nu vrea? întrebă Chris, dar Tynan dispăruse deja printre copaci fără să-i răspundă.

— Bătrânul! spuse Pilar într-o şoaptă hârâită. Aş vrea puţină apă.

Chris descălecă imediat şi luă plosca de la oblâncul şeii. Asher o ajută pe Pilar să soarbă câteva guri, în timp ce Chris îi examină rănile. Nu mai sângerau, dar Pilar arăta ca şi cum fusese stoarsă de ultimele puteri.

Chris tresări când auzi un foc de armă, undeva, destul de aproape. Pilar îşi sprijini din nou capul de Asher.

— Este bătrânul, zise ea. Bătrânul care l-a găsit pe Tynan când s-a născut.

— Minerul? întrebă Chris.

— Aşa îşi spune el. De fapt vinde tot ce-i iese în cale.

— Cum ar fi băieţei de şase ani, zise Chris cu dispreţ în timp ce astupa la loc plosca.

Pilar nu răspunse, continuând să se sprijine de Asher, iar el îi aruncă lui Chris o privire ce-i spunea clar că au nevoie cât mai curând de odihnă.

Tynan se întoarse mişcându-se fără zgomot printre copaci, ca şi cum ar fi apărut de nu se ştie unde.

— Am găsit un loc pentru vreo două zile, dar nu mai mult, zise el ajutând-o pe Chris să încalece şi uitându-se cu îngrijorare la Pilar. Îl lăsă pe Asher să pornească înainte şi veni lângă Chris.

— Nu este ca alţi oameni, îi spuse el urmărind printre gene poteca. Să nu stai cu spatele la el şi să nu ai încredere în el. Să nu-i spui cine este tatăl tău şi să nu crezi că are ceva bun în el. Şi să nu-i pui întrebări.

— Îl urăşti cu adevărat, nu-i aşa? murmură ea.

— Da, aşa este, chiar îl urăsc, zise Ty îndemnându-şi calul să o ia înainte ca să-i conducă spre magherniţa bătrânului.

Era o construcţie mică şi ciudată, de o murdărie ce depăşea orice închipuire, cocoţată pe un ciot de stâncă ce atârna deasupra unei prăpăstii ce se căsca jos. Chris gândi că probabil stânca însăşi dorea să scape de ceva atât de mizerabil, în jurul intrării erau numai carcase putrezite, iar muştele parcă formau o perdea neagră, groasă. Nu departe se aflau munţi de piei de animale şi un morman de carne râncedă. De peretele din faţă era legat un câine lihnit despre care la început Chris a crezut că este mort.

— Să o lăsăm aici pe Pilar cât curăţăm noi locul, zise Ty desfăcând sfoara de care era legat câinele. Sărmanul

animal se îndreptă şchiopătând spre o cratiţă mizerabilă în care se afla apă şi începu să soarbă lacom.

Ty o ajută pe Pilar să coboare de pe cal, în timp ce Chris privi în jur, alungând muştele şi încercând să-şi acopere nasul.

— Nu fac acte de caritate, se auzi o voce din spatele ei. Să plătiţi pentru tot ce luaţi. Nu eu v-am cerut să veniţi aici. De ce aţi dat drumul câinelui? O să mănânce tot ce-i iese în cale.

Chris se întoarse şi văzu un omuleţ strâmb, cu dinţi negri, măcinaţi, cu faţa schimonosită de agonie când văzu că Tynan aruncă carcasele putrezite în prăpastie. Bătrânul se îndreptă în fugă spre Ty.

— Ce faci? răcni el. Asta este hrana mea. Vrei să mă ucizi, cum ai ucis-o şi pe maică-ta? Vrei să mă omori prin înfometare?

Tynan ignoră mâinile bătrânului care încercau să se agaţe de braţul lui şi privi peste umăr la Chris care rămăsese stupefiată.

— Ai grijă de Pilar, îi ordonă el. Prescott, vezi dacă nu poţi să împuşti ceva pentru cină. Chris, ia cratiţa asta, freac-o bine cu nisip, du-te pe deal la izvor şi adu nişte apă proaspătă.

— Să iei! Asta ai făcut toată viaţa ta! Ai luat viaţa unei femei încă înainte să tragi pentru prima dată aer în piept! Acum vrei să mi-o iei şi pe a mea.

Tynan puse mâna pe ceva ce fusese cândva o sapă şi începu să îndepărteze mizeria „din faţa intrării, aruncând-o în prăpastia care se deschidea sub construcţie. Se opri şi examină carcasa unui animal după care o aruncă câinelui.

Bătrânul miner se aruncă asupra câinelui, să-i smulgă bucata animalului înfometat, iar câinele, din instinct, începu să lupte pentru supravieţuire. Sub privirile lui Chris, bătrânul scoase un pistol vechi de la cingătoarea pantalonilor mizerabili de pe el şi împuşcă câinele în picior. Animalul începu să scheaune.

Cu o privire triumfătoare, bătrânul luă carnea pe jumătate putrezită din faţa câinelui, o puse sub braţ şi se îndreptă spre magherniţă.

Fără să se grăbească, Tynan porni după bătrân, îi luă carcasa şi i-o dădu înapoi câinelui.

— Chris, îi spuse uitându-se la laba câinelui, nu vrei să ai grijă de el? Nu cred că este rănit rău. N-a ştiut niciodată să tragă cu o armă.

Chris avu nevoie de ceva timp ca să reacţioneze şi se ridică de lângă Pilar. Cu ochi mari de uimire, se îndreptă

spre Ty care era îngenuncheat lângă câine.

— Leagă-l cu ceva la picior. Şi ţine, zise dându-i pistolul, dacă se mai ia din nou de câine, împuşcă-l. N-o să fie nicio pierdere pentru lume.

Chris privi cu gura căscată cum el îi dădu câinelui carnea, iar animalul rănit începu să mănânce. Ty îi puse mâna sub bărbie şi-i închise gura.

— Cu atâtea muşte în jur, nu-ţi poţi permite să rămâi cu gura căscată de uimire. Ocupă-te de câine şi adu apoi nişte apă. Trebuie să curăţăm şi coliba. Zici că aici este rău? Aşteaptă să intri înăuntru.

— Are un nume? îl întrebă Chris făcând un gest spre bătrân.

— Dacă are, nu l-a dezvăluit nimănui. Fireşte, n-am încercat niciodată să-l plătesc pentru asta.

— Vrei să spui că ai fost pe lângă el de când te-ai născut şi nu ştii cum îl cheamă?

— Exact.

— Ai venit după aurul meu, nu-i aşa? se tângui bătrânul. Vrei să iei tot ce am.

— Ce vreau este un adăpost într-un loc greu de găsit, zise Ty, întorcându-se să cureţe locul. Al dracului să fiu dacă vreau altceva de la tine.

Chris văzu că într-adevăr câinele nu fusese decât uşor julit la picior, după care se duse să ia găleata de apă. Pe jos era alunecos.

— Ty, piciorul tău, îi zise întorcând privirea spre el. Bandajul căzuse şi în jurul rănii era sânge închegat, iar acum, din cauza mişcării, începuse să sângereze din nou.

— Acum nu pot să stau, spuse el. Du-te după apă.

Chris luă găleata şi începu să urce panta când bătrânul se propti în faţa ei. Duhoarea pe care o emana îi tăia răsuflarea.

— N-are mamă. A ucis-o.

Chris îl ocoli şi-şi continuă drumul. Când se întoarse cu găleata curată şi cu apă proaspătă, Asher adusese o căprioară, iar Tynan făcuse curăţenie sub un şopron pentru Pilar. Chris văzu că piciorul lui continua să sângereze.

Asher pregăti focul şi începu să frigă carne de căprioară, în timp ce bătrânul şedea mai retras de grup, urmărindu-i cu multă suspiciune. În sfârşit, Tynan se aşeză şi el lângă Pilar, pe o pătură întinsă peste un pat de fân. Doar o fracţiune de secundă Chris îi zări durerea întipărită pe faţă. Se întuneca, iar singura lumină venea de la foc.

— Trebuie să ne facem nişte planuri, zise Ty cu o voce

foarte obosită. Prescott, va trebui să facem pe rând de pază.

— De pază? se miră Chris. Dar categoric oamenii lui Dysan nu ne vor găsi! Câinii n-au cum să ne mai ia urma după ce am trecut prin atâtea râuri şi, Ty, ai nevoie de odihnă.

— Îţi mulţumesc pentru grijă, dar nu din cauza oamenilor lui Dysan trebuie să facem de pază, ci din cauza lui. Şi făcu un semn din cap spre bătrânul miner. Dacă îşi închipuie că poate să primească ceva în schimbul nostru, o să găsească pe indiferent cine ne-ar vrea şi o să-i aducă aici. Trebuie să stăm cu ochii pe el, ca să fim siguri că nu părăseşte tabăra.

— Oh, zise Chris luând o bucată de carne din mâna lui Asher şi îndreptându-se spre Pilar. Mâine o să încerce să facă o supă, dar pentru moment, asta era tot ce-i putea da. Asta înseamnă că atâta vreme cât vom sta aici cineva trebuie să-l păzească în permanenţă?

— Dacă vrem să rămânem în viaţă, spuse Ty.

— Pilar are nevoie de doctor şi trebuie să se odihnească. Iar tu eşti mult mai grav decât laşi să se vadă, zise Asher tăind carnea friptă.

— O să-mi treacă, spuse Ty. Dar sunt de acord că

trebuie să avem grijă de Pilar. Numai că nu ştiu niciun alt loc atât de sigur ca ăsta – sau cel puţin ar fi sigur dacă n-ar fi el aici.

Asher îi aruncă bătrânului o bucată de carne ca şi cum ar fi fost un câine şi omul o înşfăcă, ascunzând-o de ceilalţi, mâncând cu o privire vigilentă.

— Nu avem nevoie decât de puţin ajutor, zise Asher, privind spre Chris. Dacă l-am putea anunţa pe tatăl tău, ne-ar trimite o armată de oameni ca să ne escorteze până la reşedinţa sa. Sunt sigur că nici măcar Dysan n-ar îndrăzni să-i atace pe oamenii lui Mathison.

Chris îşi strânse genunchii la piept şi zâmbi.

— Da, tatăl meu l-ar putea înfrânge. Dar el este acolo, iar noi suntem aici.

— Trebuie să ajungi la el, Prescott, zise Tynan. Trebuie să mă laşi aici cu femeile şi să te duci cât poţi de repede să-l aduci pe Mathison.

— Şi să vă las pe mâna omului ăstuia? zise Asher făcând un gest spre bătrân. Ai măcar cea mai mică idee câţi oameni te caută?

Tynan îşi îndreptă o vreme privirea spre cerul întunecat.

— Cam vreo şase din banda Chanry, circa o sută de oameni ai lui Dysan şi...

— Şi lui Rory Sayers i-ar plăcea probabil o bucăţică din pielea ta, adăugă Chris.

— Şi cum îl cheamă pe omul ăla de dincolo de junglă?

— A, da, zâmbi Chris. Hugh Lanier. Nu cred că i-a trecut furia după cele ce am scris despre el.

Zâmbi spre Tynan, amintindu-şi cum o ajutase în ziua aceea.

Tynan se sprijini de un stâlp.

— Deci jumătate de lume ne caută, doi dintre noi suntem răniţi, şi avem şi un trădător în mijlocul nostru – dacă i se oferă cel mai mic prilej să fie! Nu mi se pare că ne aşteaptă un viitor prea bun.

— Am să-l iau cu mine, zise Asher încet. Am să-l iau pe bătrân cu mine şi vă las numai pe voi trei; şi am să-l aduc aici pe Mathison cu toţi oamenii pe care şi-i poate permite.

— O să-ţi taie gâtul la prima ocazie când ai să stai cu spatele la el sau ai să dormi.

— N-am să stau cu spatele la el, iar dacă am să dorm, am să-l leg. Este singura noastră şansă, iar tu ştii asta. Aici nu poţi să ai grijă de el, iar eu tot ce am de făcut este să-l duc la cincizeci de mile sud de aici şi apoi o să aibă grijă de el Mathison. Este singura noastră şansă. Un bărbat poate să iasă de aici, dar nu două femei şi un bărbat, toţi

răniţi.

Chris îşi dădu seama că Ty chibzuieşte la cele spuse de Ash. Putea să vadă cât de mult îi displace asta, cât de mult îi displace faptul că este pus într-o asemenea situaţie. Şi înţelese de asemenea că probabil rana era mult mai gravă decât îi lăsase să înţeleagă dacă era nevoit să ia în considerare cele spuse de Ash.

— Ty, este singura cale, şopti Chris. Nu putem să o transportăm pe Pilar şi nu putem să o lăsăm aici. Dysan este undeva pe aproape şi trebuie să meargă cineva după ajutor. Continuă, ridicând dintr-o sprânceană. Te temi că n-o să mai obţii graţierea dacă altcineva o să-l aducă pe tata la mine?

Tynan o privi lung înainte să vorbească.

— Prescott, ai să pleci mâine în zori. Am să veghez eu noaptea asta şi am să-l păzesc pe bătrân ca tu să poţi dormi. Vreau să fii odihnit dimineaţă. Acum, amândoi la culcare.

Capitolul 22

Odată aşezat, Tynan păru aproape incapabil să se mai ridice. Chris îi bandajă din nou rana din picior, constatând că glonţul nu era acolo, aşa cum se temuse. Cât timp s-a ocupat de rana lui, Ty a rămas liniştit, rezemat cu spatele de stâlp, cu ochii închişi, părând inconştient de faptul că mâinile lui Chris se ocupă de coapsa lui. Ea încercă să-l atingă cât mai puţin posibil, încercă să nu lase să se vadă cât de tare o afecta vederea rănii lui deschise.

— Nu cred că Prescott se va descurca cu bătrânul. Prescott nu este prea versat. Şi este prea încrezător.

— Ty, câtă vreme ai petrecut cu omul ăsta? A trebuit într-adevăr să locuieşti cu el?

— Din când în când până la şase ani, dar copiii învaţă repede. Nu mi-a trebuit multă vreme să învăţ că trebuie să am singur grijă de mine.

— Aşa independent cum eşti tu, de ce n-ai fugit când... când te-a vândut? Nu puteai să te fi întors la Roşcata?

Tynan deschise ochii şi o privi.

— Eram beat şi m-a ţinut în starea asta două zile întregi înainte – Tynan avu un rictus – înainte să mă vândă.

— Dar nu aveai decât şase ani.

— N-am întâlnit încă niciun copil căruia să nu-i placă berea. Acum trebuie să dormi puţin. Mâine trebuie să fii odihnită.

Ridicându-se, luă apa în care-l spălase de sânge şi se îndepărtă de el, urmărindu-l din ochi cum se reazemă din nou de stâlp. Părea că a adormit, dar îi zări printre gene strălucirea ochilor negri. Avea de gând să stea treaz toată noaptea ca să-i apere de bătrânul nebun – dar nu-l legă şi nici nu-l închise undeva şi ea se întrebă de ce. O porni spre izvor ca să aducă apă proaspătă.

— Chris.

Fu uimită să audă atât de aproape vocea lui Ash.

— Pot să vorbesc cu tine?

— Ar fi trebuit să dormi deja. Ai un drum greu de făcut mâine şi Ty spune...

— Ty spune! Numai asta aud: Tynan spune asta, Tynan spune aia!

— Este conducătorul grupului, zise ea, şi dacă mai suntem în viaţă asta se datorează deciziilor lui. Îşi continuă drumul spre izvor. O prinse de braţ.

— Nu am vrut să te supăr. Cred însă că sunt gelos. Chris, motivul real pentru care vreau să vorbesc cu tine este...

— Da... zise ridicând privirea spre el, sub clar de lună. Ce vrei să-mi spui?

— Voiam să te rog să te căsătoreşti cu mine.

Chris fu luată pentru moment prin surprindere.

În ultimele zile nu se gândise decât cum să scape de Dysan.

— Nu crezi că este puţin cam prea brusc?

— Ştii că nu este. Chris, m-am îndrăgostit de tine, de mintea şi de curajul tău. Femeia care aruncă cu toporişca prin peretele căruţei ca să se facă auzită este femeia cu care mi-aş dori să-mi petrec tot restul vieţii; femeile slabe nu valorează nimic pentru mine.

— Nu cumva este vorba de banii tatălui meu? Sau de faptul că ţi-a oferit o poziţie în administrarea imperiului său? Nu cumva asta mă face să-ţi par şi mai atrăgătoare?

Asher deschise gura să spună ceva dar nu se auzi niciun sunet. În schimb o trase la piept şi o sărută moale şi delicat.

— Cândva, îmi spuneam că m-aş însura cu fata lui Mathison chiar dacă ar fi urâtă ca noaptea, dar te-am întâlnit şi totul s-a schimbat. Chris, nu semeni cu nicio femeie pe care am cunoscut-o. Îmi doresc din toată inima să te căsătoreşti cu mine. Şi dacă crezi că vreau banii

tatălui tău, renunţ la orice pretenţie în sensul ăsta. Cu tine alături cred că pot să o iau de la capăt, iar de data asta n-am să mai dau greş. O ţinea încă în braţe şi-i zâmbea. Nu cred că mi-ai permite să dau greş. Cred că dacă ceva n-ar merge bine, ai pocni din bici deasupra capului meu şi nu m-ai lăsa să cedez.

Chris îi zâmbi şi ea.

— Nu, nu cred că aş renunţa, nu dacă îmi doresc ceva cu orice preţ. Brusc, se gândi la Tynan. Numai dacă voi fi obligată să renunţ, murmură ea.

— Cred că am fi o pereche potrivită, zise el. Am avea echilibrul meu şi curajul tău. Eu te-aş putea ţine cu picioarele pe pământ, iar tu m-ai putea opri să renunţ când lucrurile devin prea încurcate.

— Aşa cum spui tu, seamănă cu o fuziune, râse Chris. Ash o trase mai aproape.

— Unele fuziuni pot fi foarte bune. Chris, te rog, spune că ai să te gândeşti la propunerea mea. Am să fac tot ce vrei. Dacă vrei să renunţ la banii tatălui tău, o fac. Orice spui tu.

— Mi se pare cam prea drastic, iar tata doreşte ca cineva să-l ajute să-şi conducă afacerile.

— Vrei să spui că te căsătoreşti cu mine? o întrebă cu

ochii strălucitori.

— Ba pe dracu, se auzi vocea lui Tynan din spatele lor. Ia mâinile de pe ea, Prescott. Şi dacă nu o faci, ţi le spulber eu cu pistolul.

Chris se depărtă de Asher.

— Credeam că ai adormit.

— A, asta speraţi voi? Să dorm ca să vă puteţi întâlni pe furiş?

— Ei, nu, aşteaptă o secundă, Tynan, zise Asher. Sunt liber să fac tot ce doreşte domnişoara Mathison. În definitiv, ai fost angajat să mă ajuţi să o cuceresc. Oh, Chris, zise el când îşi dădu seama ce i-a ieşit din gură.

— Nu-i nimic, ştiam. Tynan, n-ai niciun drept să te amesteci în ceea ce fac eu. Acum vreau să te întorci la...

Nu termină ce voia să spună pentru că Tynan o înşfăcă de braţ şi o trase spre el. Nu putea să meargă foarte bine pentru că piciorul îi era încă ţeapăn, dar avu forţă să o tragă lângă el.

— Prescott, întoarce-te în tabără, ai grijă de Pilar şi fii cu ochii pe bătrân. Vin şi eu într-un minut.

Asher vru să protesteze, dar privirea lui Tynan îl făcu să renunţe, se întoarse şi porni spre tabără.

— Ia-ţi mâinile de pe mine, zise Chris încercând, fără să

reuşească, să se îndepărteze de el. Nu ai niciun drept să te amesteci în asta. În plus, cred că tatăl meu te-a angajat să-l ajuţi pe el să se îndrăgostească de mine.

— Nu ştiu cum ai aflat asta, dar asta a fost înainte de...

— Da? Asta a fost înainte de ce? îl privi mânioasă.

O trase spre el, o strânse în braţe.

— Te rog, nu, Ty, vocea îi suna ca şi cum era în agonie. Te rog, lasă-mă în pace. Încercă să se smulgă de lângă el, dar Ty nu-i dădu drumul.

— Chris, nu suport să-l văd că te atinge. Pur şi simplu nu suport. O mângâia cu pasiune pe spate, îi atingea gâtul, se juca cu lobul urechilor. Reuşi să-l împingă destul, încât să se poată uita la el.

— Tu nu suporţi? Ce drept ai tu să mă împiedici să fac ce vreau? Ce drept ai fie măcar să-ţi exprimi o părere? M-am făcut ca proasta de râs în ce te priveşte, iar tu mi-ai aruncat totul în faţă, şi acum vii şi-mi spui că nu pot să vorbesc cu un bărbat care are cele mai onorabile intenţii?

— Şi intenţiile mele faţă de tine au fost onorabile. Întotdeauna am fost deschis şi cinstit cu tine. Şi-ţi spun şi de data asta că dacă Prescott te mai atinge, îl împuşc. Mai cinstit de atâta nu pot să fiu.

— Tu! exclamă ea şi-i dădu un brânci care îi despărţi. Ce

vrei tu de la mine nu este câtuşi de puţin onorabil. Tot ce vrei tu este... este ca eu să... Era fericită că este întuneric şi că nu-i poate vedea faţa roşie ca para focului.

— Şi ce este rău în asta? Data trecută nu păreai deloc să fii supărată. Uite ce este Chris, nu vreau să ne certăm. Ne-a fost bine în noaptea aia şi, în plus, de atunci n-am mai avut niciun fel de femei.

Chris era pe punctul de a exploda de furie.

— N-ai mai avut niciun fel de femei – la plural – de atunci? Iar eu ar trebui să te compătimesc pentru asta, nu? Ar trebui să fac ce vrei tu, numai pentru că ai fost tot timpul pe drum şi n-ai mai avut timp să...

— Timp am avut. Pur şi simplu n-am vrut nimic din ce mi s-a oferit.

Chris rămase absolut siderată. Chiar îi cerea să-l compătimească?

— Aşa că acum tu... şi eu ar trebui să... dintre toate lucrurile dezgustătoare, respingătoare – vreau să ştii că Asher mi-a cerut să mă căsătoresc cu el. Nu mi-a cerut o întâlnire scurtă, ci vrea să se căsătorească cu mine, să trăiască cu mine pentru totdeauna.

— Vrea să trăiască cu banii tatălui tău pentru totdeauna.

— Şi care-i diferenţa între voi doi? El vrea banii meu, iar

tu vrei trupul meu. Se pare că niciunul nu mă vreţi pe mine. Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun, domnule Tynan şi înaintă spre el, că nu sunt sigură că v-aş vrea pe vreunul dintre voi. Categoric nu-mi doresc ce-mi oferiţi voi.

O prinse de braţ.

— Chris, pe mine mă vrei. Ştiu asta. O văd în ochii tăi. Şi eu te doresc pe tine, aşa că de ce nu?

Îi aruncă o privire gravă, iar muşchii maxilarului îi jucau puternic.

— Şi ai de gând să incluzi şi mariajul în oferta ta? îl întrebă încet.

Ty făcu un pas înapoi ca şi cum s-ar fi ferit de o boală contagioasă.

— Căsătoria? Chris, ştii că este imposibil. Tatăl tău m-ar trimite înapoi la închisoare pe viaţă şi ai rămâne fără soţ. Nu pot să-ţi fac asta.

— Bărbaţii! exclamă ea. Vă amintiţi numai ce vă convine! Tata a spus că te întorci la închisoare fie şi numai dacă mă atingi şi totuşi ai riscat făcând mult mai mult decât atât, pentru că era ceva ce-ţi doreai. Dar acum, când se pune problema căsătoriei, renunţi la tot. Ascultă la mine, Tynan, şi bagă bine la cap. N-am să mă mai culc cu tine şi crede-mă că aşa o să fie. Se răsuci pe călcâie şi

porni spre izvor apucând cu furie găleata.

— Ba ai să o faci, zise Tynan după ea. Şi ar fi bine să nu-l mai laşi pe Prescott să se atingă de tine.

— Ascultă, cowboy isteţ... n-am să te mai las să mă atingi niciodată. Vârî găleata în apă, apoi fără să se gândească îşi cufundă faţa în apa rece. Nu era sigură dacă avea nevoie să se răcorească din cauza temperamentului ei sau din cauza sărutului lui Tynan, dar indiferent care ar fi motivul, sângele îi pulsa puternic.

Rămase o vreme la izvor înainte să se întoarcă în tabără şi să se întindă lângă Pilar. În cursul nopţii se trezi de mai multe ori, uneori ridicându-se brusc în fund şi privind în jur. De fiecare dată când se trezi, îl văzu pe Tynan rezemat de stâlp, supraveghindu-l pe bătrân.

Când se iviră zorile, se simţea de parcă n-ar fi închis ochii toată noaptea. Se ridică, îşi frecă spatele care o durea şi privi în jur. Ty dispăruse de la postul lui, iar Asher, în faţa cabanei, înşăua calul. Se îndreptă spre el.

— Bătrânul îi dă bătaie de cap lui Tynan, zise Ash în loc de bună dimineaţa. Cred că va trebui să-l legăm de cal ca să-l scoatem de aici.

Chris căscă.

— Sper să-l lege cu faţa în jos.

Asher o prinse de braţ şi o trase lângă el.

— Este ultima dată când te mai văd pentru o vreme. Sper că o să-mi simţi lipsa. Şi sper că o să te gândeşti la propunerea pe care ţi-am făcut-o. Sper că vei... începu să o sărute pe gât. Sper că vei spune da.

În minutul următor Ash fu la pământ, iar Tynan se prefigura ameninţător deasupra lui, cu picioarele depărtate şi pumnii strânşi.

— Haide, Prescott, ridică-te. O cauţi de multă vreme cu lumânarea. Sau nu eşti destul de bărbat să te lupţi cu cineva pe măsura ta? Nu alegi decât femei?

— Pentru Dumnezeu! strigă Chris îndreptându-se spre Asher pentru a-l ajuta să se ridice de jos. Tynan înaintă spre el.

— Dacă-l mai atingi măcar o singură dată, aşa să mă ajute Dumnezeu dacă nu plec cu el. Ce dracu nu-i în regulă cu tine?

Tynan lăsă pumnii în jos, iar pe faţă îi apăru o expresie de nedumerire.

— Nu ştiu, zise mirat. Prescott, mai bine ai pleca acum ca să foloseşti ziua plină. Bătrânul o să meargă cu tine, dar va trebui să-l supraveghezi tot timpul. Cred că a înţeles că ne ascundem, aşa că o să facă tot ce poate să scoată bani

din asta.

Când se ridică Asher, Tynan avu o secundă o expresie de regret, apoi se întoarse către Chris.

— Nu vei pleca, nu-i aşa? Vreau să spun că voi fi nevoit să te aduc înapoi şi cineva trebuie să stea cu Pilar.

Chris îl privi lung.

— Nu, spuse ea în cele din urmă. Nu, dacă n-o să-l mai loveşti pe Asher. Acum vrei să ne laşi singuri? Aş vrea să-mi iau rămas-bun.

Tynan nu se mişcă.

— Poţi să-ţi iei rămas-bun chiar în momentul ăsta. Trebuie să plece.

— Dacă tu crezi... începu Chris, gata să-i ţină o predică, dar vocea lui Pilar o opri. Da, vin, răspunse şi în mod deliberat se întoarse, îşi puse braţele de gâtul lui Asher, având de gând să-l sărute de rămas-bun şi să-i arate lui Tynan că nu are niciun drept să-i dea ordine. Dar nu mai apucă să-l sărute pe Asher pentru că Tynan o trase spre el, lipind-o cu spatele de pieptul lui.

— Încalecă, Prescott! îi zise cu voce ameninţătoare. Asher ezită un moment, apoi cu un oftat puse piciorul în scară.

— O să rezolvăm problema asta mai târziu, spuse,

aruncând o privire spre bătrânul cocoţat pe calul lui Tynan şi gata de plecare.

— Ai grijă să fii cu ochii pe el zi şi noapte. Nu-l scăpa niciun minut pentru că o să-ţi ia tot ce ai şi s-ar putea chiar să te şi omoare.

— Da, răspunse Ash şi, după ce aruncă o privire furişă spre Chris, apucă frâul şi porni. Haide, bătrâne, îi strigă peste umăr şi dispărură din vedere.

Chris se smulse de lângă Tynan.

— Dă-mi drumul, nătărăule! Se întoarse spre el cu ochii plini de furie. Ce drept crezi că ai ca să-mi spui tu ce să fac? Cine crezi că eşti?

Tynan o privi complet derutat, părând că vrea să spună ceva, dar se răsuci pe călcâie şi o porni în sus spre izvor. Chris privi o vreme în urma lui, apoi se duse la Pilar.

— Credeam la un moment dat că o să izbucnească o luptă acolo, zise Pilar luând cana cu apă pe care i-o întindea Chris.

— Mi-ar face plăcere să-i ard una în cap, spuse Chris. Nu mă vrea, dar loveşte pe oricine altcineva care mă doreşte cu adevărat.

Pilar se întinse înapoi pe patul de fân şi Chris începu să se ocupe de rana de la umăr.

— Ba te doreşte. Şi încă foarte mult.

— Ştiu eu cum mă doreşte el.

— Nu l-am văzut niciodată aşa, zâmbi Pilar. Nici atunci, cu fata fermierului. Atunci toţi am crezut că în sfârşit o să se aşeze şi el la casa lui, dar n-a mers.

— Atunci când a sfârşit la închisoare?

— Ţi-a povestit Roşcata?

— În mare. Pilar, cum l-ai cunoscut pe Tynan? De ce ai locuit cu el la Owen Hamilton?

— I-a salvat viaţa soţului meu.

— Soţul tău? exclamă Chris oprindu-se o secundă.

— Am lucrat cu Roşcata când eram mai tânără. Tynan era acolo, cel mai drăguţ şi mai dulce băieţel pe care l-am cunoscut vreodată şi toate îl adoram. După ce l-a luat bătrânul, când avea şase ani, nu l-am mai văzut multă vreme. Iar când l-am întâlnit din nou era bărbatul frumos pe care-l ştii. I se întâmplaseră multe în scurta lui viaţă şi devenise cinic. Când l-am întâlnit atunci, eu eram măritată cu un fermier şi aveam doi copii şi doream să uit unde... îl cunoscusem pe Tynan.

— Copii? şopti Chris.

— Doi băieţi, zâmbi Pilar. Unul are acum nouă ani, iar unul şapte. Făcu o scurtă pauză, după care continuă. Într-o

zi eram în oraş şi l-am văzut pe Tynan pe stradă. Mi-a zâmbit şi s-a îndreptat spre mine, iar în momentul acela nu mi-a trecut altceva prin minte decât că din cauza lui oamenii cumsecade din oraş au să afle de unde am venit şi o să-şi dea seama că nu sunt soţia respectabilă a fermierului care credeau ei că sunt. Nu-mi place să o spun, dar m-am grăbit să intru într-un magazin şi m-am purtat ca şi cum nu l-aş fi cunoscut în viaţa mea.

— Şi cum a salvat viaţa soţului tău?

— Nu-mi place ce am făcut atunci. Nu am vorbit cu Ty când m-am întâlnit cu el pe stradă, dar după o săptămână, când soţul meu a fost ameninţat de un fermier mai puternic care voia să ne alunge de pe pământul nostru, n-am ezitat deloc să-i cer ajutor lui Ty, iar Tynan nu a ezitat să mi-l dea.

— Şi acum, când ţi-a cerut să-l ajuţi să pătrundă la Hamilton ai acceptat.

— Nici nu l-am întrebat ce vrea. Pur şi simplu mi-am luat rămas-bun de la familie şi am plecat cu el. Nici Jimmy nu l-a întrebat ce vrea, pentru că ştia că poate să aibă încredere în Ty.

— De ce a vrut să vii cu el şi să te dai drept soţia lui? întrebă Chris oprindu-se din bandajatul rănii.

— N-a spus, nu mi-a răspuns când l-am întrebat, zâmbi Pilar. Dar într-o zi a mormăit ceva despre o blondă micuţă care tot încearcă să-l ademenească de l-a scos din minţi.

— Hm. L-am ademenit pe naiba! Am făcut greşeala fatală să-l plac, pur şi simplu să-l plac. Mi-a plăcut modul în care şi-a luat în serios responsabilitatea când ne-a condus prin junglă. Şi m-a ajutat când am avut nevoie de el.

— Şi apoi, întâmplător, este cel mai frumos bărbat în viaţă, adăugă Pilar.

— Asta nu are nicio legătură cu ce s-a întâmplat. Era atât de tăcut. Părerea mea despre majoritatea oamenilor tăcuţi era de obicei că sunt aşa pentru că nu au nimic să comunice, dar despre Tynan am fost convinsă că are ce să spună, dar nu vrea. Nu ştiu exact ce, dar eram pe punctul să aflu.

— Erai? întrebă Pilar. Şi acum?

— Nu se deosebeşte de ceilalţi bărbaţi. Nu vrea decât un singur lucru. Credeam că-mi împărtăşeşte sentimentele pe care le am faţă de el, dar mi-a spus că nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine, că greşesc în ce-l priveşte. Mi-a spus să-l las în pace – cu excepţia, firește, a faptului că eram liberă să...

— Să te culci cu el?

Chris dădu din cap, apoi plecă bărbia.

— Nici eu nu mă deosebesc cu nimic de celelalte femei pentru el.

— Nu l-am văzut niciodată să se fi purtat aşa cum a făcut-o acum câteva minute cu vreo altă femeie. Până acum n-am sesizat la el nici cel mai mic semn de gelozie. Eşti sigură că nu eşti altfel decât celelalte?

— Foarte sigură, zise Chris ridicându-se şi luând vasul cu apă murdară. Mi-a spus clar ce vrea de la mine şi pur şi simplu nu acceptă să aibă altcineva ceea ce i-a fost refuzat lui. Tynan nu mă iubeşte mai mult decât iubeşte... mai mult decât iubeşte câinele ăsta. Acum odihneşte-te, iar eu am să mă duc să pregătesc ceva de mâncare dacă pot găsi aşa ceva pe-aici.

— Totul o să fie bine, zise Pilar gânditoare. Ty te va ajuta. Se pricepe la orice.

— Nu şi când este vorba de dragoste, zise încet Chris. Nu poate găsi dragostea la capătul ţevii pistolului sau folosindu-şi pumnii, aşa că fuge de ea. Acum culcă-te.

Capitolul 23

Lui Chris îi luă o oră ca să pregătească câteva cotlete cu ingrediente găsite prin jurul cabanei şi luate din sacul de la oblâncul şeii. Nu avuseseră prea mult timp să împacheteze când fugiseră de la Dysan, iar acum simţeau lipsa proviziilor. Privi spre cocioabă şi se hotărî să vadă dacă găseşte ceva înăuntru. Până acum duhoarea ce ieşea de-acolo o făcuse să nu se apropie prea mult.

Încercând să-şi ţină răsuflarea, se apropie de uşă şi aruncă o privire înăuntru. Arăta ca şi cum aici ar fi fost comoara bătrânului. Părea să fi îngrămădit aici tot ce a strâns în viaţa lui. Indiferent cât de vechi şi uzat ar fi fost, cât de infestat cu tot felul de insecte, bătrânul îngrămădise totul acolo.

Chris privi peste umăr spre locul unde se odihnea Pilar şi parcă avu mai mult curaj. Ce înseamnă un miros ceva mai neplăcut şi nişte insecte târâtoare în comparaţie cu confortul fiinţei umane? Luă cazmaua pe care Ty o sprijinise de peretele coşmeliei şi începu să-şi croiască drum în interior.

Două ore mai târziu, pe marginea stâncii făcuse o grămadă destul de mare de gunoi. Nu voia să arunce nimic

în prăpastie înainte să vadă la lumina zilei despre ce era vorba, dar se părea că în cea mai mare parte erau bucăţi de carne şi carcase întărite şi năpădite de furnici.

În colţul din fund al unicei camere găsi o lădiţă de lemn, pe care o scoase afară. Văzu că are un lacăt mare, dar la fel ca tot ce se mai găsea înăuntru, era acoperit de rugină şi fără prea mare efort reuşi să deschidă lădiţa. Înăuntru erau câţiva dolari, în bancnote prăfuite, şi un bolovan mai mare care părea să fie din aur solid. Pe fundul lăzii găsi fotografia unei femei tinere şi drăguţe. Chris o privi la lumină, o şterse de praf şi studie femeia. Părea fericită şi încântată de ceva şi gata să cucerească lumea. Zâmbind, Chris vârî fotografia în buzunar şi se apucă să închidă la loc lădiţa.

— Ceva interesant? auzi vocea lui Tynan din spate.

— Ar fi trebuit să dormi. Ai stat treaz toată noaptea, spuse ea.

— Am dormit destul. Ce faci acolo? în viaţa mea n-am mai văzut o femeie ca tine, căreia să-i facă atâta plăcere să-şi vâre nasul peste tot.

— Nu-mi vâram nasul, făceam curăţenie.

Se aşeză lângă ea cu zâmbetul ăla cu subînţelesuri, atât de enervant.

— Făceai curăţenie în cutii? o întrebă făcând un gest spre lacătul mare şi ruginit care zăcea jos. Ai găsit ceva interesant?

— Numai vreo doi pfunzi de aur, zise ironic, întinzându-i bolovanul. De asta nu vrea să părăsească locul minerul tău?

Ty luă piatra, se sprijini într-un cot şi o cercetă.

— Aurul nebunului. Bătrânul nu ştie ce este ăla aur dacă-l vede. Există acolo sus, pe deal, un loc unde sapă de ani de zile. Săpa de când eram eu copil.

— Dacă nu este niciun fel de aur, de ce mai ■ stă aici? De ce trăieşte în felul ăsta? întrebă Chris luându-i piatra din mână.

— El crede că aici se găseşte aur şi realitatea nu are nicio legătură cu convingerile bătrânului. Cât despre faptul că trăieşte în modul ăsta, pur şi simplu îi este teamă să arunce ceva. Dacă nu poate vinde astăzi, le ţine până când crede el că or să valoreze ceva.

— Cum ar fi copiii. Un nou-născut nu valorează prea mult, dar un băieţel puternic poate munci. Tynan nu-i răspunse. Privea o pasăre aşezată pe o creangă deasupra capului, părând mulţumit să nu se mişte pentru moment.

— Cum a trăit aici, sus? Trebuia să aibă bani de

mâncare de undeva. Întotdeauna a furat şi a vândut lucruri?

— Obişnuia să fure, dar de la o vreme, când am putut, i-am trimis eu bani, spuse după un timp Tynan.

— Tu? De ce tu? După ce ţi-a făcut şi după cât îl urăşti, credeam că nu faci nimic pentru el.

— Bătrânul ăsta este pentru mine tot ce poate fi mai apropiat de un tată. În plus, n-am vrut să mai vândă şi alţi copii.

— Mă întreb cum a ajuns să fie aşa. Mă întreb ce lucruri îngrozitoare i s-or fi întâmplat. Pun pariu că a iubit şi el cândva. Poate şi-a pierdut iubita şi nu a mai găsit-o niciodată.

Ty se uita la ea ca şi cum s-ar fi întrebat dacă nu şi-a pierdut minţile.

— Ce te face să crezi că bătrânul ar fi iubit vreodată pe cineva?

— Am găsit fotografia femeii pe care a iubit-o.

— Ia să văd, zise Ty încet şi Chris îi dădu fotografia. O privi lung, înainte să i-o înapoieze. Mi-a spus că a aruncat-o în prăpastie şi eu l-am crezut.

— Ai mai văzut-o?

— Multă vreme a fost pentru mine cea mai preţioasă

comoară pe care am avut-o.

— Cine este femeia? întrebă ea şovăind.

— Mi s-a spus că este mama mea.

— Mama ta? Dar Ty, nu-ţi dai seama că dacă ai fotografia asta, poţi să afli cine a fost? Să descoperi cine eşti?

— Ştiu cine sunt, zise strigând din dinţi.

— Cum o cheamă? întrebă Chris privind lung fotografia.

— Nu ştiu.

— Dar n-ai încercat să afli?

— Pe cine să întreb? zise uitându-se la ea. Bătrânul mi-a spus că a scos un singur cuvânt înainte să moară şi anume Tynan.

— Ai arătat fotografia femeilor de la... Roşcata?

— Sigur că au văzut-o, dar nimeni nu a ştiut cine era. Toate s-au minunat cât de romantic este totul şi au tot cumpărat rame pentru fotografie, iar bătrânul venea, lua ramele şi le vindea. A fost o mare sursă de venit pentru el de-a lungul anilor.

Chris se uită pe spatele fotografiei.

— Uite, scrie ceva aici, pe spate, dar nu pot să descifrez.

— Sunt literele sa... Restul s-a şters. Îmi tot ziceam că pe mama a chemat-o Sarah.

— Ţi-ai petrecut multă vreme privind fotografia asta, nu-i aşa?

Tynan nu-i răspunse, ci se întinse pe spate şi privi cerul.

— Mi-a lipsit cerul cât am fost la închisoare. Ce poţi vedea din el, de acolo, este brăzdat de barele de fier. Şi nu-mi plăcea nici zgomotul.

Chris voia să ştie mai mult despre fotografie.

— Cum a ajuns fotografia asta în mâinile bătrânului? Dacă a avut asupra ei această fotografie, trebuie să mai fi avut şi alte lucruri.

— A vândut totul, chiar şi hainele şi lenjeria de corp. Cred că a azvârlit trupul gol jos, în prăpastie. Sau poate că mai este încă pe aici, pe undeva.

— Tynan! Cum poţi fi atât de cinic? Femeia a fost mama ta şi a murit dându-ţi viaţă.

— A murit cu trei gloanţe în spate, zise el ridicându-se.

— Dar cine să vrea să o omoare? De ce?

— Este ceva de mâncare pe aici? Sau mă duc să aduc ceva vânat?

— De ce nu-mi răspunzi? Poţi să-ţi imaginezi de ce ar vrea cineva să împuşte o femeie însărcinată?

— De ce trişează bărbaţii la cărţi? De ce se îmbată şi se omoară între ei? Nu ştiu. Rătăcea pe-aici, prin pădure, cu

trei găuri făcute de gloanţe în spate, a căzut la pământ, m-a născut, a spus Tynan şi a murit. Asta-i pe scurt tot ce ştiu. Minerul a stat lângă ea până a născut, a vrut să-i lase acolo pe amândoi – şi pe ea şi pe copil – apoi s-a gândit că ar putea să vândă hainele care nu erau îmbibate cu sânge şi copilul care orăcăia, aşa că a dezbrăcat-o – pe ea a dezbrăcat-o, iar pe mine m-a dus în oraş. Asta-i Chris, asta-i tot ce este de spus. A vândut totul, în afară de fotografie. Nimeni nu a vrut fotografia unei femei pe care nu o cunoştea, aşa că într-o vară, când m-a adus aici să muncesc, am luat-o eu. Acum pot să mănânc ceva?

Chris continua să studieze fotografia.

— Este o femeie foarte drăguţă.

— A fost. A fost drăguţă. Este moartă de multă vreme. Chris, de ce te interesează atât mama mea?

— Mă interesează... Se opri brusc. Aproape că spusese că de fapt el este cel care o interesa. Sunt reporter, zise ridicându-se. Sunt curioasă, asta-i tot. Totul îmi trezeşte curiozitatea.

— Zău? Eu sunt curios să văd ce fierbe în cratiţa aia. Veni mai aproape de ea. Poate mergi la vânătoare cu mine.

— Nu pot să o las aici pe Pilar.

— Poate să meargă şi ea cu noi. O să-i facă bine puţină mişcare.

— Nu cred. Trebuie să curăţ aici şi...

Ty se apropie şi mai mult de ea şi-i puse mâna pe obraz.

— Chris, te rog, vino cu mine. Îţi promit că am să mă port cum trebuie. N-am să fac nimic ce n-ai să vrei tu.

Se îndepărtă de el. Cu vocea asta putea să dea gata pe oricine.

— N-ar trebui. Ar trebui...

— Ar trebui ce? o întrebă înaintând spre ea, în timp ce Chris se dădea înapoi.

— Chris! o strigă Pilar. Aş vrea să mă mişc şi eu puţin. N-ai vrea, de dragul meu, să mergem cu Ty?

— Cred... cred că da, zise, privind în ochii lui zâmbitori. Dar nu care cumva să încerci ceva, îl avertiză ea. N-am de gând... să-ţi cedez.

— Scumpo, dar nici măcar nu ţi-am cerut încă, zise lăsând ochii în jos şi privind-o printre gene.

După ce mâncă aproape toate cotletele pe care le pregătise Chris, Tynan îşi luă puşca, o ajută pe Pilar să se ridice şi porni pe cărarea din spatele cocioabei. Chris încercă de vreo două ori să-i spună ceva despre faptul că forţează piciorul rănit, dar el îi zâmbi şi merse mai

departe.

— Îţi aminteşti când tu şi cei din banda Chanry aţi jefuit banca aia din Texas şi... începu Pilar.

— Aţi jefuit o bancă? exclamă Chris. Auzi, să jefuiască o bancă.

— Crede că sunt curat ca un fulg de nea, că sunt complet nevinovat, zise el făcându-i cu ochiul lui Pilar.

— Cum poţi să spui aşa ceva, când te-am văzut cu ochii mei împuşcând un om. L-am luat la un picnic, a început să se certe cu cineva şi omul a fost împuşcat. La un picnic organizat de biserică, imaginează-ţi.

— Rory Sayers, îi spuse Ty lui Pilar ca şi cum era suficient ca răspuns.

— În viaţa mea n-am întâlnit pe cineva care să o merite mai mult, zise Pilar. Ty, nu aveai o grădină aici când erai copil?

Chris mergea în urma lor şi se simţea de parcă era la o petrecere şi era singura care nu cunoştea lumea. Pilar şi Ty vorbeau cu uşurinţă despre lucruri care nu aveau niciun sens pentru ea. Pomeneau nume de oameni şi locuri, vorbeau de întâmplări fantastice cum ar fi fost încălcarea repetată a legii, împuşcături, nume de proscrişi despre care ea citise numai.

Când au ajuns în vârful dealului Tynan merseră vorbind până când au dat într-un luminiş.

— Aici era grădina, spuse el. Plantasem morcovi, şi cartofi şi căpşuni. Căpşunile nu s-au făcut, iar iepurii îmi ronţăiau frunzele de morcovi de cum răsăreau. Priveşte, zise luând de jos o cană de tablă ruginită, care fusese turtită. Una dintre primele mele ţinte. Exersam aici sus ore întregi.

— Nu prea aveai ce să faci altceva, spuse Pilar. Mina de aur a bătrânului este pe undeva pe aici?

— Nu este departe, undeva pe la capătul potecii. Pilar o porni pe cărare, dar Chris rămase pe loc. Tynan se îndreptă spre ea şi, înainte să-l poată opri, o cuprinse în braţe.

— Te simţi puţin cam pierdută?

— Fireşte că nu, răspunse, împingându-l, dar fără niciun rezultat.

— Putem să-i spunem lui Pilar să se întoarcă, iar noi doi am putea merge în tufişuri. Cunosc eu un loc numai bun pentru făcut dragoste. Linişte, izolat, în apropierea unui firicel de apă şi cât este vara de lungă este plin de flori. Ţi-ar plăcea să faci dragoste pe un pat de flori?

— Nu, nu mi-ar plăcea, răspunse, dar vocea nu-i era

prea convingătoare. Nu vreau să fiu femeia unui bărbat care nu are principii morale.

— Principii morale? Dar ce legătură au principiile morale cu a face dragoste? Chris, iubito, te pot face să te simţi atât de bine... Ne-am putea face reciproc să ne simţim bine.

— Lasă-mă în pace, Tynan, zise îndepărtându-se de el. Nu am de gând să fiu una dintre femeile tale şi ai face mai bine să te obişnuieşti cu ideea. Am să mă duc acasă la tatăl meu şi am să stau acolo, am să mă căsătoresc cu vreun fermier şi am să fac o droaie de copii.

— La cine te-ai gândit? o întrebă supărat. La Prescott?

— Sunt sigură că Asher o să fie un soţ bun. M-a cerut de nevastă şi s-ar putea să accept. Oricum, ce contează pentru tine? Nu vrei să te legi la cap cu nevastă şi copii. Tu ai optat deja şi eu la fel, aşa că ce te mai deranjează? îi vedea furia în privire.

— Zici că eşti o femeie cu principii morale, dar care este diferenţa între a te vinde pentru câţiva dolari şi a te vinde pentru o bucată de hârtie şi un inel de aur?

Ridică privirea spre el.

— Cel puţin eu sunt cea care stabilesc preţul, nu tu. Se strecură pe lângă el şi o porni pe potecă după Pilar. O găsi

stând lângă o gaură neagră care părea să fie intrarea în mină, ţinând în mână o bucată de rocă la fel ca aceea pe care Chris o găsise în lădiţa din magherniţă.

— Este plin pe aici de asemenea pietre. Presupun că el crede că este aur şi că toată lumea este pur şi simplu prea proastă ca să-şi dea seama ce este de fapt. O privi pe Chris. Oho! Arăţi de parcă aţi făcut-o din nou!

— Nu, n-am făcut-o. Este cel mai încăpăţânat om din lume. Se pare că nu pot să-i vâr în căpăţâna aia mare că atunci când spun nu, aşa rămâne. L-a mai refuzat vreo femeie până acum?

— Mă îndoiesc, zise Pilar serioasă. Dar nici nu l-am văzut să insiste atât pe lângă o femeie cum o face cu tine. De obicei nu face decât să se aşeze, iar restul vine de la sine din cauza feţei lui. Iar în cel mai rău caz, deschide gura şi vorbeşte, iar dacă până atunci femeia mai rezistă, apoi când îi aude vocea se topeşte cu siguranţă.

— Aştept mai mult de la un bărbat decât o faţă frumoasă şi o voce plăcută. Iar Tynan nu pare capabil să-mi dea ce aştept.

Auziră în depărtare un foc de armă.

— Cred că a găsit ceva şi ne aduce de mâncare. Hai să-i ieşim înainte, zise Pilar. Văzând că Chris era hotărâtă să

nu se mişte din loc, o prinse de braţ. În câteva zile tatăl tău va fi aici şi nu vei mai fi nevoită să-l mai vezi pe Tynan. Este pentru prima dată de nu mai ţin minte când ne odihnim şi noi, aşa că hai să facem tot ce putem ca să fie cât mai plăcut, nu vrei?

Aproape în pofida voinţei ei se lăsă trasă de Pilar. Doar n-o să permită oricui să-şi dea seama că numai gândul că nu o să-l mai vadă niciodată pe Tynan îi făcea să-i ajungă inima în gât.

Când îl găsiră pe Tynan, jupuia deja o căprioară mică, iar Chris pregăti focul. În curând, mirosul de carne friptă umplu aerul.

— Drăguţ loc, nu-i aşa? zise Ty întinzându-i o bucată de carne.

Privi în jur şi-şi dădu seama că era exact locul pe care îl descrisese, locul unde ar fi vrut să facă dragoste cu ea.

— Da, este frumos spuse ea rece. Pilar, de ce nu ne vorbeşti despre bucuriile căsniciei? Şi despre copiii tăi? Câţi ani au?

Ignoră mormăitul lui Tynan şi întoarse capul ascultând-o pe Pilar căreia-i era dor de casă cum vorbea despre soţul şi copiii ei. Nu lăsă deoparte greutăţile vieţii lor, şi nici sărăcia şi strădania permanentă, dar din ce spunea,

reieşea un puternic sentiment de solidaritate pe care Chris şi-l dorise toată viaţa. La rândul ei, Pilar îi ceru lui Chris să-i vorbească despre subiectele abordate în ziare, minunându-se cât de palpitant trebuia să fie totul.

— A fost, acum sunt hotărâtă să mă aşez la casa mea.

— Vrea să facă asta din momentul în care a ţâşnit cineva dintr-un dulap de haine, zise Tynan din spatele ei cu sarcasm în voce. Crede că dacă o atinge un bărbat, trebuie să se şi căsătorească cu ea.

— Nu este deloc adevărat, sări Chris întorcându-se spre el. Nu ştiu cum de mi-am putut măcar închipui că sunt îndrăgostită de tine. Eşti un înfumurat nesuferit şi mult prea obişnuit să faci numai ce vrei şi cum vrei tu. Mă îndoiesc că m-aş mărita cu tine chiar dacă m-ai implora.

— Nu-ţi face atâtea probleme. De acum într-o săptămână am să fiu liber. N-o să mai am sarcina să mă ocup de o fată bogată şi răsfăţată care crede că poate avea orice – sau pe oricine. O să fiu liber, mă auzi? Nici tu şi nimeni altcineva n-o să-mi ia mie libertatea.

— Încetaţi, ce naiba se întâmplă cu voi amândoi? zise Pilar. Parcă aţi fi băieţii mei. Ascultaţi-mă, mai avem câteva zile de stat împreună, aşa că haideţi să încercăm să ne înţelegem. Ty, eşti probabil furios pentru că nu ai

dormit deloc şi cred că te doare şi piciorul. De ce nu-ţi pui capul în poala lui Chris, iar ea să ne spună o poveste? M-aş oferi să te ţin eu, dar am de gând să mă întind şi eu puţin şi să dorm.

Chris nu-l privi, lăsându-se o lungă tăcere.

— Bine, zise ea în cele din urmă. Poate că toţi avem nevoie de puţină odihnă. Poţi să pui capul în poala mea.

— Numai dacă juri că n-o să consideri asta drept o cerere în căsătorie.

— Dacă ai fi unul dintre copiii mei, zise Pilar, te-aş smotoci pentru asta, Pune capul acolo jos şi poartă-te cum trebuie.

Chris se sprijini cu spatele de un copac şi Tynan îşi puse capul pe picioarele ei. O vreme amândoi fură foarte rigizi, atingându-se cât mai puţin posibil.

— Anul trecut am citit o carte în franceză, Contele de Monte Cristo, aş putea să vă spun povestea lui, zise Chris.

— Numai dacă oamenii din poveste nu se căsătoresc ca să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi, spuse Tynan cu capul într-o parte şi cu ochii închişi.

— Este o poveste despre lăcomie, infidelitate, crimă şi răzbunare. Cred că ar putea să fie biografia ta.

— Sună frumos, zise el legănându-şi capul în poala ei.

— Sunt sigură că naţiunea franceză va fi încântată de aprecierea ta. Începu povestea, vorbindu-le de răzbunarea care-i obseda pe cei doi bărbaţi îndrăgostiţi de aceeaşi femeie.

— Personaje de roman, mormăi Tynan, dar nu mai spuse nimic când Chris intră cu voce moale în miezul poveştii.

În câteva minute auzi răsuflarea regulată a lui Pilar, care adormise. Şi Tynan părea că doarme şi, ca să fie sigură, începu să-i dea părul de pe faţă. Părea atât de tânăr cu faţa destinsă.

Continuă povestea, deşi amândoi ascultătorii ei dormeau şi ea ştia asta, dar îi plăceau poveştile şi îi plăcea să le spună. Când, ajunse la sfârşitul tragic se opri, cu mâna pe tâmpla lui Tynan, cu degetele afundate în buclele lui negre, ascultând ciripitul păsărelelor.

— Îmi place aşa, se auzi vocea lui în liniştea care se lăsase.

— Credeam că dormi, zise Chris şi vru să-şi retragă mâna, dar el nu o lăsă.

— Nu, am vrut să ascult toată povestea. Un vânzător la un magazin mi-a spus că minerul, cam pe când m-am născut eu, i-a vândut o carte, întotdeauna m-am întrebat dacă a fost cartea mamei mele şi dacă da, ce carte era.

Întotdeauna mi-au plăcut poveştile. Încet, începu să-i sărute degetele, ca şi cum era cel mai firesc lucru din lume.

— Vrei să încetezi să mai faci asta?

— Chris, dacă o să mă căsătoresc vreodată, îţi jur că tu vei fi prima femeie la care mă voi gândi. De fapt, ideea să trăiesc cu tine este cea mai tentantă ofertă care mi s-a făcut vreodată. Eşti drăguţă, înflăcărată la pat...

Chris aruncă o privire spre Pilar, dar ea părea că doarme dusă.

— Şi eşti cea mai interesantă femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Am vorbit cu tine şi ţi-am spus lucruri pe care nu le-am spus niciodată nimănui, dar adevărul este că nu sunt făcut pentru căsătorie. Nu cred că aş putea să stau într-un singur loc mai multă vreme – adică dacă am să mai ies vreodată din închisoare, unde o să mă arunce tatăl tău dacă îndrăznesc să mă gândesc să mă însor cu preţioasa lui copilă. Nu vezi că pur şi simplu nu ar merge?

Chris nu lăsă să i se vadă furia de care fusese cuprinsă. Părea ca el să aibă o logică în tot. Nu voia să se căsătorească – probabil că era îngrozit de idee – aşa că încerca să-i spună că nu o poate face pentru că nu se

putea gândi la ea.

— Înţeleg foarte bine, spuse ea cu simpatie în voce. Tu nu vrei să te căsătoreşti, iar eu refuz să mă culc cu un bărbat care nu vrea să se căsătorească cu mine. Să lăsăm lucrurile aşa cum sunt.

Întoarse capul să o privească.

— Chris, n-ar trebui însă să ne bucurăm de toată fericirea pe care o putem găsi? Când o putem găsi? înainte să ne despărţim pentru totdeauna şi să nu ne mai vedem niciodată?

— Nici să nu te gândeşti, îi spuse adresându-i cel mai dulce zâmbet de care era capabilă.

O secundă crezu că o să înceapă să răcnească din nou la ea, dar pe buzele lui pline nu văzu decât o umbră de zâmbet.

— Nu poţi să acuzi omul pentru că încearcă, întoarse capul şi începu să-i sărute din nou vârful degetelor. După calculele mele, mai avem cel puţin patru zile înainte să se întoarcă Prescott cu tatăl tău. Cine ştie ce se poate întâmpla în răstimpul ăsta?

— Eu ştiu foarte bine ce nu o să se întâmple, zise Chris sigură de ea, dar Tynan nu păru să creadă şi începu să-şi înfigă uşor dinţii în pielea sensibilă a palmei ei.

— Aşa bătrâne, zise Prescott, slăbindu-i pentru a treia oară frânghiile cu care era legat bătrânul, care duhnea îngrozitor. În toată treaba asta era ceva ce-l deranja pe Asher; luase omul de la casa lui şi-l ţinea legat de mâini şi de picioare, deşi bătrânul nu făcuse nimic ca să merite un asemenea tratament. Când se plânse că-l rod frânghiile, lui Asher i se făcu milă de el şi i le slăbi.

— Am să mă culc puţin acum, zise Asher frecându-se la ochi. Călărea de aproape două zile şi ştia că dacă n-o să se odihnească puţin, n-o să ajungă niciodată acasă la Mathison.

Cu o ultimă privire de compasiune spre bătrânul care şedea rezemat de un copac şi-l cerceta cu suspiciune, Asher se pregăti să se culce folosind şaua drept pernă.

Bătrânul se prefăcu că doarme până când îl auzi pe Asher cum sforăie, apoi îşi frecă mâinile până când şi le scoase din frânghii.

— Prostul, mormăi el privind cu dispreţ spre Asher, care dormea.

Îşi dezlegă şi picioarele bombănind: Prostul!

Se ridică fără să facă niciun zgomot, privi în jur până când zări în apropiere un pietroi mai mare, se aplecă, îl luă şi se strecură spre Asher trântindu-i pietroiul în cap.

Rămase un moment în picioare lângă el privind spre forma fără cunoştinţă, apoi începu să-i scotocească prin buzunare. În cincisprezece minute îi luă lui Asher tot ce avea de valoare, lăsându-l numai în chiloţi, fără şa, fără pistol, fără bani şi fără cizme. Se gândi câteva minute dacă să-l dezbrace şi de chiloţi sau măcar să-i taie nasturii, dar auzi de undeva nechezatul unui cal şi hotărî să o şteargă.

Încălecă un cal, îl luă de căpăstru pe celălalt şi începu să bodogăne.

— Crezi că eşti deştept, domnule Tynan care şi-a-ucis-mama! Dar cunosc eu pe cineva care o să plătească bine ca să afle unde eşti. Ştiu eu pe cineva. Am să-ţi arăt eu. Înjurând şi bodogănind porni spre nord, către proprietatea lui Dysan.

Capitolul 24

În următoarele două zile, Chris făcu tot ce putu ca să se ţină cât mai departe de Tynan, dar era aproape imposibil. Dacă se ducea după apă, venea şi el. Dacă se oprea să privească peisajul, apărea şi el, cu invitaţia în privire şi cu ochii pe ea. La un moment dat tresări puternic auzind zgomot dintr-un tufiş, ca să se trezească cu Ty, care o prinse şi o strânse în braţe. În dimineaţa celei de-a doua zile auziră focuri de armă în depărtare şi inima începu să-i bată cu putere, în timp ce Tynan îşi luă puşca şi se furişă pe cărare ca să vadă despre ce era vorba. Aproape că începu să plângă de bucurie când se întoarse şi-i spuse că nu erau decât vânători şi că erau destul de departe.

— Eşti îngrijorată din cauza mea? o întrebă cu privirea aprinsă şi citindu-i-se clar dorinţa pe faţă. Chris îşi prinse fusta de poale şi o luă la fugă, îndepărtându-se de el.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă cu nevinovăţie Pilar. Preluase ea sarcina gătitului din momentul în care Chris prăpădise bunătate de făină în încercarea de a face nişte pesmeţi.

— Omul ăsta este o belea! zise cu inima bătându-i de să-i spargă pieptul.

— Categoric te place.

— Ei bine, eu nu-l plac.

— Nu te-a învăţat mama ta că nu-i frumos să minţi? pufni Pilar.

— Cred că există multe lucruri pe care mama nu m-a învăţat, zise încet Chris. Ca de exemplu cum să refuzi un pistolar insistent. Pilar, cred că încep să cedez. Încă două zile aşa şi n-o să mai pot spune nu, indiferent ce mi-ar cere.

— Nu ştiu de ce am eu impresia că Tynan ştie asta.

— Zău, trebuie să fiu puternică. N-am de gând să-i cedez şi este lucru stabilit. Indiferent ce-mi spune, indiferent cum mă priveşte, n-am de gând să-i cedez. O privi pe Pilar cu mare tristeţe şi îngrijorare în ochi. Dacă mă mai sărută o dată pe ceafă, sunt pierdută.

Zâmbind, Pilar se concentră asupra pesmeţilor. Chris reuşi să se ţină departe de Tynan în restul zilei, dar seara el îi ceru să meargă să facă împreună o plimbare.

— Nu ţi-am cerut să fugi cu mine, ci doar să facem o plimbare, zise când văzu cum buzele i se ţuguiau să spună nu. Jur că n-am să te ating, pentru că ştiu că nu poţi rezista când este vorba de mine, dar cel puţin...

— Nu pot rezista când este vorba de tine! Auzi! Ba pot

rezista foarte bine. Mi-aş putea petrece cu tine tot restul vieţii pe o insulă tropicală şi tot ţi-aş rezista, minţi ea.

— Grozav! zise el cu un zâmbet. Atunci n-ai nimic împotrivă să ne plimbăm puţin chiar acum, sub clar de lună.

Chris ştia că fusese încolţită şi apelă la Pilar pentru ajutor, dar Pilar refuză să meargă cu ei pretextând că o doare rana de la umăr. Fireşte, nu o duruse când făcuse gogoşile, dar acum de-abia îşi mai putea mişca mâna.

Mai de voie, mai de nevoie, Chris porni pe poteca spre izvor cu Tynan în urma ei.

— Vrei să ne luăm la întrecere care merge mai repede, sau ţi-e teamă să mergi alături de mine? întrebă el.

Se opri şi se întoarse spre el.

— Fireşte că nu mi-e teamă să merg alături de tine. Numai că nu-ţi dai seama cât de încet mergi din cauza rănii din picior.

— Asta să fie? zise el zâmbind cu subînţeles. O luă de braţ. Atunci poate că ar trebui să ajuţi un pic un invalid sărman ca mine.

Merseră împreună o vreme, Chris încercând, în pofida faptului că se ţineau de braţ, să stea cât mai departe de el.

— Acum câteva săptămâni nu puteam să scap de tine. Unde mă suceam, unde mă învârteam, erai acolo, cerându-mi să-mi scot cămaşa sau pantalonii iar când te-am văzut de vreo câteva ori la început, n-aveai pe tine chiar nimic. Iar acum nici nu te mai apropii de mine.

— Asta a fost înainte, zise cu privirea aţintită undeva în faţă.

— Înainte de noaptea petrecută la cabană? înainte de noaptea în care am făcut dragoste şi ne-am simţit atât de minunat?

— Nu a fost chiar atât de minunat pentru tine. Mi-ai spus că nu vrei să ai de-a face cu mine, că pentru tine nu sunt decât una dintre nenumăratele femei.

— Poate că am fost puţin cam dur cu tine în noaptea aia, dar mă înspăimântaseşi de moarte când ai început să vorbeşti de căsătorie şi copii. Nu poţi să uiţi toate astea şi să o luăm de la capăt? Ne-a fost atât de bine până când ai hotărât că trebuie să-mi pui jugul ăla de gât.

Se smulse de lângă el.

— Nu vreau să-ţi pun niciun jug de gât. Căsătoria este altceva. Este pentru doi oameni care se iubesc reciproc, iar eu, prosteşte, am crezut că asta am făcut în noaptea aia – că am făcut dragoste. Eram îndrăgostită de tine,

altfel n-aş fi făcut-o... nu te-aş fi lăsat să te atingi de mine. Dar pentru tine nu a fost dragoste. Tu nu mă iubeai, nu m-ai iubit niciodată. Tu ai obţinut ce ţi-ai dorit, eu nu.

Se întoarse să-şi ascundă lacrimile. Ty o luă în braţe, o răsuci şi-i ascunse faţa la pieptul lui.

— Chris, nu cred că vreo femeie să se fi îndrăgostit până acum vreodată de mine şi nu am nici cea mai mică idee ce înseamnă să fii îndrăgostit. Îmi pare rău, nu am vrut să te rănesc. Poate că doar ţi-ai închipuit că eşti îndrăgostită de mine pentru că ştiu să mânuiesc o armă şi pentru că nu semănam cu nimeni întâlnit de tine până atunci şi...

— Am întâlnit sute de pistolari şi sute de proscrişi, zise ridicând privirea spre el – şi-mi displace să-mi spui că nu ştiu ce este în capul meu. Pot să-ţi spun...

Nu putu continua pentru că Tynan o sărută sorbindu-i însetat gura, mângâind-o, lipind-o cât mai strâns de coapsele lui, încercând chiar să o înfăşoare cu trupu-i înfierbântat. Chris ştia că nu va rezista mult dacă va continua să o atingă în felul ăsta.

— Te rog nu, şopti când simţi cum se îndreaptă spre gâtul ei. Te rog nu mă atinge. Nu pot să suport. Nu pot să-ţi rezist.

Nici nu vreau s-o faci, îi răspunse muşcând-o uşor de

lobul urechii.

Nu se opri decât când ajunse în colţul ochilor şi simţi gustul sărat al unei lacrimi. Se îndepărtă brusc.

— Pleacă atunci, zise cu furie reţinută în voce. Întoarce-te la patul tău rece şi stai acolo singură.

Lacrimile începură să-i curgă în voie şi porni în grabă pe cărarea întunecoasă înapoi spre tabără. Pilar nu scoase niciun cuvânt când Chris se trânti pe patul de fân lângă ea. Plânse îndelung înainte să ia o hotărâre. Nu-i păsa dacă se căsătoreşte cu ea sau nu şi nu-i păsa dacă o iubea sau nu. În momentul ăla tot ce simţea pentru el era dorinţă şi-ar fi vrut să fie la fel ca în noaptea aceea în cabană. Dorea să-i simtă mâinile frământându-i trupul, dorea să facă din nou dragoste cu el.

Ştergându-şi nasul, dar simţindu-se mult mai bine acum, când decizia fusese luată, se ridică şi părăsi şopronul. Ştia că Tynan dormea nu departe de ele, afundat puţin între copaci, astfel încât indiferent cine ar fi venit noaptea la colibă să nu-l poată zări. Se îndreptă spre locul unde dormea, dar nu era acolo.

Încet, în mod deliberat, îşi scoase toate hainele, se întinse pe pătură şi-l aşteptă. Aşteptându-l, adormi zâmbind cu gândul la momentul când o va trezi.

— Chris, zise Tynan luând-o în braţe. Oh, frumoasa mea, iubita mea Chris.

Somnoroasă, deschise ochii. Se făcuse ziuă, păsărelele cântau, în jurul lor pluteau miresmele pădurii trezite dimineaţa devreme – iar mâinile lui Tynan erau pe trupul ei, mângâindu-i cu tandreţe pielea. Îi mângâie coapsele cu nerăbdarea unui copil care are în mână prima lui păpuşă.

— Ai venit la mine, murmură. Ai venit la mine! N-am dormit noaptea trecută. Am rătăcit prin pădure. Oh, Chris, mă scoţi din minţi. Frumoasă, frumoasa mea Chris, mă faci mai nefericit decât eram în închisoare.

Chris simţi cum explodează de bucurie când îi auzi cuvintele. Sperase din toată inima să-l facă nefericit, cel puţin tot atât de nefericit pe cât o făcea el.

Îi luă capul în mâini şi o sărută ca şi cum n-ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată. Îi înconjură gâtul cu braţele şi-l trase mai aproape de ea. Îşi dorea să facă asta de multă vreme şi se părea că sentimentele împotriva cărora luptase erau foarte trainice.

Se întinse lângă ea pe pătură, mângâind-o tandru. Îşi scoase cămaşa, se lipi de ea cu o dorinţă pătimaşă care-i aprinsese toate simţurile, sărutând-o neostoit. Brusc, se retrase şi înălţă capul ca şi cum încerca să audă ceva.

— Trebuie să plec. Este cineva acolo.

— Nu este decât Pilar, zise ea încercând să-l tragă înapoi. N-o să vină aici.

Tynan se ridică şi-şi puse cămaşa pe el.

— Vine cineva pe cărare. O privi cu resemnare. Am noroc ca tatăl tău să fie deja aici. Chris se gândi că arăta de parcă era gata să izbucnească în lacrimi. Ai face mai bine să te îmbraci. Dacă nu este el, putem continua mai târziu, iar dacă este, s-ar putea să pună tot felul de întrebări dacă o să-şi găsească fetiţa sărutându-se cu omul pe care l-a angajat. Când Chris deschise gura să spună ceva, o opri. Nu invoca niciun argument şi nu face să-mi fie şi mai greu. Te rog îmbracă-te şi lasă-mă să văd despre ce este vorba.

Tynan se ridică şi o privi cu o expresie de tristeţe, dorinţă şi durere. După ce se îmbrăcă, o prinse în braţe şi o trase la pieptul lui.

— Am îmbătrânit cu douăzeci de ani de când te-am cunoscut. Sper din toată inima mea să fie oricine altcineva numai tatăl tău nu. După un sărut scurt, îi dădu drumul, o prinse de mână şi porniră spre luminişul în care se afla coliba. Pilar dormea sub şopron.

— Caută în sacul de la oblâncul şeii mele şi ai să găseşti

un binoclu, ia-l şi adu-mi-l.

Chris alergă să facă ce-i ceruse. Pilar se ridică într-un cot şi o privi.

— Eşti fericită în dimineaţa asta? o întrebă ea.

— Aş fi fost şi mai fericită, zise Chris căutând în sac. Aş fi fost extrem de fericită dacă Tynan s-ar fi obosit să se întoarcă să doarmă noaptea trecută. Pilar mormăi ceva, apoi întrebă.

— Ce se întâmplă?

— Ty spune că a auzit pe cineva venind pe potecă. Eu nu am auzit nimic, dar s-a dus să vadă despre ce este vorba. Aha, l-am găsit.

— Vin şi eu cu tine, zise Pilar şi se scula într-o clipită pornind pe deal în sus după Chris.

Tynan se întinsese pe o stâncă, una cu pământul, de parcă era o şopârlă şi trebui să le strige ca să le atragă atenţia.

— Sunt ei, zise cu mare tristeţe în glas. Ştiam că aşa o să fie. Întinse mâna spre Chris să ia binoclul. Chris şi Pilar urcară pe stâncă lângă el.

— Eşti sigur că este tata? întrebă brusc însufleţită Chris.

— Indiferent cine o fi, sper să ne fi adus nişte provizii, spuse Pilar.

— După cât de mulţi sunt, cred că Mathison şi-a adus cu el întreg ranch-ul.

Chris îi luă binoclul din mână. Era fără nicio îndoială tatăl ei călare pe calul care părea prea mic pentru el, cu spatele drept ca o şină de cale ferată – şi se putea vedea chiar şi de la această distanţă cât de supărat era. Lăsă binoclul jos şi văzu că Ty o priveşte zâmbind ironic.

— Să-ţi împrumut arma mea ca să te aperi? o întrebă ridicând dintr-o sprânceană.

— Cine este omul de lângă el? întrebă Pilar privind şi ea prin binoclu.

— Nu l-am văzut niciodată, răspunse Ty. Chris coborî de pe stâncă.

— Cred că ar trebui să vă spun ceva. Dacă vreunul dintre voi este mai sensibil ar fi mai bine să se retragă acum. Starea de spirit a tatălui meu este... Nu putu găsi cuvântul care să o descrie într-un mod adecvat.

Trase adânc aer în piept ca să-şi facă curaj, apoi porni să coboare culmea îndreptându-se spre tatăl ei şi oamenii care călăreau cu el. Şovăi la început, dar pe măsură ce îl vedea mai clar, începu să prindă viteză, până când o zări şi el.

Del Mathison dădu pinteni calului şi ţâşni ca fulgerul,

lăsându-i împietriţi pe ceilalţi.

Chris îşi apucă poalele fustei şi începu să alerge cu toată puterea spre el. Când Del ajunse în dreptul ei, nu încetini galopul calului ci întinse mâinile şi o prinse din zbor ridicând-o şi aşezând-o în şa în spatele lui. O învăţase asta de când era copil şi îi prinsese bine în viaţă aşa cum s-a întâmplat când Tynan a ridicat-o în şa şi a trecut cu ea călare prin mijlocul clădirii poştei.

Odată în spatele tatălui ei, Chris văzu că Tynan venise în urma ei, cu arma scoasă, protejând-o din momentul în care o luase la fugă pe potecă. Se întoarse şi-l văzu pe bărbatul care călărea alături de tatăl ei oprind calul şi ajutându-l pe Tynan să se urce în spatele lui.

Del nu pierdu vremea când ajunseră la cabană. Înainte chiar să descalece începu să o dojenească pe Chris.

— Dintre toate nebuniile prosteşti şi lucrurile stupide pe care le-ai făcut, ăsta este cel mai rău. Ascultă la mine, de aici înainte să ştii că nu te mai scap din ochi. Tu şi întreaga familie a mamei tale, niciunul dintre voi n-aţi avut prea multă minte-n cap. Chris se ridică pe vârfuri şi-l luă de gât. Era fericită să vadă cât de bine arată; înalt, bine făcut, cu un cap leonin, cu părul alb bogat dispus ca o cunună în jurul unei feţe frumoase. O îmbrăţişă şi el, apoi o împinse

cât colo şi începu din nou.

— Ştii prin ce-am trecut din cauza ta? Ai măcar idee câţi oameni au venit să-mi spună că eşti la un pas de a fi ucisă?

— Câţi? întrebă ea solemn.

— Să nu faci pe deşteapta cu mine, tânără doamnă, că am să fac ce ar fi trebuit să facă oamenii ăştia cu tine. Unde este junele ăla fluşturatic pe care l-am trimis după tine? El trebuia să te protejeze.

Tynan păşi înainte. Locul din faţa cabanei era plin de bărbaţi şi cai.

— De mine întrebaţi?

Del îl privi pe Ty din cap până-n picioare, văzându-i bandajul murdar de pe picior.

— Văd că era cât pe-aci să te târască şi pe tine după ea.

Tynan îşi îndreptă spatele.

— Îmi asum întreaga răspundere pentru tot ce s-a întâmplat. Au existat câteva ocazii când aş fi putut să o aduc acasă în siguranţă.

— Hm! pufni Del. N-ai putut să o ţii prea bine în frâu cât ai fost la închisoare. Şi ce este cu zvonul ăsta pe care l-am auzit că aţi fi logodiţi?

Chris îşi ţinu răsuflarea privind de la Tynan la tatăl ei. Se

părea că Tynan nu are de gând să spună niciun cuvânt şi brusc Chris înţelese seriozitatea momentului. Dacă spune că sunt logodiţi, tatăl ei o să-l trimită pe Ty înapoi la închisoare. Îşi aminti cum arăta spatele lui când l-a văzut prima dată în junglă. Se gândi că l-ar putea ţine sub control pe tatăl ei, dar nu era sigură. Dacă dă greş? Dacă se întâmplă asta, atunci Ty va fi trimis din nou la închisoare.

— Nu suntem logodiţi, zise încet. Am spus asta doar ca să împiedic izbucnirea unei lupte. A fost tot timpul un gentleman perfect şi a făcut tot ce a putut pentru a mă proteja. M-a salvat chiar şi din ghearele lui Dysan.

Chris îl urmărea pe tatăl ei care continua să-l studieze pe Tynan şi, după un timp, mârâi ceva, dar nu făcu niciun comentariu.

— Sper ca Chris să accepte propunerea mea, se auzi de undeva o voce şi când se întoarse îl văzu pe Asher, cu capul bandajat. Cu un zâmbet posesiv îşi trecu braţul pe după umerii fetei. Tatăl ei o privi la fel cum făcea când era copil şi ştia că încearcă să-şi dea seama dacă ea spune adevărul sau nu este decât una dintre născocirile ei pline de imaginaţie. Chris nu putu rezista privirii lui aşa că începu să-şi studieze mâinile încleştate în faţă. În

momentul ăla Pilar sparse tăcerea.

— Îmi daţi voie să mă prezint, zise ea înaintând spre Del cu mâna întinsă. Sunt Pilar Ellery. Nu ne-am întâlnit niciodată, dar am auzit multe lucruri frumoase despre dumneavoastră. Nu vi se întâmplă cumva să aveţi ceva de mâncare în sacii pe care i-aţi adus cu dumneavoastră? Suntem toţi morţi de foame.

Del îi strânse mâna dar nu-i zâmbi, şi Chris îşi dădu seama că este supărat, foarte supărat, dacă nu i-a zâmbit el unei femei drăguţe.

Se smulse din strânsoarea posesivă a lui Ash şi-şi strecură mâna pe sub braţul tatălui ei.

— Îmi pare rău că ţi-am dat atâta bătaie de cap. N-am vrut.

Del o privi îndelung şi văzu tristeţe în ochii săi. Ce altceva îl mai deranja în afară de faptul că a fost ea în pericol?

— Domnişoară Mathison, îmi permiteţi să mă prezint?

În faţa ei se afla bărbatul care călărise alături de tatăl ei. Era aproape de aceeaşi vârstă ca el, un bărbat înalt şi zvelt, cu părul negru argintat la tâmple. Avea privirea ageră şi dură a omului obişnuit cu munca fizică, dar în acelaşi timp avea o eleganţă care nu putea să vină decât

din generaţii de oameni bine crescuţi. Deşi părea să se simtă foarte bine cu pistolul la cingătoare, şi-l putea cu uşurinţă imagina într-o sală de dans cu un pahar de vin în mână.

— Sunt Samuel Dysan, se recomandă cu o voce plină, profundă.

— Samuel Dysan? Privi în spatele lui spre Tynan şi din nou la omul din faţa sa. Sunteţi cel pe care Beynard...

— Mă caută pe mine? Omul părea surprins.

— L-am auzit că-l caută de ani de zile pe Samuel Dysan.

Între Sam şi Del avu loc un schimb de priviri.

— O, da, înţeleg. Şi când v-a spus el asta?

— Aaa... nu mi-a spus chiar mie, el... aaa...

Tynan făcu un pas în faţă.

— S-a ascuns în tufişuri şi a tras cu urechea.

— Era pentru o cauză bună, se răsti ea. Lionel era...

— Lionel? zise Del. Vrei să spui că ai făcut ceva pentru puştiul ăla pe care mi l-ai trimis? într-o zi am fost nevoit să-l altoiesc de vreo trei ori.

— L-ai bătut pe Lionel? exclamă ea. Nu este decât un copil.

— Ar fi trebuit să te bat şi pe tine mai des, dar nu, am fost moale şi mi-am zis că fetele sunt altfel. N-am să mai

fac din nou greşeala asta. Am de gând să-l cresc pe copilul ăsta aşa cum trebuie ca să aibă minte în cap şi să n-o şteargă în marile oraşe ca să scrie tot felul de istorii din cauza cărora să fie împuşcat. Ştii câţi oameni au venit în ultimul timp la mine şi mi-au spus: da, a fost aici, a lăsat trei cadavre în urma ei. Îl privi pe Tynan. Voi amândoi aţi redus populaţia lumii cu vreo sută de capete.

— Nu cred că este drept, zise Chris. Tynan a făcut ceea ce trebuia să facă. El...

— Excepţie făcând când l-am împuşcat pe Rory Sayers, zise Tynan cu toată seriozitatea. Chris se întoarse spre el...

— Şi ce-ar fi trebuit să faci? Să stai cu mâinile în sân şi să-l laşi să te împuşte el pe tine? Ai văzut cum te-au hărţuit toţi oamenii ăia, încercând să te determine să faci ceva palpitant? Nu aveai de ales. Trebuia să te aperi.

Se opri brusc, dându-şi seama ce zicea. Îi spusese că greşise când îl părăsise lăsându-l singur la închisoare, dar atunci gândise logic. De data asta însă pusese multă patimă în pledoaria ei.

Tynan o privi cu un zâmbet angelic pe faţă, apoi se întoarse către Del.

— Domnule, se vâră în toate buclucurile numai pentru că vrea să îndrepte toate relele din lume. Cred că aţi făcut

un lucru al naibii de bun că aţi crescut-o aşa cum este. Acum cred că ar fi mai bine să mergem să mâncăm ceva. Întinse braţul. Domnişoară Mathison, pot să vă conduc la masă?

Chris simţi cum îi cedează genunchii când îl luă pe Tynan de braţ. Nu mai văzuse până acum pe nimeni care să nu fie laş în prezenţa tatălui ei. Orice alt bărbat ar fi făcut ceea ce tocmai făcea Asher; s-ar fi retras şi ar fi privit liniştit.

Se alăturară celorlalţi – Del adusese vreo cincizeci de oameni cu el – şi mâncară prima masă decentă de zile întregi. Chris îi zâmbi tatălui ei când se aplecă spre ea vrând să afle totul, iar ea încerca să-i răspundă fără să-i spună adevărul despre pericolele prin care trecuse. Nu voia să-l supere mai mult decât era. Nu a minţit niciodată complet, dar nici nu a spus întreg adevărul.

— Te-ai dus la Hamilton ştiind că el comandase uciderea verişoarei lui?

— Nu eram sigură de asta. Vreau să spun că a fost un accident groaznic. Sunt sigură că aşa cum s-a răsturnat căruţa aceea, ar fi putut omorî pe oricine s-ar fi aflat acolo, iar eu nu doream decât să ajut băiatul. În plus îi aveam pe cei doi bărbaţi solizi, puternici, pe care mi i-ai trimis în

ajutor. Ce putea să se întâmple? Nu îndrăzni să se uite nici la Tynan, nici la Asher, nici la Pilar.

Del se aplecă spre ea.

— Ce să se întâmple? Uite – Dysan. Ai măcar cea mai mică idee cum este omul ăsta?

— Da, spuse ea încet. Papa, crezi că este momentul să vorbim despre el acum? Şi aruncă o privire cu subînţeles către Samuel Dysan. Domnul Dysan lăsă farfuria jos.

— Nu mă puteţi jigni. Ştiu mai bine decât oricine ce-i poate pielea strănepotului meu. Am avut nenorocul să-l văd crescând.

Chris nu-şi putu învinge curiozitatea.

— Atunci de ce a spus că vă caută de ani de zile? Nu ştia unde să vă găsească?

Del îi spuse fiicei sale să-şi vadă de treburile ei, dar Chris nu-l slăbea din ochi pe Samuel. Omul îl privea pe Tynan cu un asemenea interes, încât Chris începu să se uite când la unul, când la altul. Samuel îşi dădu seama de asta.

— N-am înţeles niciodată ce s-a petrecut în mintea băiatului, zise el. Mama lui s-a căsătorit cu nepotul meu pentru că a crezut că este moştenitorul averii mele, iar când a constatat că nu aşa stau lucrurile, şi-a aţâţat copilul

împotriva mea.

— Şi cine este moştenitorul vostru?

— Christiana! o admonestă din nou tatăl ei. Nu suport lipsa ta de maniere.

— Îmi cer scuze, domnule Dysan. Nu este decât reporterul din mine. Am crezut că existau unele îndoieli în legătură cu moştenitorul dumneavoastră dacă femeia s-a gândit că urma să fie soţul ei.

Samuel puse mâna pe braţul lui Del.

— Nu-i nimic, nu mă deranjează întrebările. Am avut un fiu dar a dispărut cu mulţi ani în urmă. Poate că am fost un naiv, dar am sperat întotdeauna că o să-l găsesc. Dar chiar dacă nu l-aş fi găsit nu i-aş fi lăsat nici măcar un penny strănepotului meu.

— Oricum, se pare că are destui bani.

— Tot ce are a obţinut furând, minţind, ucigând, zise Samuel cu o expresie dură.

— Oh, zise Chris şi privi în farfurie.

— Domnule Tynan, zise Samuel, mă pricep oarecum la răni. Pot să mă uit la piciorul dumneavoastră?

Tynan păru puţin surprins.

— Dacă vă uitaţi mai întâi la Pilar.

— Da, fireşte, zise el zâmbindu-i.

— Ştiţi... începu Chris privind de la unul la altul.

— Şi despre Hugh Lanier ce ai mai scris? L-ai acuzat pe sărmanul om de cea mai mare crimă a secolului, se răsti din nou Del la ea.

Chris se concentră din nou asupra răspunsurilor pe care le dădea tatălui său astfel încât să se apere.

Capitolul 25

Chris nu putu scăpa de tatăl ei nici măcar un singur minut toată noaptea. Voia să vorbească cu Tynan singur, dar se părea că în permanenţă era ocupat cu ceva sau cineva. Şi mai era şi Asher. Dorea în mod evident să-i demonstreze lui Del că-şi făcuse datoria şi că Chris intenţiona să se căsătorească cu el pentru că n-o slăbea pe Chris. O tot ţinea într-una cu lucruri de genul: mai ia un pesmet, Chris, ştiu cât de mult îţi plac. Făcea totul ca să pară că ar fi destul de intimi.

Tynan, pe de altă parte, i se tot adresa cu domnişoară Mathison şi-şi ridica de fiecare dată pălăria în modul cel mai oficial cu putinţă.

— S-a purtat cum trebuie cu tine? o întrebă Del când ea se încruntă spre spatele lui Ty care se comportase încă o dată ca şi cum n-ar fi întâlnit-o decât în seara aia.

— Cum l-ai scos din închisoare?

— N-am de gând să încep să-ţi spun toate secretele mele, pufni Del. L-am scos, asta-i tot ce trebuie să ştii. Ţi-a spus el că a fost în închisoare?

— Am ghicit eu, iar el mi-a răspuns la întrebări. Cui ai de gând să-i spui secretele tale? Bărbatului pe care l-ai ales

ca să mă mărit cu el?

— Nu mă slăbeşti deloc cu întrebările. Cum te-ai înţeles cu Prescott?

— Destul de bine, răspunse ea. M-a cerut în căsătorie, dacă la asta te referi.

Del o privi o vreme.

— Este timpul să te aşezi la casa ta şi să-mi faci şi mie nepoţi.

— Da, zise ea încet. Exact asta am de gând să fac.

Nu mai vorbiră, pregătindu-se de culcare. Del dădu ordin şefului micii armate de oameni pe care o adusese să se facă de pază toată noaptea. Chris, înfăşurată în pătură, îl urmări pe tatăl ei care stătu câteva minute de vorbă cu Tynan.

— Pare un tânăr cu multă minte, zise Samuel de undeva de lângă ea. Del mi-a spus că a fost în închisoare pentru crimă.

— Da, dar nu el l-a ucis pe omul respectiv – cel puţin nu pe omul pentru a cărui ucidere a fost închis, dar este unul dintre cei mai competenţi oameni.

— Nu ţi-a fost frică de el... adică să fii singură cu el?

Chris se întoarse şi-l privi fără a-i veni să creadă ce auzea.

— Pariez cu viaţa mea pentru Ty, cu viaţa oricăruia dintre oamenii pe care-i iubesc. Este un om bun, amabil, inteligent, căruia nu i s-a dat niciodată nicio şansă în viaţa lui. Şi totuşi, în pofida acestui fapt, este demn de încredere şi are cele mai înalte idealuri. Se opri, simţindu-se întrucâtva stânjenită. Nu, murmură ea, nu mi-a fost niciodată teamă de el.

Samuel Dysan îi zâmbi în întuneric.

— Înţeleg. Ei bine, noapte bună, domnişoară Mathison, ne vedem mâine dimineaţă. Şi se îndepărtă fluierând.

În ziua următoare, Del trezi toată tabăra cu mult înainte ca soarele să răsară. Somnoroasă, Chris scoase capul din pături şi-l văzu pe Tynan care încărcase deja doi cai. Aruncă păturile cât colo şi se duse la el.

— Bună dimineaţa, zise zâmbindu-i.

Nu se uită la ea, ci ocoli calul. Ea se ţinu după el.

— Du-te şi pregăteşte cafeaua, îi zise Ty printre dinţi. Avem nevoie de câteva galoane.

— Ty... începu ea. Se întoarse şi o privi în faţă.

— Ascultă, Chris, gata, s-a terminat! Tu te întorci în lumea ta, iar eu într-a mea. Tu ai redevenit fetiţa bogată, iar eu fostul puşcăriaş. S-a terminat. Acum du-te şi pregăteşte cafeaua.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu s-a terminat, Tynan. Ştii care sunt sentimentele mele faţă de tine.

Îi puse mâinile pe umeri. Caii îi ascundeau de priviri indiscrete.

— Chris, ţi-am spus că nu o să meargă. Ţi-am spus asta de la început. Chiar şi acum crezi... că eşti îndrăgostită de mine, dar nu eşti. Iubeşti aventura şi tot ce este palpitant, dar iubeşti şi confortul casei tatălui tău. Aşteaptă şi ai să vezi. Două săptămâni în casa tatălui tău, după ce ai să dai câteva petreceri, după ce ai să faci mai multe băi şi ai să-ţi cumperi câteva rochii noi şi nici n-o să-ţi mai aduci aminte de mine. Dacă am să intru în salon, ai să-ţi faci probleme că hainele mele or să-ţi murdărească mobila. Şi nici n-o să-ţi vină să crezi că ai avut impresia, cândva, că ai fost îndrăgostită de cineva ca mine.

Îl privi lung.

— Sper să poţi crede singur tot ce ai spus. Sper să poţi dormi la noapte. Sper... Nu mai rezistă şi izbucni mânioasă. Sper că într-o zi ai să-ţi dai seama că m-ai iubit la fel de mult cât te iubesc şi eu. Trebuie să mă duc să pregătesc cafeaua. Când ai să fii destul de bărbat ca să recunoşti adevărul, anunţă-mă şi pe mine, am să aştept.

Se îndepărtă fugind de el, dădu peste Samuel Dysan, dar nici măcar nu ridică ochii spre el. Ţinu tot timpul capul în jos şi ajută la pregătitul micului dejun pentru numeroşii cowboy care se pregăteau de drum.

Când încălecară, gata de drum, văzu că toţi aveau armele pregătite. Era înconjurată de tatăl ei, Samuel, Tynan şi alţi trei dintre oamenii angajaţi. Asher şi Pilar erau de asemenea păziţi.

— Credeţi că Dysan este pe undeva pe aici? îl întrebă pe Samuel, care era lângă ea.

— Cred că da, răspunse el sumbru. Avem ceva ce crede că îi aparţine. Tatăl ei le porunci să pornească, înainte ca ea să mai poată pune alte întrebări.

Călăriră spre sud timp de două ore înainte să-l întâlnească pe Beynard Dysan cu oamenii lui. Se apropiară de ei cu toată încrederea din lume, ca şi cum ar fi ştiut deznodământul a ceea ce avea să se întâmple.

Del le ceru oamenilor din spatele lui să se oprească, iar Tynan îşi plasă imediat calul în faţa lui Chris. El, Del şi Sam se aflau în fruntea armatei care îi înfrunta pe cei o sută de oameni ai lui Dysan.

— Pe mine mă cauţi? îl întrebă Sam cu atâta răceală şi ură în voce încât Chris fu străbătută de un fior.

— Nu pe tine, răspunse Dysan. Ştii ce vreau. Vreau ceea ce mi se cuvine de drept.

— Nu, răspunse scurt Samuel.

— Atunci am să iau singur, răspunse Dysan. Şi am să vă iau pe toţi cu mine.

Samuel îşi îmboldi calul înainte, smuncind frâul din mâna lui Del când acesta încercă să-l oprească. Sam se îndreptă spre Beynard. În spatele ei Chris auzi cum sunt trase piedicile armelor, cum oamenii controlează butoiaşele pistoalelor să vadă dacă sunt încărcate.

În timp ce Sam şi Beynard vorbeau, Ty îşi întoarse capul şi veni lângă Ghris.

— Când îţi spun eu, porneşti ca vântul spre copacii de colo, îi spuse în şoaptă. M-ai înţeles? Fără eroisme!

Chris îl văzu pe tatăl său că se întoarce spre ea în şa şi dă uşor din cap în sensul că trebuie să facă ce-i spune Tynan.

— Pilar? spuse Ty peste umăr. Să fii gata să porneşti.

Simţind o gheară în gât de frică, Chris îl urmări pe Ty cum se întoarce şi-şi ocupă locul lângă tatăl ei. Cei doi bărbaţi pe care îi iubea cel mai mult pe lumea asta erau în faţa ei, primii care ar fi putut fi ucişi dacă oamenii lui Dysan ar fi deschis focul. Simţea că o să-i sară inima din

piept de încordare aşteptând să afle ce au vorbit Samuel şi Dysan.

Parcă trecuse o eternitate până se întoarse Samuel.

— Lupta asta este între noi doi, zise el. Învingătorul ia tot.

Del dădu aprobator din cap spre Sam, în timp ce Tynan privea cu ochi întunecaţi. Chris nu se mai stăpâni şi-şi împinse calul în faţă.

— Ce se întâmplă?

— Nimic care să te privească, zise Del cu privirea aţintită pe spatele lui Sam.

— Problema va fi reglementată între cei doi, spuse Tynan. Cine câştigă ia prada de război.

— Dar Samuel este un om în vârstă, spuse Chris. Nu poate să aibă reflexele unui bărbat tânăr. Şi în plus are dreptul să-şi lase averea cui doreşte.

Del îi aruncă o privire care îi spunea clar că doreşte să tacă din gură.

— Eu sunt executorul lui. Dacă Sam pierde, o să am grijă ca banii lui să revină persoanei în drept.

— Dar o să te urmărească Dysan şi...

— Chris, zise Tynan încet. Vino aici şi stai liniştită.

Nu luă în seamă privirea tatălui ei când se supuse lui

Tynan şi îşi duse calul lângă al lui. Strângea atât de tare oblâncul şeii, încât încheieturile i se albiseră, în timp ce privea în urma lui Samuel şi Beynard, care o porniseră pe potecă să se afunde în pădure. Păru să treacă o veşnicie până se auzi prima împuşcătură. Lui Chris i se opri răsuflarea şi aşteptă. După o vreme se auzi o a doua împuşcătură, apoi nimic.

Se uită la Tynan şi văzu cum îi joacă muşchii maxilarului, apoi dă pinteni calului şi zboară pe lângă cei o sută de oameni angajaţi de Dysan. Întră în galop în pădure, unde dispăruseră Samuel şi Dysan.

Chris urmări o vreme norul de praf lăsat de calul lui Ty, apoi îşi îmboldi şi ea calul şi ţâşni după el. Îl auzi pe tatăl ei cum o strigă, apoi le ordonă ceva oamenilor lui, dar nu se opri, ci îşi continuă drumul după Tynan în pădure. Ajunse în luminiş exact în momentul în care Ty descăleca.

Samuel şi Beynard zăceau la pământ, ambii sângerând. Chris sări de pe cal fără ca măcar să-l mai oprească, dintr-un salt fiind lângă Ty exact în momentul în care îl ridica pe Samuel. Bătrânul îi zâmbea.

— Nu este decât o zgârietură. Pot să mă ridic.

Tynan se întoarse spre Chris.

— Ce dracu cauţi aici? Du-te înapoi, la tatăl tău.

— Am venit să văd dacă nu ţi s-a întâmplat ceva, răspunse ea supărată. M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de ajutor.

— Nu din partea unei fete de-o şchioapă. Acum întoarce-te la...

Sam se străduí să se ridice, ajutat de Tynan. Zâmbea cu toată faţa.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să vă aud cum vă tachinaţi din dragoste, nu-mi mai pot permite, pentru că sângerez prea tare.

Chris îi zâmbi lui Tynan cu expresia: ţi-am spus eu că aşa este, încercând în două rânduri să spună ceva, dar abţinându-se.

În momentul ăla năvăli în luminiş Del Mathison într-un nor de praf şi pietre, cuprins de un acces de furie – toată îndreptată împotriva fiicei lui.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă Tynan aproape strigând, evident ca să oprească tirada pe care Del era pe cale să o declanşeze.

Sam făcea eforturi să stea în picioare, în timp ce Chris se grăbi să scoată bandaje din sacul de la oblâncul şeii.

— Am tras amândoi şi am câştigat eu. Am crezut că este mort şi m-am dus la el. Era copilul fratelui meu, îl ştiu de

când era prunc. Au fost perioade când credeam că mai există speranţe pentru el, dar mama lui nu l-a lăsat niciun moment să uite cine este. Îndiferent pe cine lovea, ea era alături de el şi-l susţinea, spunându-i că are dreptul să facă tot ce vrea. Mă ura.

— Şi l-a făcut şi pe el să te urască, zise Chris întinzându-i lui Tynan bandajele. Ty îi tăie cămaşa ca să ajungă la rană. Era atins numai muşchiul, în partea superioară a braţului, nu adânc, dar dureros. Chris se aşează în aşa fel încât Sam să se sprijine de ea în timp ce Ty îi bandaja rana.

— Da, m-a urât şi el. Spunea că vrea să-mi demonstreze că poate să realizeze şi el ce am realizat eu. Făcu o pauză. Acum s-a terminat.

— Cum ai fost împuşcat? întrebă Tynan.

— După ce l-am doborât m-am dus la el. Avea un pistolaş mic în mânecă. Şi-a folosit ultima suflare ca să mă împuşte.

Chris se aplecă şi-l sărută pe frunte.

— Acum s-a terminat şi putem să ne întoarcem toţi acasă.

Samuel luă mâna lui Chris şi, ţinând-o strâns, ridică privirea spre Del.

— Asta mi-am dorit, zise Sam încet.

Chris vru să întrebe ce vrea să spună, dar Del o întrerupse dând ordine să fie curăţat luminişul. L-au îngropat pe Beynard acolo unde a căzut şi au marcat locul cu o cruce rudimentară. Oamenii care veniseră cu ei s-au împrăştiat fără incidente în pădure şi, după ce Samuel rămase câteva minute singur la mormânt, au pornit-o spre sud.

Chris ştia că acum ar fi trebuit să fie liniştită şi uşurată că sunt mai mult sau mai puţin liberi, că se întorcea în siguranţă acasă, dar cu cât se apropiau mai mult, cu atât se simţea mai tristă şi îngrijorată. Cum vor ajunge acasă, Tynan o să iasă pentru totdeauna din viaţa ei.

Asher veni lângă ea şi începu să-i vorbească despre peisaj şi să-i povestească din nou toate întâmplările petrecute de când s-au întâlnit prima dată. Vorbi nefiresc de tare când relată felul în care a văzut-o prima oară, goală puşcă, iar Chris îşi zise că, dintr-un motiv oarecare, el dorea ca tatăl ei să audă toată povestea. Şi nu veni lângă ea decât după ce trecuse orice pericol. Îi era greu să fie atentă la ceea ce îi spunea.

În cea de-a doua zi a călătoriei de întoarcere, Ty ceru un popas spunându-i lui Del că sunt aproape de căminul lui

Pilar şi că vrea să o conducă acasă.

— Acum când fiica dumneavoastră se află aici, în siguranţă, vă părăsesc şi eu, spuse Ty întors pe jumătate spre Chris.

— Te aşteptăm sau mergem cu toţii să o conducem pe doamna şi să fim siguri că totul este în regulă, iar după aceea vii cu noi, zise Del.

— Nu, domnule, sarcina mea a fost să vă aduc fiica şi m-am achitat de ea. Acum aş vrea să plec.

Del nu se grăbi să-i răspundă.

— Del, spuse Sam, nu trebuia să primească graţierea?

— O, da, sigur, o am în buzunar. Îi trebuiră câteva minute până se scotoci prin buzunare, o scoase şi i-o înmână lui Tynan.

— Mulţumesc, domnule. Sper că sunteţi mulţumit de treaba pe care am făcut-o.

— Banii, Del, îl îmboldi Samuel.

Chris înţepenise pe cal. Tot aştepta ca Ty să spună că nu o poate părăsi, că ea înseamnă pentru el mai mult decât toţi banii din lume, şi că s-ar întoarce şi la închisoare dacă numai aşa o poate avea. Dar el nu-i aruncă nici măcar o privire. Lui Del i-a trebuit ceva timp să deschidă sacul de la oblâncul şeii şi să scoată o pungă de piele.

— Sunt aici zece mii de dolari. Asta este suma asupra căreia am convenit, nu-i aşa?

— Da, domnule. Tynan întinse mâna să i-o strângă pe a lui Del. Dacă mai aveţi nevoie de mine, sunt prin jur, domnule Dysan. Îşi ridică pălăria în faţa bătrânului!

Chris nici măcar nu mai respira când se întoarse spre ea – dar nu o privi ci doar se înclină în direcţia ei şi îşi ridică pălăria mormăind.

— La revedere, domnişoară Mathison. Apoi plecă cu Pilar alături.

Chris rămase nemişcată, aproape fără să vadă că Pilar îi făcea cu mâna semne de rămas-bun; apoi se aplecă brusc şi smulse pistolul tatălui ei aţintindu-l spre ceafa lui Tynan.

— Ce naiba vrei să faci? răcni Del şi dintr-o mişcare îi devie mâna în sus. Pistolul se descărcă, glonţul zburând la un metru deasupra capului lui Tynan. Dar el nu se întoarse. Del îi smulse pistolul.

— Dintre toate lucrurile prosteşti pe care...

Se opri văzând-o că-şi îngroapă faţa în mâini şi începe să plângă. Nu fusese decât o afacere, o slujbă pentru el, o slujbă ca să scoată bani şi, la sfârşit, nu i-a păsat câtuşi de puţin de ea. Ca întotdeauna, Del se pierdu când o văzu plângând, dar se apropie Sam care o trase spre el,

încercând să o aline.

Chris îşi reveni repede, apoi se îndepărtă de Samuel şi, cu ochii limpezi, îşi privi tatăl.

— Iartă-mă. Acum sunt gata să pornim. Îşi dădu seama că toţi cei din jur erau foarte stânjeniţi.

— Ascultă, dacă vrei să rămâi aici... Del nu se pricepea să o aline.

— Acum totul este în regulă, nu? zise Sam. Cred că ar trebui să plecăm.

Chris îl privi cu recunoştinţă şi câteva minute mai târziu erau pe drum spre casă.

Capitolul 26

Chris lăsă cartea jos şi se sprijini de copacul care se înălţa în spatele băncii de piatră. Se afla de trei săptămâni în casa tatălui ei, şi ştia că nu o va mai părăsi. Nu o să se mai întoarcă la New York, nu o să mai scrie niciun fel de istorii despre ce nu mergea bine pe lumea asta. În schimb, o să se căsătorească cu Asher Prescott şi o să trăiască pentru totdeauna în casa tatălui ei.

Oftând, închise cartea. Îi spusese deja lui Asher şi urma acum să-i spună şi tatălui ei. Nu ştia de ce, dar nu-i făcea nicio plăcere să-i spună. Fireşte, o să fie extrem de încântat că în sfârşit a făcut şi ea ceva ce dorea el să facă, dar Chris ezita totuşi.

— Poate că aşa o să se termine totul, murmură pentru sine ridicându-se de pe bancă. Faptul că o să fiu pe viaţă doamna Prescott cred că o să mă vindece definitiv, continuă să bombăne.

Îşi îndreptă umerii şi porni spre casă, trecând pe lângă Samuel Dysan. Sam rămăsese la ei după ce se întorseseră şi făcea acum parte din familie. De două ori Chris s-a gândit să-i vorbească lui despre problemele care o frământau, dar de fiecare dată ceva a reţinut-o.

Bătu la uşa biroului tatălui ei.

— Intră, auzi ea şi, ca de obicei, vocea îi părea furioasă. De când se întorseseră părea în permanenţă supărat, iar uneori nici nu-i vorbea – ca şi cum ar fi fost supărat dintr-un anume motiv pe ea. Ridică privirea de la birou.

— Ce este? o întrebă cu răceală în glas.

— Vreau să-ţi spun ceva, ceva care o să-ţi facă plăcere, sunt sigură.

El nu zise nimic continuând să o privească cu o sprânceană ridicată.

— Am acceptat cererea în căsătorie a lui Asher Prescott. Ne vom căsători de astăzi într-o săptămână.

Aştepta o explozie de bucurie din partea tatălui ei, dar faţa lui deveni pământie. Bine, dar de ce? Doar făcea exact ce-şi dorise el.

— N-ai făcut niciodată nimic din ce am vrut eu, nu-i aşa? începu, ridicându-se de pe scaunul din spatele biroului. Am vrut să rămâi acasă, tu ai plecat. Am vrut să te măriţi şi să faci copii, tu nu. Am vrut să te măriţi cu un bărbat adevărat, dar tu nici măcar asta n-ai vrut, nu-i aşa?

Chris îl privea nedumerită.

— Bine, dar am să mă mărit cu bărbatul pe care mi l-ai trimis, cu cel cu care tu ai vrut să mă măriţi.

— Ba pe dracul Eu ţi l-am trimis pe Tynan. Cu el am vrut să te măriţi.

— Tynan? zise Chris ca şi cum nici n-ar mai fi auzit până acum numele ăsta. Dar ai zis că dacă mă atinge, îl trimiţi înapoi la închisoare.

Del oftă adânc, se îndreptă spre un dulap în perete, deschise o uşă şi scoase un pahar şi o sticlă de whisky. Îşi turnă o porţie zdravănă şi o dădu pe gât. Când se uită din nou la fiica lui, păru că-şi recăpătase controlul.

— Ştiam că niciodată nu faci ce vreau eu, aşa că m-am gândit că te-aş putea determina să faci ceea ce crezi că nu vreau să faci. Ţi-am trimis doi bărbaţi: un filfizon care de-abia se putea ţine în şa şi pe celălalt, un... un bărbat în adevăratul sens al cuvântului. M-am gândit că ai destulă minte în cap să-l alegi pe cel care trebuie. Tot ce am făcut a fost să-ţi pun câteva obstacole în cale ca să-ţi pară mai interesant.

Nu degeaba era Chris fata lui; îi moştenise temperamentul.

— Dintre toate şiretlicurile murdare, detestabile, ăsta este cel mai rău! Vrei să spui că ai pus toate astea la cale numai ca să-mi trezeşti interesul faţă de el?

— Nu contează ce am făcut pentru că, evident, a ieşit pe

dos. L-ai ales pe... pe... nu ştiai că nu vrea decât banii tăi?

Chris avu nevoie de ceva timp să-şi recapete controlul, pentru că simţea cum se înfurie tot mai tare.

— Fireşte că am ştiut ce vrea de la mine. Dar, spre ştiinţa ta, alesul tău Tynan a fost cel care m-a respins, şi nu invers. Preţiosul tău ales refuză să aibă de-a face cu mine.

— Şi ce i-ai făcut ca să-i displaci atât de mult?

O secundă, Chris închise ochii încercând să se stăpânească şi să nu răcnească la tatăl ei.

— N-am făcut nimic ca să-i displac, zise încet. De fapt, motivul pentru care mă mărit cu Asher este că port copilul lui Tynan.

Asta-i închise imediat gura lui Del.

— Am să mă duc după el şi să-l aduc aici. Am să...

— N-ai să faci aşa ceva. Nu mă mărit cu un bărbat care nu mă vrea.

Del se aşeză cu greutate pe scaun.

— Dar Prescott...

Chris luă loc pe scaunul din faţa biroului.

— Asher vrea banii mei, iar eu vreau ca acest copil să aibă un nume. Cred că este un aranjament perfect.

Del părea că îmbătrâneşte sub ochii ei.

— Eu şi Sam am crezut că am plănuit totul cu grijă. Am crezut că nu există nicio fisură. Nu puteam greşi mai mult.

— Ce legătură are domnul Dysan cu asta?

— Sam este bunicul lui Tynan. De fapt, adevăratul nume al lui Tynan este Samuel James Dysan al treilea.

Chris rămase pur şi simplu fără cuvinte.

— Este cine? Ce naiba tot spui acolo? Tynan nu ştie nimic despre identitatea lui.

— Nici Sam nu a ştiut multă vreme.

— N-ai vrea mai bine să-mi explici clar cum stau lucrurile? De câtă vreme aţi ştiut despre Tynan? Ştiaţi când l-aţi scos din închisoare?

— Fireşte. Doar n-ai fi crezut că mi-aş fi încredinţat singurul copil unui criminal. Am ştiut tot timpul cine este. Se lăsă pe spătarul scaunului. Cred că nu mai are importanţă că-ţi spun acum, când planurile mele şi ale lui Sam au căzut. Sam tot speră că Tynan se va întoarce, dar eu am renunţat săptămâna trecută să mai sper.

— Şi ţi-ai zis că nu se întoarce din cauza mea, spuse ea cu durere. Când ai aflat prima dată despre Tynan?

— Erai prea mică să-ţi mai aminteşti, dar eu şi Sam ne cunoaştem de mulţi ani. I-a făcut curte mamei mele, zâmbi el. Numai că ea a fost o femeie cu cap. A ştiut pe cine să

aleagă. Oricum, Sam s-a căsătorit la scurtă vreme după ce m-am însurat eu, şi imediat au avut un fiu căruia i-au dat numele lui. N-ar fi fost niciun fel de probleme dacă n-ar fi fost vrăjitoarea aia cu care s-a căsătorit fratele lui Sam. Sam şi-a făcut toată averea prin propriile forţe, dar fratele său dădea greş în tot ce făcea. Cumnata lui Sam răcnea zi şi noapte la soţul ei, apoi la fiul ei, care era la fel ca taică-su. Amândoi au murit tineri. Când i s-a născut nepotul, atunci ea a întrezărit speranţa de a obţine ceea ce voia.

— Iar nepotul era Beynard, zise Chris.

— Da, ani de zile femeia asta s-a gândit că Beynard va deveni moştenitorul pentru că Sam al doilea nu avea niciun copil. Apoi, într-o zi Sam al doilea şi soţia lui au hotărât să plece în ţinutul Washington ca să cumpere nişte păduri şi nu s-au mai întors.

— Au fost ucişi, spuse încet Chris. Ty spunea că mama lui avea trei răni de glonţ în spate.

— Sam nu a putut decât să presupună ce s-a întâmplat. A auzit că fiul şi nora sa şi-au pierdut viaţa într-un accident cu o barcă şi nu au mai reuşit să ajungă pe coastă. Ani de zile s-a gândit să-l facă pe Beynard moştenitor, deşi îi displăcea profund copilul. Dar acum şase ani, a venit în vizită o prietenă a norei sale şi l-a întrebat ce s-a întâmplat

cu copilul Lilianei. Până atunci Sam nu a ştiut că nora lui urma să aibă un copil. Del îi aruncă o privire aspră lui Chris. Uneori taţii sunt ultimii care află ce se întâmplă cu vieţile copiilor lor. Deci, continuă Del punându-şi mâinile pe birou, de şase ani Sam a răsturnat cerul şi pământul ca să descopere dacă ea a avut un copil şi dacă trăia. L-a găsit acum trei ani. Este Tynan al tău. Credem că mama lui trebuie să fi spus Dysan, iar minerul a înţeles greşit Tynan.

— Cine i-a ucis pe părinţii lui Tynan?

— Sam n-a putut decât să presupună că cumnata lui a angajat oameni să o facă. Poate că aflase că urma să existe un rival pentru locul de moştenitor, ce credea că i se cuvine nepotului ei.

— Deci de asta nevoia Beynard. În ziua aceea, sus pe colină, la Hamilton, se referea la Tynan când a spus Sam, nu-i aşa?

— Probabil, dar Beynard nu a avut niciodată nicio şansă. Mama lui era nebună şi l-a înveninat până în adâncul sufletului împotriva familiei lui Sam. L-a făcut să fie la fel de nebun ca ea. Sam a făcut greşeala să-i spună băiatului că crede că şi-a găsit în sfârşit nepotul. Beynard a pătruns în biroul lui Sam, a furat hârtiile despre Tynan şi a venit

aici, în ţinut, ca să-l găsească. Câteva dintre lucrurile care i s-au întâmplat lui Tynan în ultimii ani au fost puse la cale de Beynard.

— Deci, practic, ne-a răpit, pe mine şi pe Pilar, ca să ajungă la Tynan?

— N-avem cum să fim siguri de asta, dar Sam şi cu mine credem că el ştia că Tynan... că ţinea la una dintre voi, dar nu era sigur la care, aşa că v-a răpit pe amândouă.

Chris rămase tăcută câteva momente, gândindu-se la această Informaţie.

— Atunci de ce aţi pus la cale tot planul ăsta complicat cu mine şi Tynan? De ce domnul Dysan nu şi-a eliberat pur şi simplu nepotul din închisoare şi nu l-a luat acasă? Ce legătură am eu cu toată treaba asta?

— Sam nu-l cunoştea pe nepotul lui decât după reputaţie. Aflase de toate treburile în care fusese implicat, ştia de câte ori fusese băgat la închisoare, de băncile pe care le jefuise când era copil, de toate mizeriile în care se vârâse şi de toate femeile. Del se uită la ea, dar Chris nu spuse nimic. Sam voia să afle ce fel de om este nepotul lui. Îi era teamă să nu fie ca Beynard. Şi, de asemenea, amândoi speram într-o alianţă între familiile noastre.

— Aşa că m-aţi folosit pe mine, zise strângând din dinţi.

M-aţi folosit în acest experiment al vostru ca să ne cuplaţi.

— Am crezut că s-ar putea să-ţi fie de folos să întâlneşti un bărbat, altceva decât filfizonii ăia din oraş pe care i-ai întâlnit la New York, ridică Del vocea. Auzi, să-i dai o slujbă unei femei! Dintre toate... lucrurile stupide...

— Nu cred că ar fi bine să o luăm de la capăt. Dacă voiai să-l cunoşti, ar fi trebuit să mă chemi acasă şi să mi-l prezinţi. Dar nu, a trebuit să născoceşti farsa asta absurdă ca să ne cunoaştem. A trebuit să-l ameninţi că se întoarce la închisoare dacă fie şi măcar se apropie de mine. Şi a mai trebuit să mi-l trimiţi şi pe Prescott ăsta care nu scăpa niciun prilej să se dea la mine.

— Şi acum vrei să te măriţi cu el.

— Trebuie! Bărbatul pe care tu l-ai ales pentru mine n-o să accepte niciodată căsătoria. Ideea îl sperie de moarte. Şi ar face orice ca să nu se întoarcă la închisoare.

— Aşa ţi-a spus el?

— Da, aşa. I-am cerut să se însoare cu mine, dar m-a refuzat. Trebuie să fii fericit să afli că micul tău plan a avut succes în ce mă priveşte. M-am îndrăgostit de Tynan – sau Sam, sau oricare ar fi numele lui – practic din primul moment când l-am văzut. Dar tot ce şi-a dorit el de la mine a fost... ceea ce a obţinut, aşa că acum port consecinţele

faptului că m-am îndrăgostit de el.

— A părăsit o femeie care-i poartă copilul?

— Doar nu crezi că i-am spus!

Del se ridică.

— Ei bine, o să-l găsim şi o să-l facem să se căsătorească cu tine. Nu poate să-i facă asta fiicei mele.

— Fă aşa ceva şi am să plec din casa asta. N-ai să mă mai vezi niciodată, nici pe mine şi n-ai să-ţi vezi nici nepotul. N-am să mă vâr cu forţa pe gâtul unui bărbat care nu mă vrea. Am vorbit cu Asher, i-am spus despre copil şi a acceptat să se căsătorească cu mine şi să crească copilul ca şi cum ar fi al lui. Cred că o să iasă bine.

— Bine! o ironiză Del. N-aş fi crezut niciodată asta despre nepotul lui Sam. Credeam că are mai mult curaj.

— A spus că face asta pentru mine şi m-am gândit că este convins de ce spune. Spunea că nu este făcut să fie soţ şi că îmi va fi mai bine cu un bărbat de casă.

— Dar putea să înveţe. Eu n-am învăţat?

Chris privi în podea.

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta. Tynan nu mă iubeşte. Oricât de mult a dorit domnul Dysan să se întâmple asta, nu s-a întâmplat. Am să mă mărit într-o săptămână cu Asher şi am să stau aici să-mi cresc copilul

şi probabil n-am să-l mai văd niciodată pe Tynan. În plus, cu înclinaţia lui spre tot felul de buclucuri, probabil că până mă mărit el o să fie din nou în vreo închisoare pentru cine ştie ce. Acum cred că am să mă duc să mă odihnesc puţin.

Şi cu asta, părăsi camera.

Capitolul 27

— Crezi într-adevăr că ai dreptul să porţi rochie albă? o întrebă Asher când se aflau amândoi în grădină. Vreau să spun că faptul ăsta nu invită oare la bârfă?

Chris nu-i răspunse. De când, în esenţă, îi ceruse să se căsătorească cu ea, începuse să-şi arate adevărata faţă. Era foarte supărat că-şi petrecuse o noapte cu cineva ca pistolarul ăla şi nu pierdea niciun prilej să i-o tot spună. Conveniseră ca el să recunoască copilul ca fiind al lui, aşa încât să se poată mândri când o să vină pe lume cu trei luni mai devreme. Nu avea nimic împotrivă ca lumea să creadă că el o sedusese pe Nola Dallas, dar refuza să lase să se afle în vreun fel că mai existase un bărbat. A fost furios când i s-a spus adevărul tatălui ei.

— Nu o să se vadă prea repede? continuă el.

Chris închise ochii o secundă.

— De unde vrei să ştiu? N-am mai avut niciodată un copil. Tata n-are să-ţi dea nimic de lucru? Mă gândeam că poate ai să te iniţiezi în treburile lui ca să-i poţi fi de folos.

— Nu pot în dimineaţa asta. La Frederikson este scoasă la vânzare o iapă superbă şi vreau să o mai văd o dată înainte să o cumpăr.

— Dar ai mai cumpărat săptămâna asta doi cai.

Ash se lăsă pe spate şi se uită la ea, iar Chris ştia ce gândeşte. O lua de nevastă pe fiica însărcinată a lui Del Mathison şi se aştepta ca, pentru fapta asta nobilă, să-i fie predate cheile regatului. Nu muncea deloc şi Chris bănui că nici nu a avut vreodată această intenţie, ci avea de gând să locuiască pentru totdeauna acolo şi să se bucure de tot ce obţinuse prin muncă tatăl ei, fără să contribuie cu nimic la rândul lui. Iar tatălui ei nu-i păsa câtuşi de puţin ce făcea Asher. Era prea supărat pe Chris ca să se mai gândească la altceva. Iar Samuel continua să o privească cu ochi trişti.

— M-am gândit că aş putea să cumpăr calul ăsta pentru tine, zise Asher. Ai nevoie de un cal după ce se naşte copilul lui.

Chris strânse din dinţi. În public copilul era al lor, dar în particular era numai al *lui.*

— Da, fireşte, mormăi ea. Desigur că o să am nevoie de un cal. Ştia că ar accepta orice numai să scape de el. Uitându-se în urma lui se gândi că după ce se va naşte copilul o să părăsească probabil ţinutul şi o să se întoarcă în est. Copilul ei va avea un nume şi nu va mai fi nevoită să aibă de-a face cu Asher în fiecare zi.

Încercă să se concentreze la cartea pe care o citea, dar nimic nu-i putu opri lacrimile. Se întoarse în fugă în casă, trecu pe lângă Samuel şi urcă în camera ei, unde petrecu încă o zi fără să i se usuce lacrimile pe obraji.

Sosi şi ziua căsătoriei. Era înorat şi parcă şedea să plouă. Doamna Sunberry o ajută pe Chris să se îmbrace. Şi nicicând o asemenea ceremonie n-a fost mai mohorâtă! Doamna Sunberry a plâns întruna, făcând din când în când afirmaţii nevinovate de genul: *Nu este bărbatul pe care mama ta şi l-ar fi dorit pentru tine* sau *A cheltuit deja de două ori mai mult decât cheltuieşte tatăl tău într-un an* şi *Nu este prea târziu să te răzgândeşti.*

Chris trebuia să strângă din dinţi de câte ori o auzea. Ash îi displăcuse menajerei imediat ce a început să dea ordine, chiar din momentul în care Chris i-a vorbit despre copil.

Chris îşi netezi rochia albă, ridică bărbia şi părăsi camera, doamna Sunberry pufnind în urma ei.

Tatăl ei o aştepta la picioarele scărilor şi reuşi să-i ofere braţul fără ca măcar să se uite la ea. Se vedea din fiecare trăsătură a feţei lui că era profund supărat pe ea. În spatele lor venea Samuel, care încerca să zâmbească de convenienţă, dar Chris îşi zise că arată groaznic de

nefericit.

Îi şedea pe vârful limbii să răcnească la amândoi că dacă nu s-ar fi amestecat ei, poate că nu s-ar fi întâmplat ce se întâmpla în momentul acela. Dacă nu i-ar fi spus lui Tynan că o să se întoarcă în închisoare, unde-l aştepta biciul şi foamea, poate că s-ar fi gândit la căsătorie.

Simţi că o năpădesc lacrimile pentru că niciun moment nu a fost convinsă de lucrul ăsta. Nu ameninţarea cu închisoarea l-a împiedicat pe Tynan să se căsătorească cu ea, ci faptul că nu a iubit-o!

Biserica era plină de oameni pe care nu-i mai văzuse de când era copil, iar pe mulţi nu-i văzuse niciodată. Erau acolo rude ale mamei ei, familia Montgomery, urmărind-o cum se îndrepta încet, la braţul tatălui ei, spre altar. Asher o aştepta lângă altar cu o privire triumfătoare.

— Se gândeşte probabil la herghelia de cai de rasă pe care o să-i cumpere mâine, îi şopti printre dinţi Del. Ştii de ce afacerea asta a lui o să dea greş?

— Nu vreau să ştiu, îi şuieră ea. Este bărbatul pe care tu l-ai ales.

— Drept contrast. Am crezut că eşti destul de deşteaptă ca să-ţi dai seama de asta.

— Eu am fost. Tynan nu a fost.

— Ai fi putut...

— Să-i nasc gemeni? zise ridicând ochii la el în momentul în care ajunseră la altar.

Numai după ce preotul începu ceremonia Chris înţelese întreaga amploare a ceea ce făcea. Promitea dragoste, cinste şi respect acestui om pentru tot restul vieţii ei. Simţi un nod în gât şi pastorul trebui să-i pună de trei ori întrebarea la care aştepta răspunsul. Îşi dădu seama că Asher o priveşte ca şi cum avea de gând să o lovească dacă nu răspundea mai repede. În spatele ei auzi cum lumea începe să se foiască.

Şi în momentul în care încercă să răspundă, se dezlănţui tot iadul acela. Afară se auzi un foc de armă şi în biserică năvăliră oameni înarmaţi. Intrau pe ferestre, pe uşa din spate, pe uşa altarului, peste tot. Probabil că doi se ascunseseră dinainte în balcon pentru că acum se ridicară cu puştile pregătite.

— N-aş încerca dacă aş fi în locul dumneavoastră domnilor, zise un om aţintind pistolul spre unul dintre unchii Montgomery ai lui Chris, care voia să-şi ducă mâna la vestă.

Toţi invitaţii încremeniră cu ochii la cei circa douăzeci de oameni care ocupaseră poziţie în jurul lor. Uşile duble din

spate fuseseră date de perete, intrarea fiind păzită de trei oameni înarmaţi.

Chris făcu ochii mari când auzi tropotul unui cal ce se apropia de uşile din spate. Călăreţul nu se grăbea, ca şi cum avea înaintea lui tot timpul din lume.

În biserică intră Tynan călare pe un frumos armăsar roib, cu pistolul în teacă, privind lumea din jur ca şi cum îşi făcea plimbarea de duminică. Se opri la jumătatea drumului spre altar apoi, sub privirile uluite ale invitaţilor cu douăzeci de puşti aţintite asupra lor, scoase din buzunar cele trebuincioase răsucirii unei ţigări, şi începu să ruleze una.

— Nu cred că poţi să faci una ca asta Chris, zise încet, umezind cu limba foiţa de ţigară.

Chris făcu un pas, dar tatăl său i-o luă înainte.

— N-ai să-mi iei fata fără să te căsătoreşti cu ea, zise Del. N-ai să faci din Ea o târfă.

— N-am avut niciodată de gând aşa ceva. De aceea am venit la biserică. Încă nu o privise pe Chris, continuând să se uite la ţigara a cărei pregătire părea să-i ia multă vreme.

Del se întoarse la locul lui.

— Poţi să continui. Băiatul se căsătoreşte cu fiica mea.

— Dar... începu Asher, însă Del îl apucă de ureche de parcă ar fi fost un copil şi-l trase într-o stranã.

— Puteţi să vă aşezaţi, le ordonă Del oaspeţilor ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume ca mirele să stea călare în mijlocul bisericii. Iar voi, cei de colo, zise adresându-se oamenilor înarmaţi, scoateţi-vă pălăriile.

Făcură cum li s-a ordonat.

Chris auzi rumoare în rândul invitaţilor, apoi se aşezară cu toţii. Se întoarse spre pastor care era cam palid şi părea că nu ştie ce trebuie să facă.

— Poate că ar trebui să vă grăbiţi înainte ca bidiviul să facă cine ştie ce în biserică, îi şopti ea. Numele lui este Samuel James Dysan al treilea, cunoscut de asemenea ca Tynan.

— Da, răspunse pastorul şi-şi drese vocea.

De data asta, Chris nu mai avu nicio problemă în a da răspunsurile. Da-ul ei spus din toată inima stârni râsete în rândul invitaţilor. Când pastorul trecu la Tynan, se întoarse spre el. Voia să-i urmărească expresia când îi va fi rostit numele.

Tynan clipi de câteva ori, ezită, se uită la Samuel, văzu că acesta dă din cap, apoi se întoarse şi o privi pentru prima dată pe Chris.

— Da, răspunse el şi toţi oaspeţii izbucniră în aplauze.

Chris scoase un chiot, îşi smulse voalul, îl aruncă din zbor spre Asher şi o luă la fugă spre Tynan. O prinse în braţe, o ridică şi o aşeză în spatele lui, întoarse calul şi ieşiră din biserică în aclamaţii, chiote şi focuri de armă de bucurie.

Se ţinu cu toată puterea de el, Tynan galopând ca vântul. După vreo douăzeci de minute de drum se opri, o trase în faţă şi începu să o sărute. După primul sărut, rochia îi era descheiată până în talie.

— Aşteaptă o secundă, îi zise el uitându-se în urmă. Vine cineva după noi? Vreau să spun, tatăl tău are de gând să trimită potera după noi?

— Poate ca să-ţi aducă mulţumirile lui, zise Chris încercând să continue sărutul.

— Ce a fost treaba aia, acolo? De ce omul ăla mi-a zis Dysan?

— Pentru că aşa te cheamă. Oh, Tynan, am atâtea să-ţi spun! Ştiu cine eşti şi ştiu totul despre mama ta, şi despre tatăl tău şi Sam este bunicul tău, iar eu o să am un copil şi ce te-a făcut să te întorci la mine?

Rămase cu ochii holbaţi la ea, incapabil să înţeleagă ce-i spunea.

— Tatăl tău are de gând să mă trimită înapoi la închisoare?

— Numai dacă mă părăseşti.

— Ah! exclamă el când îi simţi mâinile pe coaste. Încetează.

— Eşti rănit. Ce s-a întâmplat? El îi zâmbi.

— M-a găsit din nou Lester Chanry.

— Şi ce i-ai mai făcut de data asta sărmanului om?

— I-am dat o bucată din aurul bătrânului şi i-am spus unde este mina.

— Aşa că sărmanul Lester o să se ducă acolo şi o să dea peste bătrân? îl întrebă ea zâmbind.

— Merită unul pe altul. Începu să o sărute din nou pe gât. Dacă nu ne urmăreşte nimeni şi dacă tocmai ne-am căsătorit, înseamnă că putem să mergem undeva şi să începem noaptea nunţii?

— Atât de dimineaţă? întrebă ea simulând îngrijorarea. Nu putem să aşteptăm până diseară?

— O să se facă noapte până când o să termin de sărutat drăgălaşul tău trup.

— Aşa da, atunci totul este în regulă.

— Mâine poţi să-mi spui totul despre... se opri şi zâmbi, despre bunicul, dar acum am lucruri mult mai importante

la care să mă gândesc.

Luând-o în braţe, dădu pinteni calului şi porniră în galop ca vântul. Trei minute mai târziu văzduhul răsună de chiotul lui Tynan.

— Un copil!!! Iu-huuu!!!

Iar râsul ei cristalin îi răspunse ca un ecou.

SFÂRŞIT